

**Commentariorvm, Ac Disputationvm In Primam Partem
Sancti Thomæ Tomvs ...**

Complectens Quæstiones à XXVII. vsque ad LXIV. & à Quæstione CVI.
vsque ad CXIV.

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1620

Index Rervm Omnivm, Qvæ In Hoc Volumine Continentvr.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81000](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-81000)

INDEX

R E R V M O M N I V M,
QVÆ IN HOC VOLVMINE
CONTINENTVR.

Litera D. denotat Disputationem, litera N. numerum: series autem numerorum inchoatur à quavis disputatione, & terminatur ad sequentem, etiam per commentarios articulorum, quæ inter nonnullas disputationes intercedunt.

Quæ vero in margine notata sunt hoc signo † ad Logicam, Philosophiam, & Metaphysicam pertinent.

A, particula.

Particula originem denotat. disput. 143.
num. 28.
Rationem primi principij denotare aliqui
Pates Graci existimarentur. disput. 146.
num. 36.
Prepositionem à genus causa efficientis denotare communiter S. Thomas affirmat. d. 151. n. 22.

Abailardus.

Abailardus quem habuerit errorem. d. 109. n. 4.
De Spiritu sancto quid senserit. d. 110. n. 2.

Absolutum.

† Absolutum est, quo à termino soluitur. d. 130. n. 17.
† Absoluto, & respectivo nulla ratio potest esse communis.
ibid.
† Idem est aliquid concipi non ad aliud, & concipi absolutum. ibid.
† Absolutum non potest contrahiri essentia, aliter per differentias reales. ibid.
Absoluta in diuinis communia sunt personis. disput. 159.
num. 33.

Abstractum, abstractio.

† In abstractione differentia manet sine ratione abstracta. d. 121. n. 4.
† Non sit abstractio generis ab speciebus, sed ab eorum differentiis. ibid.
† Abstractum & concretum in quo differentant. d. 121. n. 18.
† Hac distinctio sufficiens est ad tollendam predicationem inter abstracta & concreta. n. 19.
† Abstractum non semper essentialiter predicatur, sed aliquando denominative. d. 130. n. 9.

† Quoties officium, aut actum abstracti denotamus, vnum abstractum de alio denominative predicatur. num. 9. 10.

Abstracta & concreta in diuinis sola ratione differunt. d. 126. n. 2. 3.

Abstracta & concreta in diuinis pro eodem usurpari existimant. Propositius. n. 3.

Distinctio abstracti & concreti secundum rationem non repugnat diuina simplicitati. n. 8.

† Quoties abstracta sunt formalia principia actionis, de illis poterunt predicari ea, que significant talen actionem. n. 9.

† Abstracta de abstractis identice predictantur, quando abstractio non tollit identitatem, secundum Scotum. ibid.

† Abstracta, que in suo conceptu formaliter non includit infinitatem, non servare identitatem cum dia dicunt. Scotus. ibid.
† In abstractione solum tollitur formalis identitas nominis. num. 10.
† Abstracta semper sequuntur numerum formarum. d. 155. num. 1.

Abstinentes.

Abstinentes heretici qui, & quæ eorum heresi. d. 110. num. 2.

Acatius.

Acatius Arrianorum caput. d. 109. n. 3.

Accidens.

† Accidens analogice dicitur de nonum predicamenti. d. 114. n. 6.

† Si accidens unam rationem significaret, nonum predicamentis communem, vniuersum esset. n. 6.

Accidens saltem incompletum omnibus modis & diffusatissimum accidentiam essentialiter conuenit. n. 7. 8.

Quo sensu accidentia loco personalitatis ponantur a Partibus. d. 118. n. 16.

† Accidentia quæ dicitur, non simpliciter, sed cum additamento. d. 121. n. 4.

† Accidentis ratio, in proxime significat nonum rationis predicamentorum. n. 10.

Et non unam rationem communem. d. 110. n. 11.

† Accidens ex natura rei debet distinguiri a substantia. d. 173. n. 5.

† Accidentis existere suscep natura est inesse. n. 10.

† Accidens non est ens, sed entitas. d. 173. n. 3.

† Accidentia proxime disponentia ad formam non intelligent agentis elevatione, ut illam introducant. d. 189. n. 10.

† Cur dicantur instrumenta substantia. ibid

† Modus perfectatio, quo possunt esse per se accidentia non est supernaturalis secundum substantiam. d. 124. n. 25.

& seqq.

† Accidens corporeum in subiecto spirituali substantiarum

poteſt, neque spirituale incorporeo. d. 243. n. 27.

Actio.

† Actio & passio non distinguuntur realiter. d. 116. num. 7.

† Actionem & passionem interficiuntur, si sive quia non sunt eadem re, & ratione vni tertio, sive mutu, non

dixit Arist. d. 123. n. 4. 5.

Index rerum.

- † Per quasdam actiones nihil produci, quo sensu dicatur. Arift. d. 141. n. 10. 21.
- † Aliqua sunt actiones secundum Caietanum, que in suo conceptu includunt terminum vel particulariter determinantem qualitatem actionis. d. 151. n. 7.
- † Quidam actiones sub uno respectu tantum, quedam sub duplici significantur. d. 151. n. 12.
- † In aliquibus actionibus agens denominatur a termino producendo in causa effectu. n. 12. 19.
- † Actiones & passiones circa singularia versantur, & a singularibus sunt, d. 157. n. 23.
- † Actio, & passio in humanis cur in subiecto recipiantur. d. 150. n. 41.
- † Eadem via prout est ab agenti in terminum, dicitur actio, prout est a passo in terminum dicitur passio ibid.
- † Actiones esse suppositorum nunquam dixit Arift sed esse circa singularia. d. 173. n. 10. 11.
- † Cur actionis non detur actio, neque relationis relatio. d. 166. num. 9.
- † Quando una actio pendat per se ab alia actione, & per se ordinem habeat cum illa. d. 168. n. 7.
- † Ordo per se inter duas actiones bifari contingit. n. 4. 5.
- † Si actionis motus pura refusat relatio. d. 173. n. 3.
- † Actio non semper est in passo, seu passio n. 4.
- † Actio predicamentis accidentis debet esse. n. 5.
- † Actio non dicitur produci, sed ipsa est productio ibid.
- † Actio & passio, que non est idem secundum rem cum substantia, etiam non sit motus, predicamentalis est ibid.
- † Actio & passio naturarum etiam sunt secundum membrum Arift d. 174. n. 15.
- Actio immanens non manet in remoto & vniuersali operanti, sed in proximo. d. 216. n. 19.
- Actio que circa aliud obiectum vsatur, inepie dicitur esse meritaria. d. 229. n. 7.
- Prædicamentalis actio prior natura est suo termino, non autem grammaticalis. ibid.
- Humanarum actionum proxima regula est propositio honesta, prima vero regula est rationalis natura. d. 231. num. 1.
- Aetus.**
- Actus notionalis ratione essentialis, quem continet super ipsum principium actus reflecti potest. d. 151. n. 6.
- Actus humani, aut cuiuslibet rationis creatura secundum quam relationem secreta cordis dicantur. n. 210. num. 2. & seqq.
- † Actus liber iam producti quidquid possunt, sine dependenti producunt. d. 211. n. 21 & seqq.
- † Adiuu iam productius non vniuersum cum volumen, quoniam habitus utramque n. 12. & 24.
- Actus humanus non potest infici malitia finis, nisi voluntas, a qua procedit, sit actus liber, & humanus. d. 243. n. 5.
- Actio vitalis, v. Operatio.
- Adamus.**
- Adamus in statu innocentie mysterium incarnationis agravavit. d. 215. n. 2.
- Matrimonium Adami cum Eva, mysterium Christi cum Ecclesia, & coniunctionem per carnem significabat. num. 9.
- Adamum in sanctitate fuisse conditum non desiniuit Tridentinum, deinceps tamen illam habuisse ante peccatum. d. 227. n. 13.
- Adamum in gratia & iustitia creatum fuisse, valde est probabile. n. 14. 19.
- Sanctitas non tollerabat in Adamo carnis rebellionem, sed pecularium Dei protectionem. n. 24.
- Vasquez in I. Partem, Tom. II.
- Beatiorem esse quemlibet hominem instum in hac vita, quam Adamum in paradyso, quod artines ad specie futurae vite, non docuit Augustinus. disput. 228. num. 10.
- Adamum non indigne auxilio gratiae, vt reciperet bonum sanctuarium, quo sensu dicat Augustinus. disput. 228. num. 10.
- Si Adamus non peccasset, multo minus esset ministerium & custodia Angelorum. d. 229. n. 7.
- Adiectiva.**
- † Unitas vel pluralitas nominum adiectivarum unde sumenda. d. 155. n. 31. 32.
- † Adiectiva significant directe subiectum sibi tali forma, formaque ut alteri adiaceat. ibid.
- † Idem omnino significant, quod habent talem aut talens formam. n. 34.
- Adoratio.**
- Adoratio diuina numini debetur. d. 131. n. 7.
- Egyptij.**
- Egyptij aliquid de mysterio Trinitatis ab Hebreis didicunt d. 122. n. 6
- Quoniam ab Egyptiis illud didicerint. ibid.
- Aeternus.**
- Aer cur spiritus Domini dicitur. d. 108. n. 9.
- † Aer non est apta materia, ut ab igne accendatur d. 189. num. 11.
- In aere multi demones manserunt usque ad diem iudicij. d. 243. num. 1.
- Aeternum, Aeternitas.**
- † Ut aliquid dicatur aeternum, quodlibet sui debet esse aeternum. d. 170. n. 9.
- † Etiam si ab aeterno res suisset posset dici ex nihilo dedita ad suum effe. d. 27. n. 14.
- Aeternitas, que est Dei proprietas, nulli potest creature concire d. 177. n. 12.
- Bene tamen aeternitas, que consistit in duratione sine initio. ibid.
- Affectus.**
- Affectus qui ex subiecto malus non est, ex eo solum quod intensionis sit, non potest fieri in aliis. d. 22. n. 9.
- Agens.**
- † Agens voluntate in quo differat ab eo, quod agit natura, ex S. Thom. d. 159. n. 46.
- † Agens rationale, & irrationale quomodo differant ex Arift. d. 161. n. 10.
- † De ratione agentius liberis non est duratione precedere effectum. d. 177. n. 13.
- † In agentibus quibusdam duplēce esse potentiam, quorum altera agit in proximum, altera in remotum, existimauit Scotus d. 189. n. 2. 3.
- † Quoniam meliorum effectuum producent agentia in remota materia quam in propinqua. n. 9.
- † Agentia creati loci propinquitate indigent, ut in extera materia deriuent effectum. d. 209. n. 8. & d. 212. n. 7. & d. 189. n. 6.
- † Agens quod potest formam aliquam intendere, poterit etiam producere. d. 216. n. 210.
- Agentia a proposito quae sint. d. 241. n. 14.
- † Naturalia agentia suapte natura aliquę alio extrinsecō principio in actu primo sunt ad operandum ibid.
- † Solum indigent concussum primi causae, & materia circa quam operentur. n. 14. 15.
- Agentia a proposito, ut sint in actu primo, cogitatione indigent, quam interdum sequitur metus indelibatus voluntatis. n. 15.
- † Ab agente corporeo virtute propria non potest spiritualis effectus deriuari. d. 243. n. 17.

Index rerum.

- Airani.
 Airani qui, & quae eorum heresis. d. 110 n. 2.
 Albigenes.
 Albigenes in Gallianou Manichaei sunt dicti, & cur. d. 171 num. 4.
 Alexandrinum Concilium.
 In Concilio Alexandrino aliquis vsus vocis Hypostasis confessus est, d. 124 n. 2.
 Alexandrini Concilij Patres cur nomen coniunctio haberint suspectum. d. 121 n. 10.
 Alius.
 Alius masculinam personam significat, neutraliter vero naturam. d. 31 n. 3 & 6. d. 157 n. 25.
 In diuinis est aliud, & alius, non autem aliud & aliud. d. 121 n. 3 & 6.
 Alius seu diversus, & idem immediate opponuntur, si ad idem referantur. d. 57 n. 36.
 Alogiani.
 Alogiani heretici cur sic dicti. d. 41 n. 1.
 Verbum in diuinis negarunt. ibid.
 Ioannis Evangelium, Apocalypsin, imo & ipsius Epistolas non recipiebant. ibid.
 Quo tempore fuerint. ibid.
 Eorum heresis in heresim Sabellianorum videtur incidere.
 ibid.
 Alter.
 Alter masculinam personam, naturalem vero naturam denotat. d. 131 n. 6.
 Amor, amans.
 Amantem est in amato, & contra, quot modis contingat. pag. 8.
 Amor creatus, & increatus primo diuersi sunt essentialementer. d. 113 n. 32.
 Creatum non accedit amori nostro, neque in creatum diuinum. ibid.
 Amor diuinus producit Deum, est predicatione in quarto modo dicendi per se. n. 34.
 Amor diuinus non operatur in diuina natura, sicut in subiecto. ibid.
 Amor proprius dicitur de tertia persona Trinitatis. d. 141, num. 5.
 Non posse amorem esse perfectum, & secundum, nisi saltem sit inter duos, docet Ricardus de S. Victore. d. 150, num. 8.
 Licet plenitudo sapientie in rna tantum inueniri posse persona, non tamam amoris plenitudo. ibid.
 Perfectio amoris in eo consistit, ut mutius sit. ibid.
 Amor est amoris solus postulat procedere a voluntate, sive in uno, sive in pluribus existat. n. 13, 14.
 Amor mutius per se in quarto modo exigit a duobus profluere. ibid.
 Proprius vocum inopiam viciur nomine amoris quod essentiale est, ad significandum proprietatem tertiae personae, num. 14.
 Nomen amoris per se commune est tribus diuinis personis. num. 1.
 Appropiatum tamen est tertie personae. ibid.
 Amor essentialem & notionali unius est amor. n. 17.
 Notior alii amor supra essentialem solam addit relationem productionis. ibid.
 Amor dicitur primum donum, & cur. d. 153, n. 9.
 Si donari posset inter homines, substantialiter, & vt sua professionis est donum. ibid.
 Idem est procedere vi impressionem voluntatis, & vt amorem. n. 1.
 Amor alius est naturalis, alius electiuss, & quid vterque sit. d. 223 n. 23, 24.
- Amare est alicti bonum velle. n. 27 & d. 23 n. 7.
 In omni amoris actu duplex est respectus, alter amicitia, alter concupiscentia. d. 213 n. 27, & 33, & d. 212 n. 7, 8.
 Amor amicitie solum reficit rationales creature, alio rationales enim amore ducimus concupiscentias. d. 231 n. 27, 33.
 Nemo est, qui se ipsum non amet naturaliter etiam post mortem affectus. n. 28.
 Amore concupiscentia res supposito distincta quatenus coniungendas aliquaque operatione animus. n. 28.
 Quia amore amicitia amamus, per se diligamus, que non amore concupiscentia, per accidentem. n. 37.
 Magis diliguntur qua amore amicitie amantur, quam qua amore concupiscentia.
 In amore, quo Deus amat, amatur amore concupiscentia, non ergo prepotenter, nec prauus animus. ibid.
 Nullus amor amicitie erga Deum etiam naturaliter habet potest singulata a dono creationis inservit. d. 126 n. 5 & d. 123 n. 32.
 Amor naturalis amicitie erga Deum, si est, amicitia pilla ex sententia S. Thomae. d. 126 n. 6.
 Amor summi boni clare visti non solum necessarium est ei parte obiecti, sed etiam ex parte principi prudenciae. d. 163, n. 6, 7.
 Amor intelligi nequit sine obiecto, circa quod res. 4, 229, n. 18, 19.
 Amor Dei super omnia non intelligitur, sed appetitiva. d. 225, n. 12.
 In eo consistit, ut nihil contra veram amicitiam quidem dat. ibid.
 Amicitia talis natura est, ut secum non patiatur aliquis, quod notabiliter sit contra voluntatem amici. d. 148 n. 6.
 Analogia.
 Analogia non potest dari communis conceptus. d. 149 num. 6.
 Si daretur effet vniuersalium. ibid.
 Analogia non significans unum conceptum communem, sed pro parte ipsa analogia. d. 121 n. 4.
- Ancyratum Concilium.
 Ancyratum Concilium, quid de leuius definit. d. 158, 164, 165, 166.
- Angelus.
 Angelus idem est, quod nuntius. d. 178 n. 1.
 Angelus cum sit dicitur. ibid.
 Angelus nomine naturam spiritualiter prout animam rationalem significant Ecclesiastici scriptores. n. 2.
 Angelos semper suntque pro Iesu docuerunt Augustinus. d. 177, n. 11.
 Angeloi vocantur substantiae separatae ab aristotele & Peripateticis. d. 178 n. 2.
 Bonos angelos demones, malos vero coademones appellat Platonice. ibid.
 Angelos esse negarunt Sadducei. ibid.
 Angelos superioris esse substantiae quam homines de sunt. ibid.
 Angelos esse experientia docet. n. 17.
 Non sola Dei voluntate, sed ipsa natura vnu angelus alio differit. d. 177, n. 20.
 Malos angelos nullibz concedere videtur aristoteles. d. 178 num. 4.
 Eos cognoverunt Plato & nonnulli alii Gentiles philosophi. ibid.
 Angeloi saepe in Scriptura filii Dei vocantur. n. 6.
 Immerito id negat Chrysostomus. ibid.

Angeli

Index rerum.

- Angelos non satis diclos Filios Dei loquens de filio per naturam docet Iohannes. ibid.
- Angelos esse corporeos multi existimarentur. ib.
- Angeli essentiam viam sive a B Virgine in salutatione quoniam dicit Athanasius. n. 7.
- Angelos loco circumscribi quomodo dicit magnus Gregorius. n. 7.8.
- Qui dicunt Angelos esse corporeos dicunt etiam esse visibiles. num. 8.
- Angelos esse incorporeos definitum videtur in Lateranensi Concilio. & in cap. Firmiter. n. 8.
- Angelos esse incorporeos sive temeritatis nota negari non possunt. num. 9.
- Ex motu velocitate. & ex aliis que eis conuenient. id est. canticis coniunctur. n. 10.11.
- Angelos sive vocat Scriptura spiritus. corporeos vero non quani. num. 11.
- Angelos posse depingi probavit Iohannes Theologus. quia essent corporis. d. 1. n. 13.
- Conclusio de Angelorum picturare recepta est in septima synode. non tamen ratio qua id probatum est. ibi.
- Si nomine Angeli spiritus intelligatur. gigantes esse Angelorum filios non docuit Ambrosius. disp. 178. num. 13. & seqq.
- Angelos componi ex materia & forma id est ex actu. & potentia dixerunt aliqui. n. 17.
- Quamvis Angelus ex actu. & potentia non tamen ex materia & forma componitur. ibid.
- † Angelos non componi ex genere & differentia. poni tamen in predicione sensit Durandus. disp. 179. num. .
- † In angelos esse & essentiam realiter distinguunt aliqui opinantur. eorum tamen opinio non placet. n. 3.4.
- † In Angelico genio sum ab essentia & differentia ab esse ipsum docent ibid.
- Non satam intelligentias quadraginta septem. sed plures alias concordit Aris. d. 180. n.
- Angelorum modum esse numerum clare ex Scriptura colligitur. n. 1.2.4.
- Maiorem esse Angelorum multitudinem. quia in corporum non satis certe definiri potest. d. 180. n. 4.
- Flues esse Angelos quam corpora Beate Brigitte sive reuelatum testatur Cartularius. n. 6.
- Ex Scriptura id certo non colligitur. sed probabilem determin. n. 7.8.
- Angelos suam multitudinem cognoscunt secundum Dionysium. num. 5.
- † Angelos non posse numero multiplicari per absolutam. Det potentialiam non docuit S. Thomas. d. 18. n. 2.
- † Angelos esse solo numero differentes nihil impedit. n. 6.
- Angelos omnes solo numero differre non pauci affirman. n. 5.
- Vix de facto Angelos differant solo numero. an etiam specie incertum est. ibid. & d. 20. n. 3.
- Ex diversis Angelorum officiis non satis eorum specifica distinctio colligitur. d. 181. n. 11.
- Angeli nulli corpori substantialiter sunt uniti. d. 183. n. 2. & seqq.
- Si Angelus corpori substantialiter unitur. vel non differat ab anima hominis. vel frustra unitur. n. 6.
- Aduic per potentialiam absolute non possunt corpori substantialiter uniti ibid.
- Angelos adorare non sicut prohibitum in veteri testamento. immo vistatum. n. 5.
- Angelos esse corporeos consunum videtur menti Augustini. d. 18. n. 4.
- Perfectioni Angelorum non derogat. si unus ab alio in es-
- fectu aliquo tueritur. d. 193. n. 11.
- Nulam qualitatem (si in pulsum recipias) potest Angelus imprimere corporibus. nu. 11. & d. 201. n. 5. & d. 218. num. 9.10.
- Angelus in unius ordinem habet non situs sed naturae perfectionis. & ministerij. d. 196. n. 8.
- In Angelo tria esse. scilicet essentiam virtutem. & operationem docuit Dionysius. d. 98. n. 4.
- Angelis societas capaces sunt. sicut & quelibet ratione creatura. d. 211. n. 4.
- † Quando in externam materiam Angelus operatur. si corporeo sit effectus. adstantia impediretur. disp. 211. n. 3.
- Angelis nomine sive in Scriptura vocantur robusti. potentes. & gigantes. d. 216. n. 18.29.
- † Angelos agricultores comparat Aug. d. 218. n. 2.
- Nulam substantiam formam Angelus potest inducere in materiali. n. 2. & seqq.
- Habitu. qui & adesse disponit. scilicet ad sanitatem. & ad valetudinem. non habent Angelis. disp. 219. num. 6.
- Non refertur Angelus ad Deum habitudine ex natura. sed a se distingue. n. 11.
- Angelis administrati spiritus sunt non natura sed mutuus. & officio. d. 223. n. 9.
- Delude possunt apprehensione boni. aut mali apparentis. non tamen cruciari dolore de malo quod non est. d. 242. num. 5.
- Omnes Angelos equaliter sive in via relictos absque certitudine casus. aut perseverantia sub ipsius & timore sua satius vi cooperantur diuinis gratias si vellet verisimile est. d. 226. n. 17.
- Angelum diligenter describit Damascenus. d. 239. n. 5.
- Angelus non potest ab omni operatione voluntatis cossider. d. 241. n. 8.
- Angelis dolore possunt affici. d. 242. n. 3.
- Etiamsi Angelus Deum comprehendet in manentibz aliquod malum non tam in eo esset causa tristitia. quam timor. d. 243. n. 4.
- † Nulla qualitas imprimi potest Angelo. que ipsi sit causa destructionis. vel deformitatis. n. 2.
- † Eorum rerum. quarum specie. non habemus nisi sensu. non potest ab Angelo excitari in nobis cognitione. d. 243. n. 10.12.
- † Imaginacionem nostram per commotionem spirituum animalium. si in eis species recipiantur. & non alteri possunt Angelis immutare. ibid.
- † Hominis imaginacionem ita posse ab Angelo male dominare. vt velit nolit. cogitet de malo. certum videtur. num. 4.
- Vix hominisphantasmata non potest in alterum transferri ab Angelo. ibid.
- Angelorum apparitiones.
- Angelorum prestigijs varie possunt apparet figurare. quatenus facturam sint. d. 184. n. 1.2.6.
- Angelos sola imaginatione apparuisse non multi dixerunt. n. 1.
- Angeli non assumunt corpora illa informando. n. 6.
- Angelus solum unitur corpori assumpto. sicut motor mobile. n. 7.
- Corpus assumptum ab Angelo aliquo modo ipsum representat ex S. Thom. ibid.
- Ut corpus assumptum ab Angelis non requiriatur eius virtute formari. ibid.
- Quando Angelorum pedes Abrahamus. & Lotus lauerunt Angelos se & non cognoverunt. n. 2.
- Semper Angelorum ministerio Deum apparuisse tam in

Index rerum.

- veteri, quam in novo testamento verisimilius est. d. 185.n.2. & seqq.
Alique operationes viales ab Angelis fieri possunt in assumptionibus corporibus. num. 10. & d. 186.n.34. & d. 284. n.12.13.
Angelos, qui Abrahamo apparuerunt, eas sumpsiisse eodem modo ac Christum post resurrectionem, in quo sensu dicas Aug. d. 186.n.7.
Angelorum beatitudo.
Nulla vera beatitudo naturalis ex dono creationis Angelis conuenit. d. 226.n.45.
Angeli mali neque in beatitudine fuerunt creati, neque surrent. vnguam beati. d. 226.n.8.9.14.
Angelos Apostatas fuisse aliquando vere beatos non afferit Aug. n.11.12.
Aliquando fuisse beatos quo sensu idem dixerit. numer. 12. & seqq.
Bonis Angelis a principio sui esse non fuit concessa patria beatitudo. n.14.15.
Ab initio satis esse lucis eternae fuisse participes quo sensu dixerit Aug. n.17.
Nunquam fuisse peregrinatos idem afferit. ibid.
Ante Christum resurrectionem viderunt Angelii Dei essentiam. d. 229.n.7.
Angelos beati in beatitudine essentialiter non crescunt. d. 230.num.2. & seqq.
Beatitudine accidentaria usque in diem iudicij cumulandis sunt. n.6. & 7.
Angelorum cognitionis.
Angeli intelligere non distinguuntur a sua substantia aliqui existimantur. d. 198.n.1. & seqq.
Intellectiva potentia Angelorum ab eius substantialitate realiter distinguuntur. n.5.
Non accipit Angelus species a rebus, quas percipit. d. 299.n.2. & d. 210.n.4. & seqq.
Intellectus agens in Angelo non est ponendum. n.1.2.4.
Speciebus impressis Angelum viri ad intuituam cognitionem non facile probari potest. d. 200.n.5. & seqq.
Cognitionis que Angelus intuitus aliquid cognoscit, non ab obiecto effenter provenit. n.11.
Ab obiecto. men determinatur, ut circa ipsum non posse nisi talen operationem habere. n.11.
Non excitatur ab obiecto, ut hoc potius, quam illud confidet ibid.
Angelum non indigere forma superaddita ad intelligenda obiecta. equalitas sua virtuti satis est probable. num. 11.12.
Possibilita, que in solo Dei potentia continentur, & futura contingenta libera non sunt obiecta potentie cognitionis Angelis equalia. n.14.
Obiecta naturalia species Deo insitus cognitionis ab Angelo communis est doctrina. n.5.14.
Si semel Angelus futura pro tali tempore cognoscetur ex ipso sum praesentia nulla fieret mutatio in cognitione. d. 210.n.9.
Quo pacto rerum species in Angelo producantur, difficultum est. n.10.11.
Angelos singuli obiecta singulis speciebus intelligere doceuntur. scilicet d. 201.n.1.2.3.
Si dentur species, probabilis est plura ab Angelo intelligi vicina species. n.3. & seqq.
Si species, quibus Angelus vivitur ex eorum essentia prouferunt, perfectiores Angelis perfectiores haberent species, non tam necessario uniuersiores. disput. 203.num.3.4.
Supremum Angelum vivit tantum specie omnia intelligere sine fundamento Caietanus docuit. n.4.5.
Angelos perfectiores paucioribus vii species nec Divisib, nec Aristoteles, vñquam docuerunt. n.6. & 7.
Non determinatur Angelus ad primam cognitionem, in bus, quarum habet species, n.9.10. & d. 221.num. 21.22.23.
Superiorem Angelum ea, que vñco conceptu intelligi inferioribus in plura distribuere docuit. viij. d. 201.
De multitudine species, quibus Angelis cognoscantur, certi habentur. ibid.
Per species alienas non potest Angelus, si ipsum cognoscit. 204.num.1.
Nec seipsum cognoscere potest non cognita propria existentia. num. 7. & seqq.
Non potest simul intuituam, & abstractam cognitionem habere, secus beatis homines. n.4.5.
Seipsum per suam essentiam adique species superadditum intelligit. n.5. & d. 220.n.13.
Ad huiusmodi cognitionem salutis concurret essentia Angelum d. 204.n.12.13.
Vnus Angelus propria virtute non potest fieri alteri ignarus. d. 205.nu.1.
Angelos, & demones non se mutuo cognoscere doant. ibid.
Angelum voluntate sua fieri demones insipient dicti Chrysost. ibid.
Hoc solum vera sunt ex Dei voluntate, non ex naturam. ibid.
Essentia Angelii non deservit loco speciei ad cognitionem superiorum intuituam. n.2.
Aliqualiter unus Angelus per suam essentiam aliumpotest cognoscere. n.2.3.
Etiam post claram Definitionem, remet angelus cognitionem, qua Deum cognoscit in sua essentia. n.3.
Cum unus Angelus non habeat virtutem conferendi, non potest illi illabim. n.4.
Si Angelus moueret aliquid a sua cognitionem non potest ab illa cognoscit, nisi est in communione. n.6.
Si Angelus non cognoscet alia a se per species, alium solum cognoscet sibi proprium intellectum. n.7.
Licet unus Angelus seipsum comprehendat, alium tanquam villam aliam creaturam liberum non comprehendit. n.8.9.
Angelus in tali modo potest communicari nisi propria, & quidditatibus. d. 206.1.
Cognitione quia Angelus, seipsum vel qualiter rem crevit cognoscit. Deum etiam sine discussione percipit. n.8.
Cum Angelus Deum cognoscit natum ali cognitione, inflatus & licet rei prius cognoscit ipsum intelligit. n.6.
Quod attinet ad questionem an sit Deus, aqua benevolentia cognoscit Angelus per suam naturam, ac per essentiam aliarum rerum. n.7.
Quando Deus cognoscitur, de Angelo inflatur rerum crudorum, multo melius cognoscitur, si percipiat in illa plurimum creaturam, quam angelus solus videt.
Angelus directo & proprio conceptu singulariter cognoscit, iam materialia. ibid.
Recte potest Angelus eadem specie uniuscilia & singulariter cognoscere, nisi aliud obstat. n.3.
A rebus quas proprie, vel quidditatibus cognoscit Angelus, inuenire abstrahere nequit. ibid.
Futura contingencia, qua non pendet ex libero arbitrio, certo ab Angelo cognoscatur. d. 207.n.4.7.
Angelos bonis futura temporalis melius cognoscuntur. demones, quo sensu dicas Aug. n.12.
Futura libera ab angelis non posse certo cognoscit. Calvinus indubitate. ibid. d. 208.n.1. & seqq.

Index rerum.

- Non potest id ratione philosophica monstrari, bene tamen
Scriptura autoritate & Patrum testimoniis fauadri. n. 4. & seqq.
Futura libera, que frequenter accidunt, coniectura pregnoscuntur ab angelo, sicut si aro contingant. n. 6. 7.
Angelos non cognoscere futura per species a principio habitas, bene tamen presentia sine mutatione specieruntur sensit. Caiet. d. 20. 8. n. 7-8.
Varie torquentur autores, ut explicent, qua ratione futura libera cognoscatur angelus, dum sunt presentia sine variatione facta in specie. n. 11. & seqq.
Etiam si angelus species non viceret, libera futura non cognoscetur, bene tamen presentia ibid.
Omnia naturalia, que ab initio mundi gesta sunt, agnoscuntur angelos, si nunc crearetur. n. 20.
Omnia possibilia secundum speciem, que sunt in potentia naturali creatura, certo cognoscit angelus. ibid.
Individualia non simul sed paulatim. ibid.
Omnia que non implicant contradictionem fieri a Deo in creaturis, agnoscuntur saepe natura. ibid.
Supposita gratia, & peccati cognitione, an de absonta Dei potentia possint esse simul, recte angelis dignoscuntur. ibid.
Alias species rerum, quam facta sunt, a Deo fieri posse angelus cognoscit. n. 21.
Secreta cordium presentia certo ab angelis cognoscit male Hernius & Durandus docent. d. 20. 9. n. 1. & seqq.
Secreta cordium saepe natura posse ab angelis cognoscit, quamvis id de facto impeditur, non recte sentit. Scotus. n. 7. & seqq.
Cognitionem, & actum voluntatis vnius angelii certo ab alio cognoscit, non tamen utrumque affirmet, vel negat, sicut, aut prosequatur falso aliqui docuerunt. n. 12. & seqq.
Substantiam cognitionis & affectus vnius angelii ab alio recte cognoscit non cognoscere sine Henr. falso comminatur. n. 18. & seqq.
Per eundem conceptum vniuersale, & singulare ab angelio cognoscit idem docet. n. 22.
Conceptum vnius angelii quatenus circa vniuersale est, ab alio cognoscit, non tamen quatenus circa singulare perpetram auctoritatem ibid.
Distinctio loci angelorum cognitioni non obest, neque propinquitas prodit. n. 24.
Cur Angelii secreta cordis non agnoscant, non loquitur Ricard. explicat. n. 24. & seqq.
Vnum Angelum alteri fieri iniustibile quo sensu dicat Chrysostom. n. 28.
Si dentur species in angelis, recte ab angelis cognoscuntur, scilicet & habitus. n. 32. 33.
Rationem, qua sanctus Thomas probat secretum cordis ignota esse Angelo, non attingit Ferrarensis. n. 20. & seqq.
Substantiam intellectus vnius angelii ab alio cognoscit, non sicut libertatem consonum videtur. S. Thomas. num. 7. 38.
Secretum angelii non cognoscit ab alio, quia in illo non est tantum in subiecto, non recte Gregorius numer. 40. 41.
Mentem S. Thomae de angelorum cognitione calluit Caietanus. n. 34. & seqq.
Sola ratione naturali assequi non valimus, quarum rerum species angelis debeat natura altere n. 42.
Ex Scriptura, & Patribus cordis secreta ab angelis non dignoscuntur. ibid.
Si scimus, supponatur non omne creatum esse intellectus angelii naturale obiectum, & Patrum doctrinam sequuntur, ratiō apparebit, cur secreta cordis angelis non apparent. n. 42. 43.
- Cogniciones vnius angelii ab alio recte cognosci secundum substantiam est valde probable. d. 21. o. n. 2. & seqq.
Affectus voluntatis liberis, vel necessarij solum ex inconsiderantia angeloi ignoti sunt, secus necessarij ex natura obiecti. n. 7.
Recte deducit angelus motum nostrum voluntatis ex subito appetitus motu, ipsum autem in se non intuetur. num. 8. 9.
Non cognoscit angelus voluntatis affectum, etiam si intentione & perfectiorem cognitionem agnoscit. n. 10. & d. 21. n. 6.
Peculiariter proportionem, & expressionem qua voluntas mouetur ab aliqua cogitatione, non potest angelus penetrare. d. 21. o. n. 10.
Errorum intellectus circa fidem, quatenus est enunciatio falsa, cognoscit angelus non tamen quatenus est infidelitatis peccatum ibid.
Cognitiones ab angelio cognoscit non putantur falsum Aug. num. 11.
Hominem lapsum esse in infidelitatem, unde ducat angelus. n. 10.
Intellectum aliquis obiecti quatuer modis posse angelis contingere Scotus auctorat. d. 21. n. 6.
Licit in prima instanti creationis habuerint angelii omnium rerum species, non tamen illorum omnium abstractam cognitionem habuerunt. n. 32.
Speciesbus infusi angelus vitetur cum vult. ibid.
Cognitionis qua angelus alterius affectum cognoscit ex relata ipsius loquuntur, per species alienas sit. ibid.
Non egreditur limites cognitionis abstractio. ibid.
Perfectior est quam cognitionis qua vnius homo effectum alterius cognoscit. ibid.
Secretum cordis solum est angelii obiectum, quatenus loquela, aut revelatione aliqua expressum. n. 33. & seqq.
Angelus non potest alteri habitum, quem in mente habet, celare. d. 21. n. 4. 4.
Mysterium Trinitatis & Incarnationis, aliaque gratiae mysteria, que potest Deus facere, nequit viribus naturae angelus cognoscere. d. 21. 4. n. 1.
Aliquid supernaturale fieri posse a Deo, quidquid illud sit, viribus naturae angelus potest cognoscere. ibid.
Quid sit supernaturale secundum substantiam, quid vero secundum modum, propriis viribus non assequitur angelus. n. 2.
Est supernaturalia secundum modum propria virtute angelus cognoscit, non cognoscit supernaturalia secundum substantiam. n. 12.
Non ex ipso quod angelus cognoscit duo extrema, cognoscet etiam omnia, que per Dei potentiam inter illa duo fieri possunt. n. 14. 15.
Ex eo quod aliquis pendeat a solo Deo non sequitur iam productum non posse ab angelio cognoscit. n. 16. 15.
Supernaturalia secundum modum tantum non solum cognoscuntur ab angelio, quando sunt, sed quando non sunt. n. 16.
Licit angelus cognoscit substantias omnibus accidentibus perfectiores, non sequitur opima accidentia cognoscere. n. 17.
Ex his que sunt in Eucharistia Sacramento, non cognoscit angelus vniuersum corporis, & Sanguinis Christi, ut verbo, neque horum virtutem ad significandum. num. 8.
Si propria virtute cognoscet angelus hypostaticam vniuersem, utique cognoscet animam & sanctificationem. n. 14. 15.
Destinacionem substantie panis in Eucharistia proprie & intuitiue angelus cognoscit naturaliter. n. 29.
Sanctificationem, quam in suscipientibus operatur sacramentum

Index rerum.

- cramentum Eucharistiae, propria virtute non assequitur
 Angelus. num. 18.
 Cuiuslibet rei naturalis desitionem etiam si supernaturale sit
 definit, proprijs viribus cognosit. n. 20.
 Hanc desitionem acta positio tanquam proprium obiectum
 percipit. n. 21. 22.
 Modus per se existendi accidentium in Eucharistia intuitus
 ab Angelo dignoscitur. n. 23.
 Si anima & brutorum per se existentia à materia separata, pro-
 ducta illa perfectius cognoscetur ab Angelo. n. 26.
 Humanitatem Christi propria personalitate carere non af-
 sequuntur Angeli virtutibus naturae. n. 27. & seqq.
 In eo sua natura reliqui eam habere existimarent. ibid.
 Propter coniunctionem cum aliquo supernaturali fallitur
 nonnullus Angelus in cognitione rei, cuius propriam
 habet speciem. n. 29. & seqq.
 Sanguinem & corpus sub speciebus sacramentalibus esse pro-
 pria virtute Angelus dignoscit. n. 31. 32.
 Vident etiam corpus Christi in Eucharistia indiuisibiliter
 existere. n. 32. 33.
 Licit modus, quo Christus est indiuisibiliter sub Sacramen-
 to, ignotus est Angelus, corpus tamen ipsam videbat.
 num. 35.
 Verba confectionis à Christo suisse insituta, ut solum esset
 Christi corpus sub speciebus sine panis, & vini substantia
 Angelus recte cognoscit. n. 38. 39.
 Modum transubstantiationis, quo Christus est in Sacramen-
 to, propria virtute cognoscit Angelus. ibid.
 Incarnationis mysterium in via fuisse Angelis revelatum,
 communis est sententia d. 225. n. 1. 2. 10. & seq.
 Aliqui Patres id negant. n. 9.
 Non potest hoc probari Scriptura & testimonis. n. 4. & seqq.
 Aliqua incarnationis circumstantias Angelii ignorarunt in
 via. num. 9.
 De curia temporis Angeles beatos multa nouiter cognoscere,
 docuit S. Thom. n. 1.
 Angeles in verbo omnia cognoscere sola voluntate Deisti-
 tuta, antequam sicut, docuit Isidorus. n. 12.
 Non est unius sunt verum. ibid.
 Habitum fidei ad credendum mysteria supernaturalia ha-
 buerunt Angeles in via, in patria vero habitum luminis.
 d. 219. v. 2.
 Nullum naturalem habitum sine boni, sine mali ab specie-
 bus distinctum Angelus habet. n. 4. & seqq.
 Angelus non posse à cognitione omni vacare, valde est pro-
 bable, efficaciter tamen non probatur. n. 7. & seqq.
 Essentia Angelii ad sui cognitionem ipsi deseruit ut species ex-
 sentientia. S. Thome. n. 9.
 Si Angelus non potest à sui cognitione cessare, nec poterit
 à cognitione Dei naturali. n. 10. 11.
 Quando Angelus rem aliquam, ut est in se, cognoscit omnia,
 que sunt in alia, simul considerat. n. 11.
 In consideratione unius semper Angelum versari non po-
 test nisi pro fundamento affirmari. ibid.
 In cognitione coru, que quiditatibus, aut per revelationem
 Angelus cognoscit, non decipitur. n. 8.
 Secus in eorum cognitione, qua conjectura tantum aequi-
 tur. ibid.
 Angels boni cur non decipiuntur in his, que conjectura afe-
 ctiuntur, mali vero non item. ibid.
 Quo sensu dicat S. Thom. in cognitione Angelorum posse per
 accidens esse falsitatem. ibid.
 Non solum in vera Angeli compositione, sed in cognitione,
 que simplex sit qualitas, verum erit, aut falsum, si per
 eam extremonrum conuenientia, aut disconuenientia co-
 gnoscatur. n. 19. 20.
 Simplex cognitio, qua Angelus hominem cognoscit esse ani-
 mal, nostra compositioni aquivaleat. n. 2.
 In Angelis viatribus non sicut villa notitia propria, & pri-
 ditativa Dei. d. 226. n. 6.
 Modus cognoscendi Angelorum.
 Plura per modum plurius non posse ab Angelo cognoscen-
 dum modo, bene tamen modo auctor Aegidius ejus.
 d. 220. n. 2. & seqq.
 Non cognoscit Angelus seipsum, & alia eadem cognitu-
 num. 13.
 Quande cognoscit Angelus, posse etiam alia similitudines
 cognoscere indubiatum est. n. 14.
 Discurrebat Angelus circa res naturales, sic cognoscen-
 tione sua essent. ibid.
 Quo pacto plura posse finali cognoscere angelus diuinis
 docens autores. n. 1. & seqq.
 Si plura per modum vias viae, simpliciter qualitate pro-
 secret Angelus non solum non dicere, sed ne congo-
 neveret, aut dividere. n. 9. 10. 11.
 Plura per modum plurius optimo potest Angelus simul
 cognoscere. 12. & seqq.
 En huiusmodi cognitione non ita perficte circa singula in-
 peratur, ac si cognoscere singula per se. n. 17.
 Omnia creati simul ab Angelo cognoscit sine fundamen-
 tis dicitur esse possibile. d. 22. n. 9.
 Multa circa hoc, sed sine effectuante aliquis docet alioquin
 1. & seqq.
 Angelus potest cognoscere simul omnes verum spiritu, quin
 rum unicus habet impressam similitudinem. n. 14.
 Haec specierum omnia induitum simul cognoscere quo-
 quam possum. n. 14. 15.
 Omnia obiecta, quorum species habent Angelus, possunt
 ab eis cognoscari, videtur Augustinus sententia. n. 15. 16.
 Ex his, quae eadem specie representantur, unum sine aliis
 potest Angelus conceperit. n. 16.
 Per eandem intelligibilius speciem plura per modum pri-
 orum representantem non potest Angelus plures cogno-
 scere simul elicere. ibid.
 Si Angelus specie intelligibilius vicerit secundam ratione
 similitudinem, non posset non elucere communem etiam pri-
 ciem expressam. n. 17.
 Humani cordis secretum solum per conjecturam & dis-
 sum Angelis cognoscit. d. 22. n. 4.
 Quocunque sunt Angelo per se nota, sunt ei evidentia
 nota. ibid.
 Obiecta naturalia, quorum Angelus habet propriam speciem
 sive discors intelligit. n. 5. & seqq.
 Circa supernaturalia obiecta, & circa naturalia solaria-
 tione non a nonribus habet discursus. n. 5.
 Non innenitur Angelus omne quod ad perfectum diffi-
 cultum requiritur. n. 5. & 12.
 Rem, cuius propriam speciem habet Angelus, sicut compri-
 metatibus naturalibus unico conceptu cognoscit. n. 5.
 Notitia viuis non est causa notitia alterius id Angelus qua-
 do virtus propria, & quiddam notitia aqua-
 scit. n. 9. 10.
 Non solum necessariae propositiones, sed contingentes etiam
 Angelo sunt per se nota, quando per ea aliquis emissa-
 tur, cuius propriam habet speciem. n. 11. 13.
 Et si ex his, que supernaturali modo Angelus cognoscit, non
 cognoscit per aliud prius notum, non tamen rite plu-
 ralitate conceptum. n. 13. 14.
 Angelus posse vitare, & proprio discursu vel invenire
 est. num. 16.
 Que solaria distinguuntur, non potest Angelus respicere
 neque per compositionem, aut divisionem pergenit. d.
 223. n. 2.
 Omnia, que aliqui conuenient tanquam proprietas,
 aut communia accidentia, etiam reiterat discus-
 sum,

Index rerum.

gantur, fine compositione Angelus de illo enunciatur.
num. 3.

Ut Angelus componat, aut dividat, non satis est objecta, inter que conuenientiam cognoscit esse re ipsa distincta.
ibidem.

Aliqua cognoscit Angelus per compositionem, aut divisionem, & que finis haec, n. 4. & seqq.

Ad res naturales & supernaturales cognoscendas non est in Angelo eadem species, n. 4.

Nullus Angelorum unita specie omnes res mundi cognoscit, n. 7. & d. 221. n. 9.

Quando per diversas species rerum conuenientiam, aut disconuenientiam Angelus percipit, semper componit, aut dividit, d. 222. n. 10, 11.

Angelorum creatio.

Angelos fuissent creati ante mundum visibilem aliqui Patres docere, d. 224. n. 1. & seqq.

Hac sententia nec in Scriptura, nec in Conciliis damnata repertitur, n. 6. & seqq.

Non fuerunt creati homini gratia, sed post conditum hominem ad eius ministerium deputati, n. 9.

Angelum ante mundum, & creaturam corporalem conditos fuissent nullum fidem dubitare docuit Cassianus, n. 12.

Tali tempore Angelos produci ex sola Dei voluntate, non ex ipsis natura pendet, n. 14.

Simil duratione cum corporeta creatura Angelos fuissent conditos probabilius est, n. 20. & seqq.

Nomine lucis Angelorum creationem fuisse a Moysi explicatam docent Aug. & Beda, n. 24.

In instanti sua creationis Angelii deo gratias eggerunt, & laudaverunt, n. 26.

Bonos Angelos intra celum, malos autem extra fuissent creati fallo quidam dixerunt, d. 225. n. 4. & 3.

Angelos primum extra celos productos, deinde in celum per gratiam translatos sine fundamento docuit Rupertus, num. 3.

Angelos in celo empyreio fuissent creator probabile tantum est, n. 3. & seqq.

In naturali beatitudine fuissent creatos nonnulli dixerunt, d. 226. n. 12.

Angelorum custodia.

Angeli septem viuunt in terra sunt a Deo prefecti, disp. 180. num. 1.

Cur isti septem dicuntur filiae in conspectu Dei, n. 1.

Ab aliis dicuntur esse septem oculi, quos Zacharias videt in lapide, n. 1.

Angelus in celo existens non custodi filii intellectus attentione, & desiderio, ex S. Thoma, d. 188. n. 4.

Angeli custodes ad quid constituti, d. 209. n. 10.

Ex Angelis, qui ad nos mittuntur, quidam tutelares sunt, quin nos a malis liberare solent, disp. 243. num. 1. & disp. 244. num. 1.

Singulis hominibus a die nativitatis sua singulos deputatis esse custodes sine temeritate negari nequit, d. 245. n. 2.

Angeli custodia post mortem hominis non durat, n. 3.

Angelus matris parvulum custodit ante nativitatem, n. 3.

Angeli duplificiter homines custodiunt, & quis vierque custodie modus, n. 4.

Aliquando eos labi permittunt, n. 5.

In hac permissione scienter, & prudenter se habent, neque de causa dolent, ibid.

Non tantum care, & custodie hominum incumbunt, sed & eorum orationes Deo offerunt, ibid.

Singuli rerum species, Collegii, & Civitatis singulos Angelos esse deputatos in custodiā multi probabiliter docent, n. 6. 7. & d. 180. n. 6.

Angelos ex officio ad custodiā deputatos ex insimo or-

dine insima Hierarchie esse communis est sententia, d. 245. num. 7.

Custodes Angelos supereminentes vocavit Chrysostomus, non tamen comparatione aliorum Angelorum, n. 8.

Angelorum dilectio.

In Angelo naturali est electus dilectio, d. 223. n. 23. & seq.

Amor quo se amat Angelus, naturali semper est, si consideretur secundum amicitie respectum, secus vero secundum respectum concupiscentiae, n. 28.

Nullus est actus amoris nisi quad exercitum necessarius Angelo, nisi amor, quo Dicūm clare visum sibi amat, n. 29. 30.

Vnus Angelus alium necessario diligit quo ad specificatio- nem ratione naturae ipsius, n. 31.

At ratione aliquis adiuncti ipsum potest odio habere immo & desiderare eius non esse, ibid.

Cum Angelus Deum diligit amore amicitie, magis Deum quam seipsum diligit, eccl. si seipsum amet amore amicitie, Deum vero amore concupiscentiae, n. 33.

Deus obscurè cognitus non amatur ab Angelo necessario quad exercitum, ibid.

Angeli in primo sua creationis instanti Deum super omnia dilexerunt, d. 228. n. 14. & d. 235. n. 8.

Simil tempore potest Angelus seipsum diligere dilectione naturali, & Deum dilectione libera, d. 236. n. 15.

Angelorum duratio & instantia.

† Duratio intrinseca Angeli non mensuratur seipso, sed nostro tempore, d. 197. n. 15.

Angelos fuissent sine duratione initio, non docuit Basil. disp. 224. n. 4.

Successione operationum Angelii tempus vocat August. ibid.

Instantia Angelorum non sunt temporis nostri momenta, sed durationes sine successione, d. 229. n. 45.

† Nostra temporis coexistere possunt, ibid.

† Angelorum enim in seipsum sibi est, ibid.

† Tempori nostro diuisibili coexistit, & illo mensurari potest, ibid.

Vna Angelii operatio sine intellectu, sine voluntate vnum inflans temporis discreti dicitur ibid.

Omnium Angelorum via brevis fuit, n. 50.

Vnicum fuit iustans via bonorum, duplex autem malorum Angelorum, n. 43. 48.

Angelorum Hierarchy.

De Angelorum ordinibus nihil certi haberi docuit August. d. 216. n. 1.

Angelos superiores Doctores esse inferiorum Dionys. docet, num. 5.

Angelorum Hierarchias secundum mensuram naturalis perfectionis distribuit Dionys, d. 228. n. 6.

Prima Angelorum Hierarchia nullam esse diuinorem Dion. testatur ibid.

Angelii septem, qui terra prestant, supremi, vel de supremis esse dicuntur, d. 244. n. 4.

Angelorum Hierarchie tres sunt, & quibus nominibus erant Angeloi gaudent, n. 5.

Nomina secunda, & tercia Hierarchie Angelorum denotare videntur ministrorum aliquad, n. 6.

Angelorum illuminatio.

Illuminatio qua Angelus aliam illuminat, diuisione concepitum vniuersalium in singulares sit, d. 223. n. 7. & d. 217. num. 5.

Angelum illuminari per internam aliquam mutationem ab alio in eius mente causatam, varie autores docent, d. 216. n. 7. & seqq.

Non illuminari vnum Angelum ab alio velat discipulum à Magistro falso Durandus docet, n. 45. 6.

Sola ex-

Index rerum.

- Sola externa propositione Angelus illuminatur, sicut inter homines discipulus à Magistro.n.21. & seqq.
 Angelus illuminat hominem, veluti qui senes trahit aperit, ut domus lumen recipiat secundum Aug.n.23.
 Ex Scriptura non colligitur illuminari unum Angelum ab alio. n.28.29.
 Angelus speculum appellatur respectu intellectus nostri. num.30.31.
 Omnes Angelos immediate à Deo illuminari, Durandus existimat.n.4. & seqq. & d.117.n.1.
 Simplex propositione mysteriorum fidei, non solum Angelis superioribus respectu inferiorum, sed contra: immo & hominibus respectu Angelorum conuenire potest. num.2.
 Superioribus Angelis suapte natura conuenit inferiores illuminare, non et contra n.25.
 Peculiare, quod in propositione obiecti, ut illuminatio dicatur, reperiatur, Angelis superioribus suapte natura competrat, ibid.
 Angelis superioris natuam virtutem ad illuminandum pulchre describit Dion.ibid.
 Dionysii decriptionem non attigit Baffolius ibid.
 De re solam, quam proprio & quidam statuo conceptu non agnoscunt Angelis, illuminari ibid. & n.7.
 Angelus illuminans cognitionis sua modum non mutat, sed rem eo modo explicat, quem audientibus cognoscit aptorem n.5.6.
 Inferioribus Angelis gratia dei potest conuenire peculiare illud, quod est in illuminatione, licet natura non conueniat. num.7.
 Supremo angelos in multis fuisse illuminatos ab anima Christi probatissimum est. ibid.
 Angelum illuminari circa res, quas in verbo videt, perperam docuerunt Scotus & Baffolius. n.9.
 Angelorum incorruptibilitas.
 Angelis, si cum creatuaria potentia comparantur, incorruptibilis sunt, & immortales. d.182.n.4.
 Cum Dei potentia comparati mortales, & corruptibilis naturali, & reali potentia sunt. n.4.12.15.16.
 Angelos esse corruptibilis logica tantum potentia, si cum Deo comparantur, docent aliqui n.2.7. & 17.
 Angelos suapte naturae non esse immortales, sed sola Dei gratia, si immortale referatur ad Dei potentiam, est dogma fidei. n.7.8.
 Hoc afferentibus erroris notam minus considerate aliqui inveniunt. n.7.
 Angelos esse corruptibilis logica potentia, & non physica quedammodo dici potest. n.11.12.
 Angelos solus esse corruptibilis à potentia creatoris, & non ex seipso eur dixit Sanctus Thomas. n.10.
 Alter sunt Angelis incorruptibilis, quam beatorum corpora. num.12.
 Gratia incorruptibilitatis Angelis facta non est negatio potentiae passus ad corruptionem, sed negatio actus deservitionis. n.12.13.
 Angelus omnipotens quodam modo est supernaturalis, aut contra naturam, quodam vero est naturalis, vel non contra naturam. n.13.14.
 Angelus secundum sua predicata essentialia indifferens est ut sit & non sit. n.14.
 Non potest à Deo produci creatura potens Angelos corrumpere. n.15.
 Incorruptibile sumptum pro importancia ad non esse quomodo documque non conuenit Angelo absolute. n.16.
 Si aliquod esset nomen significans solum potentiam passum ad non esse, de Angelis absolute diceretur. n.17.
 Angelis dicuntur communis modo loquendi natura sua incorruptibilis non tamen corruptibilis. n.16.18.
- Angelorum iustificatio.
 Angelos non fuisse in gratia creatus multi Scholastici locuntur. d.2.7.n.1. & seqq.
 Tam boni quam mali Angelis in gratia fuerunt creati. n.5. & seqq.
 Patrum testimoniis hoc probatur. ibid.
 Scriptura auctoritate non facile id affirmitur. n.10.11.12.
 Angelos in gratia, & iustitia fuisse creatus probabili ratione connatur. n.12.14.
 Malos Angelos nequissime charitatem habere dixit Iacobus Papa. n.25.26.
 Eadem formam habuisse preparata ut cum bonis certe connecterent quo Iesu dixerit Magnus Gregorius. 16.17.
 Angelos cvidenter cognosse suum caritatem statim in via non obstat, quo minus ab illo cadere possum. num.20.
 Angelis in instanti sue iustificationis propria operatione gratia ad sanctitudinem suam dispositi. d.13.8.n.2.34. d.229.n.36.37.
 Nulla naturalis dispositio in Angelis praefuit ad finis iustificationem. n.3. & seqq.
 De fide est Angelorum naturalem dignitatem non sibi causam gratia ipsis collata. n.5.
 Superioribus Angelis maior iustificationis gratia fuit incessu. n.6.7.
 Angelis perfectioris nature maiori vocatione gratie in prima instanti fuerunt preuenti. n.9.
 Eodem modo dirigit Deus Angelis vocations atque hominibus. ibid.
 Non potuerunt Angelis sine auxilio gratiae Dei gratiam iustificationis retinere. n.11.
 Perperam Nicasius variis modis salutis in Angelis fuisse numerat. d.229. n.31.
 Angelorum locus.
 Angelos esse in loco modo intelligi, si quid sit secundum Damascen. d.187.n.34.
 † Angelis secundum suam substantiam vere possunt esse loco presentes. n.2.3.
 † Angelis cur dicuntur esse in loco definiti. n.5.
 † Angelus existens in loco denominatur a praesentia secundum locum, quicquid hec sit. d.189.n.1.
 Angelos in loco constitui, esse qualiter, item deinde committatam putavit alexan. n.1.2.
 † Angelos esse in loco per operationem transirent patrum Acgid. & alij n.2.3.
 Hanc sententiam fuisse Parisiis d.annatam perperam dicit Scot. n.4.
 † Si Angelus esset in loco per operationem transirent, non posset ipse quiescens mouere aliud corpus, num. 5.7. & seqq.
 Angelos absus, & metaphorice esse in calo dicit Caietanus. num.9.
 † Angelis non sunt in loco sine contraria aliquo virtutis. d.188.n.12.
 † Angelos esse in loco per aliquod in fieri operationem manifestantur perperam aliqui dicuntur. n.13. & seqq.
 † Angelos non esse in loco per applicationem virtutis contra Caietanum offendit. n.16. & seqq.
 Angelos per suam nudam substantiam esse in loco non determinato, sed communis Durandus male docet. num. 19. & seqq.
 † Angelus non potest esse in loco etiam determinato per suam nudam substantiam. n.24.25. †

Index rerum.

- † Si ita esset, semper locum haberet aqualem, neque à loco permanenti moueri posset. n. 25. 26.
- † Optime potest Angelus deservere locum absque motu suo voluntatis natus. n. 26.
- † Angeli quo pacto pesant ab omni loco absoluū. num. 26. 27.
- Ordo qui ad Angelos inter res vniuersi pertinet, non est ordinis suus. n. 26 & seqq.
- † Propria virtute in pluribus adequatis locis Angelus esse non potest. d. 1. o. n. 1.
- † Neque in pluribus inadequatis, si distitas sint. b. 4. bene tamen si contigua. n. 8.
- † Si in pluribus locis distis posset Angelus esse, posset etiam in pluribus in qualcumque distantia positus se locare. n. 6. 7.
- Angelos esse ubique terrarum aliqui Patres docent summan motus eorum celeritatem denotantes, disp. 191. num. 1.
- † Locum Angelorum circularem esse, & ita determinatum, vi nec maior nec minor esse posse, docuit Hybernicus. ibid.
- † Locus Angelii versus maximum, intrinsece terminatus est. n. 3.
- † In maximo, & in minori loco Angelus potest esse. n. 7. 4.
- † Angelus liber in minori aut maiori loco constitutus ibid.
- † In corpore cuiusvis figura potest locari. ibid.
- † Angelum posse in puncto esse nec arguit contradictionem, nec efficiat probari potest. d. 19. n. 3.
- † Si Angelus posset esse in puncto, in minori & minori loco in infinito posset. d. 19. n. 5.
- † Angelum est posse in minori, & minori loco in infinitum contendit Scot. probate, sed non afferatur. num. 7. & seqq.
- † Id fieri posse Angelii virtute non patitur, ac Dei potentia esse possibile non est dubium. n. 5. 6. 8.
- † Angelus non potest effectum aliquem in solo punto quantitativo producere. d. 19. n. 4.
- † Non ambitur à loco, neque illum conservat, sed simpliciter praesentia sua substantia in eo est. n. 11.
- Non tollitus ordo quem habet Angelus cum totū vniuerso, licet plures Angeli in eodem loco collocentur. disp. 193. num. 2. 3.
- Angelus nullo modo potest esse in alio, neque in cœlo substantiam illabi. n. 3.
- † Etsi plures Angeli sint in eodem loco, non significatur esse penetratos. n. 5.
- † Angelus nullum effectum formalem tribuit corpori, cui vniatur. n. 6.
- † In eodem loco non solum inadequato, sed adequato plures Angeli possunt esse simul. n. 10.
- Id plane ex Scriptura deducitur. ibid.
- † Plures Angeli simul in eodem loco adequato, & equaliter esse posse sola virtutis in qualitate tollit. n. 12.
- † Si corpus, cui Angelus vniatur, in diuersis locis constitutus sit, ipsum Angelus sequitur. d. 195. n. 11. & 12.
- † Imo & ipsam in duplice loco constitutum mouere poterit. ibid.
- † Miraculum hoc non disolutum necesseario naturale vinculum, quo Angelus corpori vniatur. ibid.
- Vide verbum Angelorum motus, & verbum Angelorum praesentia.
- Angelorum locutio.
- Voces ab Angelis edite non in corporibus assumptis, sed in aere obiecto formantur. d. 184. n. 8.
- Angeli sibi mutuo loquuntur, & secretæ cordium manifestant. d. 211. n. 1. & seq.

Valquez in I. Partem Tom. II.

c Di stan-

Index rerum.

- Distantia nihil obstat Angelorum locutioni d. 212.n.3.
 Vnum Angelum ita posse alteri loqui, ut non possit ab aliis
 audiri, multi docuerunt d. 213.n.1 & seqq.
 Si loquatur communis locutione, non poterit non audiri
 ab omnibus, si ipsi velint n. 6.7.
 Quando vnu Angelus alii loquiter eos illuminando, be-
 ne potest ita loqui, ut ab aliquibus aliis non audiatur,
 num. 7.
 Etsi, cum Angelus loquitur locutione communi, ab omni-
 bus audiatur, cum uno poterit loqui, & non cum aliis.
 ibid.
 Vide verbum Angelorum illuminatio.
- Angelorum meritum.
- Angelos in primo sue creationis instanti gloriam meruisse
 aperte docet sanctus Thomas. d. 228.n.4.
 Prima gratia Angelis donata fuit absque ullo eorum meri-
 to etiam congruo. n.7.
 Angeli suam beatitudinem promeriti fuerunt non tamen
 per opera sequentia beatitudinem. disput. 229.n.1.6.
 & seqq.
 Multa dona nobis mereri possunt Angelii beati, sibi vero nul-
 la. d. 229.n.10.
 In unico instanti mereri potuit Angelus gloriam, quam
 nunc habet n. 1.1.
 Non simul duratione beatitudinem meruerunt Angelii, &
 beati fuerunt. n. 13. 4.9.
 Angelos non sive consequitos beatitudinem per meritum
 in patria terminatum, & consummatum contra Caie-
 tanum ostenditur d. 229.n.27. & seq.
 Si potuerit Angelus in primo sue beatitudinis instanti me-
 ritum consummare, potuerit ritique toto beatitudinis
 tempore mereri. n. 30.
 Angelus non potuit in instanti, quo primum peccauit, pae-
 nam eternam incurere n. 32.33.
 Eo instanti, in quo Angeli peccarunt non fuerunt in auxi-
 lio sufficienti priuati, quo damnati carent. n.32.
 Modus assignandi instantia ab Ecclesia ad beatitudinem, &
 aeternam panem, falsus ostenditur. n. 36.37.
 Meritum bonorum Angelorum in eo constituit Augustinus,
 ut malis cadentibus ipsi steterint n. 40.
 Instantia beatificationis Angelorum non recte assignavit
 Ferrar. n. 29 & seqq.
 Instantia meriti & premii bonorum Angelorum, demeriti,
 & pene malorum rectius assignantur. n. 42.47.
 Hec assignatio instantium certo nobis non confusat. n. 50.
 In primo instanti boni, & malo Angelii in gratia Dei creat:
 vit. am eternam meruerunt. n. 42.
 Angeli boni post vnum actum meritis continuatum cum per-
 seuerantia beatitudinem fuerunt consequuti. n. 48.
 Malo post meriti actum interruptum fuerunt damnati,
 ibid.
 Cum sola pena danni recte potest intelligi idem instantia
 via, & damnationis in malis Angelis, non autem cum
 pena finis. n. 9.
 Angelii beati essentialiter in beatitudinem crescunt. d. 230.
 n. 1. & seqq.
 Angelii non merentur beatitudine augmentum gaudij ac-
 cidentarij, quo cumulantur. n. 7. & seq.
 Illud est via similis cum beatitudine essentiali meruerunt.
 ibid.
 Non habuerunt gloriam per Christum, sicut nec gratiam.
 num. 10.
 Iudicium Angelorum quod attinet ad premium accidenta-
 riuum, pertinere ad Christum, quatenus homo est, quo
 senudat sanctus Thomas. ibid.
 Vide verbum Angelorum beatitudo, peccatum, &
 duratio.
- Angelorum missio.
 Quidam ex Angelis in ministerium hominum i' celo da-
 mittuntur. d. 242.n.1.
 Missio Angelorum à missione vniuersi domini persona di-
 ficitur. n. 2.
 Angelos supremos ad nos mitti nec leviter in sonum Dom.
 nec oportet docet. n. 8.9.
 Angeli etiam inferiores, quos medij superioribus Domini
 tit, absolute dicuntur à Deo mitti. n. 12.
 Vtrum Angelis supremi soleant ad nos mitti, an venient
 superiores, incertum est. n. 1. & seq.
 Omnes Angelos administratores spiritus in missione
 missos vocavit apostolus. n. 15.16.
 Angelorum missio secundum imperium est. n. 2.
 Angelorum motus operatio.
 † Etiam si Angelis sunt spirituales, lovi, & statim apud
 moueri possunt. d. 178.n.16.
 Angelos non moueri per loca, sed per tempora, qualiter si
 cundum Augustinum. d. 187.n.4.
 Angelus inferioris adhuc gradus qualibet celo utque
 mouere potest. d. 188.n.21.
 † Angelus loci propinquitate indiger ad operandum d. 13.
 num. 5.1.4.
 † Si Angelus potest agere in distantia, sphaera eius nullus est
 in terminus assignari ibid.
 † Angelus non egit esse secundum suam substantiam in qua
 uis parte corporis, quod mouet. n. 14.
 † Ut corpus potest ab Angelo moueri, non est necessaria-
 petus disinctus à motu. d. 192.n.6.
 Secus ut potest detinere corpus, ne mouetur ibid. & q.
 218. n. 10.
 † Angelus mouens celum non est in toto celo, sed in aliquo
 illius parte. d. 192.n.12.
 † Non derivat influxum, quo calum mouetur, in spha-
 ericam celi partem ibid.
 † Modum, quo paribus celi successione transirentur
 mutat Angelus, fixus tamen manet ipse ibid.
 † Motu circulari potest ab uno Angelo corpus moueri &
 mul ab alto moto celo. d. 193.n.1.
 † Angelus non minus vere loco mouetur, quam in loco
 d. 194.n.2. & seqq.
 † Angelorum pedes alatos depingi proper motu celesti-
 tem, docet Dionys. n. 3.
 Ex eo quod Angelis dicuntur ascendere, & descendere, au-
 mitti & aliquam partem, non probant efficiere loco
 moueri n. 5.6.
 Colligitur optimè ex eo, quod dicuntur mitti de vno loco in
 aliud, ibid.
 † Angelus à seipso mouetur de loco ad locum. n. 8.
 Vnus Angelus, quantumvis excellens alium, non potest lo-
 pellere, nisi Dei virtute, & imperio. n. 11.
 † Motum Angelis in corpore assumpto formaliter difficitur
 à motu ipsius corporis assumpti, docut Scotus. d. 195.
 num. 1.
 † Motum Angelis esse illi formam intrinsecam, docut al-
 liqui, ibid.
 † Cum Angelus mouetur non motu corporis in quo est, sed
 per se, aliquo debet fieri in ipso variante. n. 12.21.
 † Motus localis Angelis formaliter est extrinsecus a denomi-
 natione distantiæ. n. 14.15.
 † Cum Angelus mouetur motu corporis, in quo est, nullus
 patitur intrinsecam mutationem. n. 15. & seq.
 Variis paribus eiusdem corporis, aut diversis corporibus ful-
 ceantur Angelus vniuers. n. 15.
 † Quando Angelus per accidentem mouetur, non faciat effi-
 ciente, sed formaliter etiam à motu corporis denomi-
 natu. n. 16.

† ANG.

Index rerum.

- † Angelus motu continuo optime moueri potest, si loca comunicant a pertranscat. n. 25. 28. 29.
 Secu per loca non communicantia ibid.
- † De extremo ad extreum sine medio communicante moueri posse, non tamē sine medio non communianti, docet Scotus. d. 296. n. 2. 3.
- † Sine viroque medio de extremo ad extreum Angelulus posse moueri verius est. n. 6.
- Non tamen posset, si ratione sua substantia est in loco. num. 7.
- † Angelus non potest transire per medium in instanti moueri, etiam per absolutam potentiam Dei. d. 197. num. 2. 3. 5.
- † Resistentia ad motu successionem non minus est in Angelo, quam in corporibus. n. 9.
- † Motus Angelis velocitas ex sola Angelis virtute prefluit. num. 10.
- Velocitas Angelis in motu breuitati, qua Sol irradia terram, solet a Patribus comparari. d. 197. n. 11.
- † Terminum habet in velocitate sui motus, ultra quem prepedi nequit. ibid.
- † Ad motum Angelorum discretum satis est semel ex uno loco in alterum sine medio moueri. n. 14.
- † Angelus in motu discreto semper quicquid per tempus in aliquo loco. n. 4.
- † Angelis potentia motu nihil est aliud, quam intellectus, & voluntas in actu. d. 218. n. 10.
- Vide Vtum locus Angelorum, & presentia.
- Angelorum obduratio.
- Angelum esse sententia, & ratione mutabilem, docet Damascenus. d. 739. n. 5. & seqq.
- Idem docet Fulgentius. n. 10. 11.
- Iudicium, quod prius habuerat circa mortem Christi, Angelus mutauit. n. 12. 13.
- Inflexibilem non esse sapientia natura ab eo, quod semel vult & eligit, auctoritate, & ratione dilucide ostenditur. n. 5. v. que ad 19.
- Non minus flexibilis est natura sua a malo, quam a bono. ibid.
- A malo natura sua flexibilis est non quidem pro fructuosa penitentiam, & secundum virtutem, sed quocunque alio fine. n. 14. & seqq.
- Talis natura est Angelis intellectus, immo quicunque creatus, ut efficacia nunc vnum proponat, nunc aliud n. 25.
- Obdurationem Angelis in malo ex aliqua natura illius prava dispositione firmo fundamento non dicunt prouenire. n. 21. & seqq.
- Inflexibilitas ab eo, quod semel plena deliberatione proficitur Angelus, rationes variae, sed insufficiens affectus Scholastici. n. 25.
- Status Angelis inflexibilis ex sola Dei voluntate auxiliu gratiae fabricantur prouenire. num. 2. 7. 28. & d. 240. num. 8. 9.
- Angelis immutabilitatem ab eo, quod semel vult, in perspicacitatem intellectus refert S Thomas. d. 239. n. 31.
- Post vnum peccatum Angelos suscepit obdurate os fide est. num. 28.
- Cur angelus post primum peccatum locus penitentie fuerit denegatus hominibus autem concessus. num. 28. & seqq.
- Obdurationem Angelorum prouenire ex habitu in eorum voluntate a Deo producio saltem est. disput. 240. num. 5. 6.
- Angelum non penitere, quia non compungitur docet Isidorus. num. 10.
- Non recte Scotus explicat, quo pacto iustificationis gratia malis Angelis perpetuo denegatur. n. 1. & seqq.
- Valequez in I. Partem Tom. II.

Angelorum peccatum.

- Primum Angelorum peccatum fuisse superbiam non libidinem carnis docuit Ambrosius. d. 178. n. 13.
- Angelum esse qui castitatem seruat, diabolum vero qui non seruat, pulchre dixit Ambrosius. ibid.
- Angelorum quo de cœlō recederunt ruinas ex hominibus reparandas, docet Augustinus. d. 180. n. 6.
- An omnes vacue Angelorum sedes ex hominibus supplenda sunt, solum Deo reservantur, affirmat Isidorus. n. 7.
- Mali Angelis aliquando sine peccato fuere. d. 226. n. 11.
- Angelis etiam post lapsum integrum manserunt naturalia omnia. d. 227. n. 12. 13.
- Angeli mali quotidie peccant contra naturalia precepta. d. 231. n. 21.
- Angeli mali odio habent Deum, & homines inuidit etiam divine prudentie, & maiestati. n. 22.
- Non solum contra legem supernaturalem, sed contra naturalem etiam primo & per se peccare possunt. nu. 21. & seqq. & d. 226. n. 17.
- In Angelo malo omne peccatum potest esse secundum rationem. d. 231. n. 25.
- Solum posse esse formaliter peccatum superbia, & inuidia in alterum sine medio moueri. n. 14.
- Angelus in motu discreto semper quicquid per tempus in aliquo loco. n. 4.
- Angelis potentia motu nihil est aliud, quam intellectus, & voluntas in actu. d. 218. n. 10.
- Vide Utum locus Angelorum, & presentia.
- Angelorum obduratio.
- Angelum esse sententia, & ratione mutabilem, docet Damascenus. d. 739. n. 5. & seqq.
- Idem docet Fulgentius. n. 10. 11.
- Iudicium, quod prius habuerat circa mortem Christi, Angelus mutauit. n. 12. 13.
- Inflexibilem non esse sapientia natura ab eo, quod semel vult & eligit, auctoritate, & ratione dilucide ostenditur. n. 5. v. que ad 19.
- Non minus flexibilis est natura sua a malo, quam a bono. ibid.
- A malo natura sua flexibilis est non quidem pro fructuosa penitentiam, & secundum virtutem, sed quocunque alio fine. n. 14. & seqq.
- Talis natura est Angelis intellectus, immo quicunque creatus, ut efficacia nunc vnum proponat, nunc aliud n. 25.
- Obdurationem Angelis in malo ex aliqua natura illius prava dispositione firmo fundamento non dicunt prouenire. n. 21. & seqq.
- Inflexibilitas ab eo, quod semel plena deliberatione proficitur Angelus, rationes variae, sed insufficiens affectus Scholastici. n. 25.
- Status Angelis inflexibilis ex sola Dei voluntate auxiliu gratiae fabricantur prouenire. num. 2. 7. 28. & d. 240. num. 8. 9.
- Angelis immutabilitatem ab eo, quod semel vult, in perspicacitatem intellectus refert S Thomas. d. 239. n. 31.
- Post vnum peccatum Angelos suscepit obdurate os fide est. num. 28.
- Cur angelus post primum peccatum locus penitentie fuerit denegatus hominibus autem concessus. num. 28. & seqq.
- Obdurationem Angelorum prouenire ex habitu in eorum voluntate a Deo producio saltem est. disput. 240. num. 5. 6.
- Angelum non penitere, quia non compungitur docet Isidorus. num. 10.
- Non recte Scotus explicat, quo pacto iustificationis gratia malis Angelis perpetuo denegatur. n. 1. & seqq.
- Valequez in I. Partem Tom. II.

c 2

De

Index rerum.

- Defacto hoc peccato peccasse probabile fit auctoritate potius,
quam ratione. d. 235. n. 31. 32.
- Nullo sibi imposito precepto Angelum peccasse, docent Ori-
genes & Chrysost. n. 9.
- Angelum non peccasse eo, quod suam beatitudinem appe-
titeris, non considerans auxilio Dei esse consequendam,
contra Caeterum, & Terra ostendit. num. 7. &
seqq.
- Intensus Deus amando concupiscentia, quam amicitia
amore non potuit angelus peccare. n. 12.
- Desiderio obtinendi beatitudinem supernaturalem propriis
viribus Angelum peccasse, probabile est valde. num. 13.
& seqq.
- Hoc peccatum affectu simplici committere, efficaci vero ne-
quaquam potuit Angelus. n. 16. & seqq.
- Natus fuit in hoc affectu superbo error, fuit tamen defectus
in intellectu n. 17. 18. & d. 239. n. 22.
- Citius obtainere beatitudinem, quam Deus voluit, deside-
rando, Angelum peccasse ridiculum est d. 235. n. 12.
- Angelo non potuit peccatum accidere ex inconsiderantia.
n. 29. & d. 238. n. 10.
- Non potuit esse superius in declaratione de propria. & na-
turali excellentia, ex eo solum quod illam non retulit in
Deum. d. 235. n. 29. & 30. 35.
- In primo instanti sue creationis nullum fuit Angelo impo-
stum preceptum. n. 31.
- In complacencia sue beatitudinis naturalis superire potuit
Angelus. n. 31. 33.
- Vt Angeli peccatum esset superbicie, debuit esse appetitus ali-
cuius excellentie sibi non debito. n. 34. & seqq.
- Peccare potuit Angelus alii preservi affectans, aut nulli
subesse. n. 33. & seqq.
- Nullo modo in Angelis est naturalis inclinatio ad peccan-
dum. num. 40.
- Angelum in primo instanti sue creationis peccasse, docent
aliqui sed falso. d. 236. n. 1. & seqq.
- Si Angelus natura fuisse malus esset, non deseretur de celo ce-
lestis. num. 2.
- Lenge absunt ab heresi Manichei, qui Angelum in primo
instanti sue creationis peccasse dicunt. n. 3.
- Angelum in primo instanti sua creationis potuisse peccare
non appetet repugnat. n. 18. 19.
- Vtique potuerunt in primo instanti mereri. n. 22. 23.
- Supremum Angelum inter eos, qui occiderebunt, fuisse etiam
supremum inter omnes Angelos, Patrum auctoritate sit
probabile. d. 237. n. 23.
- Inferiores Angelos inducti fuisse à superiori ad peccan-
dum. d. 235. n. 3. & seqq.
- Variis modis Angelus superior inferiores potuit ad peccan-
dum provocare. n. 6.
- Aliquo tempore in peccato perseverans malus Angelus, an-
tequam in infernum decederetur. n. 8.
- Pro antequam in ponam obdurationis incidet. ibid.
- Supremus, & inferiores Angeli simul tempore peccarunt.
num. 10.
- Quale patuerit esse Angelorum inferiorum peccatum ex-
plificatur. n. 12.
- Plures Angelos fuisse, qui manserint, quam qui cecide-
rint, neque ratione, neque testimonio potest firmari.
num. 14.
- Angelum ita peccasse, vt non potuerit peccare intensius, in-
certum est. d. 239. n. 21.
- Angeli primum peccatum initium fuisse damnationis ex-
trinsicè quidem, non intrinsecè, dixit Fulgentius. d. 229.
num. 33.
- Idem fuisse Angelis lapsum quod hominibus est mors, Nyse-
nus. & Damascenus dixerunt. n. 24.
- Vide verbum Angelorum meritum.
- Angelorum pena.
- Vide Pœna dæmonum.
- Angelorum praesentia.
- † Angelorum ubi, extrinseca denominatio est, neque.
nihilcum cum corporum praesentia concordat. d. 235. n. 24.
- † Angelus in loco existit per modum ab gloriam ex sua ex-
clusione voluntate prouenientem. d. 188. n. 27. 29.
- † In maiori, & minori loco locari, de extremo alexan-
drii fine medio transire Angelus potest. n. 27.
- † Existens Angelus in loco non est sibi relata dignitas.
num. 28.
- † Hoc modo absolute Angelus vnitur corpori, & illi pa-
sens sit. n. 29.
- † Aliqualiter diuisibilis est hic modus, omnino tamem di-
stinctio quantitatibus inducibilis. n. 30.
- † Si diuisibilis est quantitatibus, Angelus est in loco al-
modum corporis. n. 31.
- † Per hunc modum vnitur Angelus corpori, non vñ foris
materia, neque vi pars parti, neque propter corporis, aut alibi, sed absolute. n. 32.
- † Eodem modo Angelus corpori vnitur, quo Christus ha-
ciebus ibid.
- † Ratione huius unionis cum corpore, per se non habet An-
gelus respectum distantiæ. ibid. & d. 19. n. 8. 14.
- † Manente eodem corpore Angelus reinet eundem modum
coniunctionis cum illo, etiam variata distantiæ. id. &
d. 195. n. 8. & seqq.
- † Angelum non indigere loci propinquitate ad operandum
non docuit Cætan. vt quidam falso putant. d. 18. n. 1. 2.
- † De praesentia Angeli in loco philosophandam est, sicut de
praesentia Christi in Eucharistia, & anima ratione in
corpore. d. 195. n. 7.
- † Hoc tria per modum absolusionis corpori coniuncta discut-
tur, & relationem praesentie ad ipsam habere. ibid.
- † Modo, quo Angelus vnitur corpori, non apparet di-
stinctio localis, sed negotio coniunctionis cum corpore.
num. 20.
- Vide verbum Angelorum locus & motus, & vñ
bunum Dæmon.
- Annihilatio.
- † Annihilatio transitus est de esse ad non esse. diff. 171.
num. 13. 14.
- † Car annihilationis non posset dari mortale instrumen-
tum. d. 176. n. 7.
- Anima.
- † Animâ tribueri potest gradum subtletatem sentientiæ
& ratiocinandi, qua nec sentiat, nec ratiocinatur. id.
num. 2.
- † Non potest anima vnum gradum tribueri, quia etiam
omnes quos habet tribuat. n. 3.
- † Si anima esterna, & in tempore varietur corporis,
homo est temporarius. d. 170. n. 9.
- † Natura potentia est in anima ad recipiendos hanc vir-
tutum supernaturalium. d. 174. n. 10.
- † Haec anima potentia, licet natura, seu innata dicitur,
non dicitur naturalis n. 10.
- † Animâ rationalis esse est simpliciter esse diffusa. 178.
num. 11.
- † Actione propria fit que sit creatio, nec de potentia materiæ
eduici potest. ibid.
- † Dum est in corpore non est per se, sed in toto. n. 15.
- † Car si sit per creationem. n. 16.
- † A solo Deo fieri potest. n. 20.
- † Naturâ sua posset ad constitutioem hominî.
num. 22.

† Sennus

Index rerum.

- † *Seruato ordine naturee sine corpore conseruat, non tam
men producitur.* ibid.
- † *Per potentiam absolutam Dei etiam sine corpore produ-
ci potest.* n. 23.
- † *Inductione forme contrarie anime rationali non potest
corrumphi, bene tamen expelli.* d. 182. n. 15.
- † *Anima rationali ita vnitur materie, ut ab ea non pen-
deat in suo esse.* ibid.
- † *Eodem modo dicitur corruptibilis, & incorruptibilis sic-
ut Angelus.* 16. 17.
- † *Anima rationalis incorruptibilis dicitur a Lateranensi
Conclio, & quo sensu.* n. 18.
- † *Modus quo anima rationali corpori vnitur inextensus
est quantitate, diuisibilis tamen virtute, diffusat.* 188.
num. 30.
- † *Anima rationali potest esse in corpore minori, quam sit
maximum, quod potest informare.* d. 19. n. 4.
- † *Minus & maius corpus informari ab anima unde proue-
niat.* ibid.
- † *Anima brutorum si extensa sint cum corpore crescunt,
seco si inextensa.* ibid.
- Anima hominis capacitas sola Trinitate Dei compleetur.* a.
193. n. 4.
- † *Anima rationalis non tantum dum est in corpore, sed et-
iam separata mouetur.* d. 194. n. 6.
- † *Animam separatam nullibi esse fuit error Durandi.* n. 7.
- † *Corpora mouere nequit, seipsum potest.* n. 8. 10.
- † *Si anima separata corpus posset mouere, posset etiam v-
nita.* n. 9.
- † *Aliter intelligit separata, quam corpori vnitia.* ibid.
- † *Si in loco esset per transuentem operationem, non posset
a se moueri.* ibid.
- † *Anima a corpore, quod informat, seipsum non potest a-
uellere.* n. 10.
- † *Non propria voluntate, sed generationis natura corpori
vunita.* ibid.
- † *Modus quo corpori coniungitur, spiritus alius est ipsi anima
inherens.* d. 195. n. 13.
- † *Nor posset intelligi rationalis anima nouiter informare
materiali, quin in seipso aliter se haberet.* n. 10.
- † *Animam a motu corporis quod informat, mouere denomi-
natur.* d. 195. n. 16.
- † *Potentias anima ab ea realiter distinguuntur non faciliter ratio-
ne philosophica probari potest.* d. 198. n. 5.
- † *Animam quamduo est in corpore, solum intelligit species us
senior acquisitus.* d. 209. n. 40.
- † *Etsi Angelis, vel anima separata cum anima infor-
mantre corpus penetrarentur, non cognoscerentur ab ip-
sa ibid.*
- † *Animam hominis solum media imaginatione immunitari
potest ab Angelo.* d. 211. n. 12.
- † *Animas Angelis posse loqui non est dubium, imo & aliis
separatis animabus.* n. 26.
- Animam diuinitatem anima Abraham fuisse loquuntur, constat
ex Luce Euangello.* ibid.
- † *Si anima corpori vnitate species haberet infusas, eis sine
miraculo intelligeret.* n. 28.
- † *Animam virtutem propria, si sensibus alligetur, non potest
species acquirere sine ministerio sensuum.* n. 29.
- † *Animam separate eodem modo inter se, & Deo loquun-
tur, ac Angeli.* d. 21. n. 72.
- † *Animam separate aliter illuminatur ab Angelo ac corpori
vnita.* d. 216. n. 29.
- Animam Beatorum in patria postulant, & orant pro salute
nostra.* d. 230. n. 3.
- Animam separatam oblationem contrahere per aliquem
actum post separationem falsissimum est.* d. 239. n. 25.
& d. 140. n. 11.
- Valsquez in I. Partem Tom. II.
- Animae separatae cur ad penitentiam nequeant conuerti.*
d. 240. n. 11.
- Eadem est obduratoris causa in animalibus separatis, ac in
Angelis.* ibid.
- Solum, quandomin sunt anime corpori vnitae in hac vita,
mereri possunt.* ibid.
- Nullum a damnatis animabus opus bonum fieri potest.* d.
241. n. 8.
- Quando anima existens in corpore de combustione tristitia
tristitia est de aliquo sensibili corporeo.* d. 242. n. 8.
- Animae separatae cruciari potest memoria doloris, quem in
corpore passa est.* n. 16. 17.
- Alior animae separatae ab igne cruciantur in inferno, quam
demones.* n. 25. 26.
- Eodem dolore genere separatae cruciantur, ac si essent cor-
pori vnitae.* n. 26.
- Non magis cruciabuntur corpori vnitae post diem iudicij,
quam cruciantur nunc separatae.* ibid.
- Cur anime potius igne, quam alio elemento torqueantur.*
ibid.
- Animal.**
- Quodlibet animal ab omni sensu operatione naturaliter
cessare potest.* d. 219. n. 28.
- Animus.**
- Animus cogitat cur alibi esse dicatur.* pag. 8.
- Anselmus.**
- Anselmus meministi heresis Gilberti tacito nomine.* d. 120.
num. 6. 7.
- Herefim hanc relatam ab Anselmo male quidam intel-
lexerunt.* ibid.
- Anselmus heresim hanc non satis percalluit.* n. 8.
- Eam reuocat am fuisse a proprio auctore in Remensi Conci-
lio sub Reinaldo testatur Anselmus.* ibid.
- Contra Graecorum errorem librum scriptum de processione
Spiritus sancti.* d. 146. n. 5.
- Falso tribuitur Anselmo illa propositio.* In diuinis em-
nia sunt vnum, &c. d. 147. n. 18. 19. 20.
- Antiochenum Concilium.**
- Antiochenum Concilium cur vocem, homouision, reie-
cerit.* d. 109. n. 25.
- Apelles.**
- Apelles fuit primus hereticus qui duo principia posuit, alterum
Deum bonum, alterum malum.* d. 271. n. 3.
- Manum possibilem a Deo malo factum, & Deum malum a
Deo bono dicebat.* ibid.
- Apollo.**
- Apollo Delphicus Trinitatis testimonium oraculo quodam
perhibuit.* d. 1. 2. n. 4.
- Apostoli.**
- Quo sensu dixerint Apostoli in Constitutionibus Filium Pa-
tri ministriasse in creatione.* d. 176. n. 46.
- Apparitio.**
- Apparitio alia est secundum imaginatorem, alia secun-
dam visum externum.* d. 184. n. 5.
- Apparitio secundum visum bisariam contingit.* n. 5.
- Appellatio.**
- Appellatio eadem erranda est ad hoc, ut forma arguen-
di legitima sit.* d. 122. n. 24. 25.
- Appetitus.**
- Appetitus elicitus quo modo desiderium naturale dicatur
aliquando.* d. 234. n. 45.
- Neminem posse appetere sui non esse non docuit Arist.* n. 14.
- Locus Aristotelis ubi hoc videtur insinuare, elucidatur
ibid.*
- Nec appetitus animali, nec rationali primum appetitus
id, quod summe delectabile est.* d. 235. n. 5.

Index rerum.

Appetitu animali, id primum appetitur, quod primo occurrit, rationali vero prout voluntas libere se mouerit. n. 5.
Quidquid appetimus ut careamus malo aliquo desideramus. d. 241. n. 10.

Applicatio.

† Applicatio virtutis ad corpus, non C. nisi ad aliquam operationem circa illud. d. 234. n. 7.

Apprehensio.

Apprehensio simplex sufficit ad mouendam voluntatem in aliquod obiectum. d. 234. n. 7.

† In apprehensione simplici error esse non potest. disput. 235. num. 16.

Aqua.

† Actus calor existentis in aqua cur non derivetur ab aqua, secus vero ab igne. d. 164. n. 14.

Aqua non minus posset a Deo assumi ut instrumentum gratiae immota, quam motu suo abluiens. d. 176. n. 4.

Arausicanum Concilium.

Perseuerantiam in bono, etiam in integra natura, esse donum Dei, definitum Concilium Arausicanum secundum. d. 228. n. 11.

Arbitrium.

Arbitrium magis esse liberum, cum peccare non potest, quoniam dicat Augustinus. d. 61. n. 3.

† Arbitrii libertas non tollit veritatem determinatam futurorum. d. 208. n. 4.

† Oppositum huius tenuit Aristoteles.

Arduum.

Arduum est spes obiectum. d. 215. n. 23.

In eo consistit, ut ab alio id, quod desideramus speremus, ibid.

Quid à nobis fieri desideramus, arduum non est, ibid.

Argumentum.

† Argumentum ab impossibili per locum intrinsecum quid sit. d. 147. n. 2.

† Ad quid sit utile. i. k. d.

Ariminense Concilium.

Ariminense Concilium non fuit legitimum. d. 109. n. 4.

Quid Ariminense Concilium de nomine Hypostasis definiebit. d. 124. n. 2.

Aristoteles.

† Liber de causis falsa Aristotelis adscribitur. disput. 203. num. 7.

Arreptitij.

Arreptiti homines multa faciunt supra proprias vires. disput. 179. n. 3.

Medicamentum & musica interdum sanantur, ibid.

Arreptitos homines nequit demon torquere, nisi prauos humores incitando. ibid.

Varios effectus quos in arreptitis videmus ex naturali intemperie accidere Aristoteles. d. 178. n. 4.

Attriani.

Attriani vocem Homounion, non admittent, & voce ingenitum abutentur. d. 140. n. 1. 2. 3.

Filium Dei prolatum esse a Deo negabant, ut negarent esse verbum. d. 141. n. 32.

Attriani quam varijs fuerint in suis erroribus. disput. 146. num. 5.

Attriani auctorib[us] Filium Dei esse creaturam. disput. 177. num. 11.

Arrius.

Arrius quis, & cuius heresis auctor. d. 109. n. 2.

Spiritus sancti diuinitatem etiam negavit. d. 120. n. 1.

Affensus.

† Omnis affensus testimonio innixus fides est. disput. 135. num. 8.

Astra.

† Esse virtutis, & viij capaciæ, vi potestate animata sensu. Genes. d. 183. n. 1.

† Si astra essent animata beata essent, & ratione propria dignitatis adorari possent. n. 4. 5.

Astra ratione propria dignitatis non possent adorari, sed quatenus Deum representant. n. 5.

† Astra ex celo sunt facta. d. 224. n. 7.

Astra quarto die fuerunt creata. n. 26.

Athanasius.

Symbolum quod dicitur Athanasiu[m] ab eo fuisse compositum non est dubitandum. d. 146. n. 23. 24.

Huius symboli autoritatem impudenti Valentini Cen[t]ilia, & Trinitarij hereticis labefactare conantur. n. 24.

Athanasius Patrem comparat Soli, Filium splendor, spiritum sanctum luci. ibid.

Attributa.

Vera attributi definitio. d. 116. n. 3.

Attributa varie definita Scholastici. n. 1. 2.

Divina attributa quomodo connotent respectum rationis. d. 115. n. 4.

Attributa distinguuntur ab essentiæ rei formaliter ante intellectum insinuantur Scotus. d. 116. n. 8.

Attributa non distinguuntur ex natura rei a Dei essentia. n. 13. & seqq.

Non solum distinctionem ex natura ratione admittunt, sed solum videtur, sed negatione inter attributa Dei & essentiam. n. 14. 24.

Quid de attributorum distinctione ab essentia Dei sentia Augustinus. num. 15.

Propter solam distinctionem rationis multa de uno attributo enuntiantur, & non de alio. num. 27.

Attributa Dei solo nomine distinguuntur expositum Nominales. d. 117. n. 1.

Attributorum nomina viatoribus non sunt synonyma. num. 2. 3.

Cum dicimus attributa in Deo ratione distinguimus, legimus de illis, prout nobis obiciuntur, non prout in Deo sunt. n. 3.

Nullum attributum Deo conuenit per respectum redem ad creaturas. n. 5. & d. 118. n. 2.

Non possumus plura in Deo distinguere attributa, nisi per ordinem ad creaturas. d. 117. n. 6.

Attributa Dei non possunt distinguiri ab intellectu cognitivo eius, sicut sunt in f. d. 118. n. 4. 5. 6.

Dei attributa re ipsa sunt ab aliis. n. 8.

Non poterunt cum relatione concipi, si, ut sunt in f. cognoscantur. ibid.

Non solus repugnat attributa distinguiri ab intellectu divino sine respectu ad alia, sed etiam cum illo. n. 18. 19.

Attributa in concreto sumpta ad invenientem predicatorum mediæ predictione: etiam in abstracto eodem mediæ dicari, docuit Canariensis. d. 119. n. 3.

De essentia, aut de alio attributo non potest attributum in abstracto formâ alterius predicatorum. n. 4.

Vnum attributum non est de alterius conceptu. ibid.

Si vna

Index rerum.

- Si vnum attributum de alio predicaretur in abstracto formiditer, in eodem sensu posset predicari actus unius attributi de alio attributo. *ibid.*
 Vnum attributum non differt ab alio, neque ab essentia per nos explicitum. & implicitum. *n.7.*
 Quando vnum attributum de alio predicatur per verbum substantium, identica est predicatione in communis modo loquendi. *ibid.*
 Si vero si per verbum adiectivum, semper est in sensu formalis. & falsa. *n.7.8.*
 Quodlibet attributum infinitum apprehenditur in genere suo, absque eo quod cognoscatur alia includere. *d.19. num.10.*
 Imo etiam omni alia attributa in se includeret, inde non posset infinitum habere. *n.11.*
 Vnum attributum non est, de essentia, aut definitione alterius. *ibid.*
 Attributum nomen est secunda intentionis. *d.138.n.4.5.7.*
 Attributum est nomen significans aliquid quod deo tribuitur per nostram considerationem. *ibid.*
 Vnum attributum recte potest in sensu identico de alio predicari, secus in sensu formalis. *n.11.*
 Cur falsa sit hec propositio, Attributum sapientiae est attributum bonitatis, & nullo modo potest esse vera *ibid.*
 Attributa comparantur cum verbo Dei ut principium per medium obiecti. *d.142.n.10.*
 Non minus per se attributa pertinent ad productionem verbi, quam essentia. *d.143.n.17.*
 Ita necessario conuincunt Deo attributa, sicut essentia. *ibid.*
- Auctor.
- Nomen auctor non significat principium sine principio. *d.139.num.17.18.*
- Auditus.
- Auditum esse soni & sentienti quo sensu dixerit Arist. *d.214. num.19.*
- Augustinus.
- Platonem ab Hieronimia in Aegypto Theologiam didicisse assertuit quandam August. sed postea hanc retractauit sententiam. *d.132.n.6.*
 Apud Augustinum idem est aliquid dictum relative in diuinis, & non dictum essentialiter. *d.141.n.12.*
 Quondam docuit August. Patrem esse sapientem sapientia genita, sed postea hanc retractauit sententiam. *d.42.n.8. & d.151.n.11.19.*
 Nusquam retractauit Augustin. propositionem illam, Pater & filius diligunt se spiritu sancto. *d.151.n.12.*
 Quid nomine naturae, & mali intelligat August. probans contra Manichaeum nullam naturan esse malam. *d.177. num.22.*
 Opera Diuynisi non vidit August. *d.216.n.1.*
 Omnia simul & Deo suisse condita contra communem sententiam & scripture sensum, docuit Augustinus. *d.221. num.16. & d.224. num.6.*
 Sola Angelorum cognitione dies illos Genesis August. distinxit. *ibid.*
 Augustino non certo adscribitur liber de verbis Incarnatione. *d.324.n.12.*
 Augustini eximie charitatis erga Deum insigne testimonium refertur. *d.234.n.9.*
- Auxilium.
- Auxilium operans, & cooperans quid sint, & in quo distinguuntur. *d.241.n.13.*
 Operans, & praeueniens auxilium aliud efficax est, aliud sufficiens tantum, & quid vnumquodque. *n.15.16.*
- Aymericus.
- Quingentos errores ex scriptis Raymundi auctoritate Gre-
- gorij Pontificis XI. decerpitos, agente Aymerico inquisitore fuisse notatos, putariunt aliqui. *d.135.n.10.*
- Bullam eiusdem Pontifici, quia Raymundi errores damnantur potissimum ab Aymerico in suo Directorio ab eodem suis se confitam multa ex Catalonia regno Rome contendebant anno 1500. *n.10.11.*
- Questa fuit bulla hec Austinone Alamanii Cardinalis mandato in registro Pontificis, imo & nostro tempore sub Gregorio XIII. tum Rome, tum Austinone, nunquam tam inveniuntur posuisse. *n.11.*
- Damnamus fuit Aymericus a Bernardo Episcopo Castelli, quod bullam confinxerit. *ibid.*
 Huius damnationis transsumptum authenticum aucto habuit in Hispania a Ioanne Herrera Philippi secundi Architecto. *ibid.*
- Intercripta, quae ex Catalonia regno allata, sive Romanam in defensionem Raymundi libellus erat, qui singulis erroribus ab Aymerico notatis respondebat. *ibid.*
- B.
- Basilides.
- Basilides hereticus trecentos sexaginta annos esse dicebat. *d.171.num.1.*
 Deum abrazam vocabat. *ibid.*
- Fabulosa, & ridicula rerum creationem adstruebat. *num.2.*
- Basilius.
- Non diffidavit contra Eunomium de nomine genitura. *d.213.n.9.*
- Beatus, & Beatitude.
- In beatis essentiis diuina non producit simile aliquid in natura, quanvis sit proximum principium Beatitudinis, ut obiectum. *d.113.n.38.*
- Beati nullo modo possunt in Deo plura distinguere. *d.108.n.5.6. & d.139.n.14.*
- Rem vienam sicut est in se non potest efficere ens rationis. *d.108.n.11.*
- Vno nomine simplicissimo sibi iniuciem exprimit, quidquid est in Deo. *n.17.*
- Modum quo beatus unico nomine simplicissimam Deesse essentiam potest significare cogitare non videntur. *ibid.*
- Omnia Dei nomina beatis sunt synonyma. *ibid.*
- Si beatus deum definiret, vna esset Dei, & attributorum definitio. *d.119.n.11.*
- Beatus non potest a rebus conceptum communem abstrahere. *d.139.n.14.*
- Vnico conceptu rationem principij essentialis, & notionalis in Deo concipiunt. *n.16.*
- Beatorum corporaliter sunt incorruptibilis quam Angeli. *d.182.n.12.*
- Beatiudo formalis supernaturalis est secundum substantiam. *d.214.n.8.*
- Non vident Beati creaturas ex vi visionis diuina essentia. *d.215.n.11.*
- Dicuntur tamen omnia, qua vident, in verbo intueri. *ibid.*
- Quamvis respectu obiectorum, qua clare vident Beati, non discurrant, videntur tamen discursu perspectives, quae habent receptas a phantasmatibus. *d.222.n.15.16.*
- In patria reinens Beati modum cognitionis, quem in via haberunt. *n.16.*
- Ita necessario quoad specificationem fertur voluntas creatura circa beatitudinem, ut non possit eam odio habere. *d.223. num.25.*
- Beatitudinem aliam esse naturalem, aliam supernaturalem nonnulli dicunt, & quod sit inter eas discriberem. *d.223.n.12.*
- Beatitudinem naturalem quo sensu dicant bi esse perpetuam. *num.3.*

Index rerum,

- Nulla operatio naturalis esse potest in via, que creaturam rationalem beatare posse. n. 3. 4.
- Vera beatitudo, & felicitas cum peccato esse nequit. n. 4. 5.
- Si in via aliquid est, quod nomen beatitudinis aliquo modo mereatur, illud est recta vita in charitate & bonis operibus num. 5. 6.
- Beatum illum appellavit Augustinus, qui secundum rectam rationem, & virtutem viuit. n. 6.
- Vera beatitudo non consiliu in cognitione Dei naturali, et iuxta adiunctu naturali amore amicitia erga deum, statim esse posse. ibid.
- Si actus aliquis via beatitudini patria assimilatur, id est intellectus operatio, ratio vero beatitudinis via meretur. ib.
- Non quacunque clara Dei visio, sed qua perpetua est, beatitudo dicitur. n. 8. 15.
- Per opera beatitudinem sequentia nemo potest sibi mereri beatitudinem. n. 15. & d. 229. n. 7.
- Primo parenti, sicut etiam Angelis, beatitudinem futuram est mercedem, homini vero post peccatum futuram gratiam, docuit Augustinus. d. 228. n. 12.
- Opera posteriora beatitudine ex ipsa oriuntur sicut ex principio d. 229. n. 7. & seqq.
- Si haec opera condigna essent maioris glorie, concedendum esset in Beatis condignum meritum augmenti beatitudinis. num. 8.
- Formalis nostra beatitudo operatio nostra debet esse. n. 6.
- Non sumus beati formaliter solo Deo ipso, sed ipsius Dei consecratione. ibid.
- Actus dilectionis in Beatis est necessarius, ac proinde nullius meriti. n. 19. 20.
- Beatitudo non in habitibus, sed in operatione positae est. num. 20.
- Accidentaria beatitudo gaudium est de quacunque alia re prater Deum, essentialis vero est ipsius Dei visio. d. 230. n. 5.
- Accidentaria beatitudinis augmentum non erit ultra diem indicij. n. 6. 7.
- Non merentur Beati in Patria beatitudinis accidentaria augmentum, quo cumulantur, sed id in via meruerunt. num. 7. 8.
- Corporis beatitudo, & gloria proposita est ut premium accidentiarum & secundariorum bonorum operum, iuxta mensuram cum gloria animae. n. 9.
- Hec corporis beatitudo non potest crescere per merita ipsam sequentia. ibid.
- Beati ita clara Dei visione delectantur, ut tristari non possint. d. 242. n. 11.
- Dos incorruptibilitatis & impossibilitatis in corpore Beatitudo qualitas est contra omnem actionem contrariorum. d. 282. n. 12.
- Vide verbum Angelorum beatitudo.
- Beda.
- Multo ante Concilium Remense fuit d. 120. n. 3.
- Non fuit author commentary in Boethium, qui est apud ipsum. ibid.
- Bchemoth.
- Demonem figurate significat. d. 124. n. 27. & disput. 237. num. 6.
- Primario, & literario sensu elephantem significat, aut aliud animal terreste de genere draconum. ibid.
- Initium viarum Domini dicitur non duratione, sed vastitate, magnitudine, & fortitudine, qua reliquis animabus antecedit ibid.
- Benedictus secundus.
- Quo sensu damnavit illam propositionem, Voluntas secundum essentiam genuit voluntatem. d. 175. num. 45. & seqq.
- Quid ei fuerit responsum a Tolezano Conilio XVII. ibid.
- Benevolentia.
- Vide verbo Amor, Amare.
- Bernardus.
- In Concilio Remensi distinctionem realem offensit Sylva à persona confitauit d. 116. n. 5. & 10. & 21.
- Docte loquitur de modo, quo plura in Deo cognoscuntur. d. 118. n. 4. & seqq.
- Dum de distinctione attributorum, & eorum cognitione contra Scotum agitur, mutrum ponderis habet Bernardi sententia. n. 6.
- Licer tacito nomine acerissimum fuit Gilberti impensis. d. 120. num. 2. 3. 6.
- Cum provinciarum Gallia Episcopus primatus canone didic Bernardus contra Gilbertum n. 10.
- Aegre id tulerunt Cardinales in Remensi Concilio coniugium III. congregati n. 11.
- Quam ob causam id fecerit Bernardus ibid.
- Canones a Bernardo contra Gilbertum editos non habenda fore vi regulam scilicet statutum Eugenii III n. 11.
- Quamlibet quaternitatem realem in ducas Bernardi sententia regis n. 21.
- Bernardus Lutemburgensis.
- Bernardus Lutemburgensis Raymunda à domino filium, cuiusque doctrinam magna ex parte heretici partit d. 133. n. 10.
- Bessarion.
- Cardinalis Bessarion, natione Graecus, contra Graecorum errorum acute disputatione. d. 146. n. 6.
- Boethius.
- Mens Boethij negantur in Deo praedicamentum relationis & esse videtur quia explicatur à Thomas d. 114. n. 10.
- Quid de distinctione attributorum ab essentia sentia. d. 116. n. 15.
- Bogomili.
- Demones vxores sibi accepit fabulanter d. 178. n. 14.
- Bonitas, & Bonum.
- Bonitatem in genere distinguunt natura rel. à sapientia genere putat Scotus. d. 116. n. 8. 9.
- † Bonum & perfectum idem sunt. d. 122. n. 2.
- † Bonitas, que est passio entis, sola ratione differt ab omnibus. d. 122. n. 22.
- Non multiplicantur in Deo bonitates, quanvis multiplicentur relationes. n. 26. 17.
- † Alter propter bonitas passio entis, quam venitas. d. 128. n. 11.
- Summum bonum ita determinat voluntatem ad suam rem, ut non possit non mouere. d. 16. n. 6. 7.
- Amor summi boni clare visi non solum neclarus est parte obiecti, sed ex parte principi producens ibid.
- Bonum morale est id, quod rationali natura rationabili conueniens est. d. 221. n. 16.
- Ad bonitatibus moralem aliud alter non requiriatur. cum distinguit ultimi finis, nempe Dei. d. 121. n. 5.
- Cur, etiam si nobis desideremus bonum aliquod punitum, immo Deum ipsum, non peccamus. d. 241. n. 11.
- Beata Brigitta.
- Plures esse Angelos, quam homines beate Brigitte sullenatum, testatur Carthusianus. d. 180. n. 6.
- C.
- Coccus.
- † Coccus, qui nunquam habuit speciem coloris, & huius non poterit excitari, ut de colore & accepto. d. 128. num. 12.
- Cain.
- Filia Cain cur filie hominum dicitur. d. 178. n. 13.
- Calot.

Index rerum.

Calor.

- † Si calor idem esset in vino & in muliere, non haberet causam virtutem operandi. d. 165. n. 2.
† Calor ut quatuor non potest à Deo eleuari, vt producat calorem ut octo. d. 170. n. 31.
† Etiam si posset eleuari, minus diffaret intellectus à visione Dei clara. quam calor ut quatuor à calore ut octo. n. 31.
† Actio caloris existens in aqua non derivatur ab aqua, secus ab igne. d. 164. n. 14.

Calinus.

Falso Calinus Catholicos Doctores divise ita vnum hominem a proprio Angelo custodiri, vt nunquam ab alijs etiam Angelis adiuueatur, afferit. d. 245. n. 3.

Capillus.

- † Capillus viuere putauit S. Thomas. d. 130. n. 2.
† Oppositum verius appetit, ibid.
† Etiam si viuerent, non diversetur filii, ibid.

Carolinus.

Carolinus liber immerito Tharasium reprehendit, quod dixerit Spiritum sanctum per filium procedere. d. 146.
num. 14.

Carolus Magnus.

Carolus Magnum Aquigrani Concilium cogisse contraherorum errorum refert Annonius. d. 146. n. 3.

Carpocrates.

Carpocrates hereticus mundum visibilem ab Angelis conditum asserbat. d. 17. n. 2.

Casus.

Causa dicitur evenitus sequitus per accidens respectu alterius cause, quam rationale, licet nec tamen cœuiat interuenient alieius alterius causa naturalis, & necessario operantis. d. 207. n. 10.

Causa.

† Tertidem modis causa dicuntur quot principia, quo sensu dicat. vñst. d. 139. n. 21.

† Causam, & principium duci ad conuertentiam non sensit Aris*ibid.*

† Difficilis Aristotelis locus circa hoc explicatur. vñst. 3.

† Nomen cause imperfectionis dicit causa, quod si illicet pendeat ab ea n. 9.

Hoc nomine libere vñntur Graci ad denotandam præceptionem in diuinis. n. 18. 19.

Latinis ab illo absimendum est. n. 19.

† Novem causa, aliquando sumitur pro ratione que modo nostro intelligendi causa est. n. 20.

† Minus late patet, quam nomen principium. n. 22.

† Nonnullam cum principio identificatur. n. 31.

Quæ dicuntur causa essentialiter subordinata, que vero ac-

identaliter dicitur. d. 168. n. 3. 5.

Omnis secunda causa Dei instrumenta aliquo modo dicuntur. d. 176. n. 2. 4.

Nulla causa causa recipit ens in vniuersum. n. 29.

† Causa efficientis aucti proprius est insundere, materia-

li vero recipere. n. 43.

† Causa subordinata essentialiter omnes actus mouent ad

effectum, secus vero subordinata per accidens. disp. 177.

n. 16. 17.

† In causa essentialiter subordinatis repugnat darum proce-

sionem in infinitum. ibid.

† Causarum inferiorum eveniens naturales bisariam im-

pediri possunt. d. 207. num. 4. & seqq.

Quando impeditur à libero arbitrio earum eveniens ne-

queunt a creatura aliqua certo cognosci, secus si solam à

naturali causa impedianter. ibid.

Causarum naturalium eveniens libere ad vitrum ex li-

berty, & in differentia causa evenire secundum re-

dam fidem, & veram philosophiam dici non potest.
num. 9.

† Quæ sit causa partialis subordinata, que vero non subor-

dinata. d. 231. n. 11.

† Tam causa partis non subordinata, quam subordina-

ta terminum habet in operando. n. 1. & seqq.

Cerdon.

Cerdon hereticus tempore Higinij pape fuit. d. 171. n. 4.

Duos Deos introduxit, alterum ignoratum mundo, quæ pater

trem dicebat Christi, & bonum appellabat, alterum o-

pificem totius creature, quem crudelē dicebat. ibid.

Cerinthus.

Cerinthus error quis. d. 109. n. t.

Cerinthus habuit etiam Carpocratis errorem. disput. 171.

num. 2.

Charitas.

Actus charitatis qui simul est cum infusione habitus gratia ab omnibus dispositio vocatur. d. 248. n. 3.

Vide re hum. Amor, Contritio.

Cherubin.

Cherubin idem significat, quod sciens. d. 137. n. 5.

Chryostomus.

Quo sensu dicat Chryostomus esse vnam, & eandem, aqua-lemque imaginem Patris, & Filii. d. 145. n. 2.

Christiani.

Christiani dicuntur, quæ Christinorum invocant. d. 178.

num. 13.

Christianus non eximitur per Baptismum à iurisdictione

infidelis Principis, quod attinet ad causas ciuilis, & se-

culares, neque huius oppositum docuit Paulus. disp. 130.

num. 12.

Christus, Christi operatio, &

præsentia.

Christus non potest Deus temporalis appellari. disp. 139.

num. 13.

Naturam humanam, quæ verbo unita sunt, aliquando si-

gnificat. n. 19.

In Christo vera est composition ex persona verbi humana

natura, nihil tamen horum habet rationem partis. d.

115. n. 7.

In Christo non est alius, & alius sed alius, & alius ex com-

muni patrum, & Conciliorum doctrina. d. 131. n. 5.

Christus genitus & ingenitus quo sensu dicatur, disp. 140.

num. 5. 6.

Quamvis Christus dicit posse aliquid, & aliud, hoc, & illud,

minor, & equalis, non tamen potest dici. d. 130. nec magis

line, nec neutraliter. d. 155. n. 20. 24.

Bene posset dici plura esse in Christo. ibid.

Reale dicitur, Christus est plures naturæ simul, & est vnum,

& duo. n. 24.

Si verbum afflampus est duas humanitates, posset dici Christus

duo homines, non tamen duo absolute. ibid.

Nomen Christi est nomen personæ, connecting dual naturas. d. 157. n. 20.

Haec propositiones, Christus mortuus est. Christus non

est mortuus, contradictrice sicut, affirmativa vero ne-

gativa falsa. ibid.

Christum direxte significare humanam naturam vñst. 19.

Deitati, connotata personam verbi cum aliquo sim-

ilamento dici potest. n. 20.

Sicut dici potest Christus vere mortalis, & immortalis, ita

Deus genitus, & ingenitus. n. 21.

Christi humanitate potentia ad patrandam miracula tan-

tum fuit mortalis. d. 176. n. 14. 18.

Humanitatem Christi sibi sam producere seu conservare se-

cundum substantiam in Eucharistia perpetram diuinitat-

a liqui. n. 15.

Corpus.

Index rerum.

- Corpus Christi fieri ex pane satis proprie dicitur. n. 43.*
Christum non pro hominibus fecerunt, sed pro Angelis etiam, & aperit mortuum esse, dixit Origenes. d. 183. n. 1.
Maximum argumentum resurrectionis Christi fuit se discipulis tribus contractandum. d. 184. n. 12. 13.
Christus vere post resurrectionem comedit. d. 186. n. 6.
Nutritio non fuit sequitur, sed cibis evanuit, ibid.
Argumentum comedendi in Christo post resurrectionem non fuit efficax per se, ut probaret eius resurrectionem. n. 7.
Animum Christi aliquem habuisse effectum in animas Patrum, & dominatorum, ratione causam autem fuisse in inferno, perperam docuit Caietanus. d. 18. n. 16. 17.
† Christus ita vnitur speciebus in sacramento, sicut Angelus corpori. n. 22.
† Si manent eadem species etiam varietur distantia, eadem manebit unitus Christi cum speciebus. ibid.
† ita est in hostia Christi corpus, ut si parte dividantur, quantumvis distat et sint eius unitus mane. d. 190. n. 7.
Animum Christi vere ad inferos descendisse de fide est. d. 194. n. 7.
† Christi corpus in Eucharistia per accidentem mouetur a motu specierum, & a mouente species. d. 195. n. 17.
Modus quo Christus vnitur speciebus, non infert ex se distantiam ad puncta fixa. ibid.
† Ratione specierum, quibus Christus vnitur in sacramento, distantiam habet. ibid.
† Consecrationis verba prestant, ut Christus presentis sit speciebus in sacramento, non prout in hoc, aut illo loco sunt, sed ut tale sunt. ibid.
Si Christus non moueretur a mouente species sacramentalis, non posset dicere sacerdos secum afferens species, faciat etiam deferre se Christum. n. 18.
Moueri potest corpus Christi secundum modum, quem habet in Eucharistia, sine medio absque noto miraculo. d. 196. n. 6.
Species anime Christi infusa ad res naturales cognoscendas naturales sunt ordinis, ad supernaturales vero objecta supernaturalis ordinis. d. 200. n. 12.
Cum anima Christi speciebus infusa operaretur, solum fuit miraculam in infusione specierum, non autem in operatione, semel iam infusa speciebus. d. 21. n. 9.
Corpus Christi in Eucharistia non potest ab intellectu humano prout in hoc statu percipi. d. 214. n. 5.
† Speciem intendam in oculum a corpore Christi in Eucharistia, ut videatur, nisi peculari Dei providentia impeditur afferat Orem. ibid.
Ea gratia fuit anima Christi concessa, ut in multis supremis angelis illuminaretur. d. 217. n. 6.
Christus recte potest discurrere per species, quas habet acceptas a phantasmariis. d. 222. n. 16.
Scientia sua infusa, qua rerum essentias quidditatim cognoscit, nunquam discurrit. n. 12.
Qui conceperunt causam venienti Christi fuisse remedium peccati, consequenter docent non venturum Christum, nisi sit peccatum. d. 220. n. 7.
Quamvis Christus non poterit mereri sibi aliquid gloriosum essentialium, nobis tamen recte potest mereri per aliqua opera libera. n. 10.
Christus non fuit praedestinatus ordine divine prescientiae ante peccatum Angelorum, neque ante peccatum primi parentis. d. 232. n. 10. 11.
Ad Christum in Agonia possumus Gabriel Angelus missus est non ut corroboraret imbecillitatem humanae eius sed ut fortitudinem ipsius laudaret. d. 224. n. 3.
- Circumfessio.**
- Modus existendi per circumfessionem est existere per modum sufficiens in alio sufficiens. d. 162. n. 5.*
Vide verbum Personarum circumfessio.
- Cælum.
- † Cælum omnia continere, quo pacto sit intelligendum. 139. n. 11.*
Calos esse corpora simplicissima exiliuntur Durata. 162. n. 2.
Si celi mortis suscit ab eterno, iam infinita spatiumpotitione satem transfuerit. d. 177. n. 18.
Si creatum suscit cælum ab eterno, Sol & Luna, quae sunt creata in primo aliquo punto sue creationis in infinitone, vel oppositione n. 19.
† Creatio celi, si suscit ab eterno creatum, est quod uniuersa conservatio. ibid.
Cæli poros non habent. d. 178. n. 17.
Materia, & forma cælum componi non possunt, probatur. n. 18.
Calos esse animatos qui philosophi docuerint. d. 183. num. 1. & seqq.
Anima informante non absidente calo esse animata, dicit Arist. n. 1.
Calos sex habere differentias positionis, idem sicut, ibid.
Nulla est in cœlo sensibilia qualitas, d. 184. n. 17.
cælum tantum sentiri potest ratione reflectione, quia impenetrabilitate prouent, ibid.
Non introduc formam substantiam in materialibus, & que sit huius forma. cas. d. 189. n. 10.
Cælum ex materia, & forma componi, docuit Anf. d. 218. n. 4.
Nomine cali significari solet Aeris regio excellenta dignitas, immo & Ecclesia d. 225. n. 45.
Cir non potest cælum à sua operatione deficere. d. 231. num. 23.
Vide Angelorum modus.
- Cogitatio.
- cogitationem vocavit Augustinus dubiam cognitionem. 141. num. 24. 25.*
Hanc cognitionem dicit esse dictio verbi, & quo sensum. 25.
Quamvis illæ cogitationes ex libera voluntate pendent, elicuntur tamen a causa naturali, sicut ab intellectu. d. 209. num. 30.
Cogitationes absolute sumptu nihil aliud sunt, quam intellectus operationes. d. 210. n. 5. 6.
Cum autem, adhuc cogitatio cordis, secundum phrasim Scripturae, significavit cogitationes cum affectu, & taliter intentione. ibid.
Prima cogitatio de aliqua re non ab alio agente, quam a Deo determinari potest. d. 211. n. 32 & d. 211. n. 21.
Quia cogitatio rationem habeat locutionem cum Deo, & cum Angelis. d. 211. n. 6. 5.
Omnis cogitatio est locutio, qua quislibet ipse aliquo modo loquitur dictiorque verbis.
Ut cogitatio aliqua de novo insipiat ex libertate, requiriatur actus voluntatis positivus, non autem ut committatur. d. 221. n. 19. 20.
Reflexa cogitatio, quia intellectus considerat in tali conceptu veritatis, naturalis est orta ex ipsa directa cognitione, non libera. ibid.
Vbi nulla recte sit de aliqua re cogitatio, non potest culpa imputari operatio. d. 235. n. 9.
- Cognitio.
- Non est idem cognoscere aliquid esse in intellectu, & expressare modum, quo est in intellectu. d. 118. n. 3.*
Quod expresse non est in nostra cognitione, non includitur in re cognita, prout a nobis cogitatur. d. 211. n. 19. num. 6.
- Affit.

Index rerum.

- † Abstractiūam, & intuitiūam cognitionem varie expli-
cant Scholastici. d. 134. n. 12.
- † Intuitiūa cognitione in rem scitur cum sua existentia in
propria temporis differentia. n. 2.
- † Cognitione intuitiūa est, qua quiditatit, & proprietatem
cognoscimus sive ab ēst, sive prēsens. n. 6. 7.
- † Non datur media cognitione, que clara sit, inter intuitiūam
cognitionem, & per alienas species ibid.
- † Cognitione evidens, quod attinet ad questionem an est,
non habetur per proprias species. d. 1. 5. n. 1.
- Cognitione, qua verbum diuinum procedit per se in quarto
modo, comprehensua est. d. 142. n. 25.
- † Cognitione intuitiūa rei, secundum Scotum, est rei ut ex-
istentis actū, & ut prēsens. d. 210. n. 8.
- † Ad cognitionem aliud potest aliquid deseruire, vel
tanquam species representans, vel ut prius cognitum. d.
202. n. 8. 9.
- † Si deseruit ut prius cognitum, debet esse aut ratio illius,
quod facit cognoscere, aut illud formaliter continere.
num. 9.
- Quoties de aliqua diversa cognoscimus, non possumus no-
habere notitiam, & cogitationem diversam omnino à
priori. d. 209. n. 14. & seqq. & d. 211. n. 61. & d. 220.
num. 10.
- † Non solum possunt cognosci plura per modum unius v-
niā specie expressa, & qualitate simplici, sed per plures
etiam conceptus, ordinatos tamen. d. 220. n. 11. 12.
- † Huic suis sententias S. Thomam plures docent Thomi-
ſta. n. 14.
- † Plura possunt simul cognosci per modum plurium pluri-
bus speciebus inter se non ordinatis. ibid.
- † Hoc non negavit Aristoteles. n. 21.
- † Illa Aristoteles propositio, Contingit scire plura co-
gitare vero non, quomodo intelligenda sit. ibid.
- † Illud etiam aristoteles testimonium, nihil intelligere
contingit nihil unum intelligentes, elucidatur.
num. 1. 22.
- † Non tam repugnat plura simul cognosci per diversos cō-
ceptus formales quam repugnat idem corpus simul diver-
sus figuris figurari. d. 220. n. 11.
- † In cognitione rerum, qua per se note sunt, non potest esse
aliquid genus discursus. d. 222. n. 16.
- Vide verbum Compositio intellectus, discursus, &
diuīsio, conceptus, & intellectus.
- Columba.
- Visio columbe, in qua spiritus sanctus apparuit, non fuit
solum imaginaria. d. 170. n. 18.
- Commune.
- Nihil commune re ipsa inveniatur in rebus, sed quia similes
sunt, concipiuntur a nobis in uno conuenire. d. 179. n. 2.
& d. 181. n. 9.
- Complacientia.
- Aetus complacientia vnius rei idem manens non potest esse
actus fugit, & displicentia eiusdem. d. 209. n. 14.
- In actu simplici complacientia potest esse magnum meriti,
& similiter magnum peccatum. d. 234. n. 9.
- Compositio intellectus.
- † Compositio, aut diuīsio non sit in nobis una simplicitate
etiam. d. 234. n. 10. 14.
- † Compositio est affirmatio, qua intellectus unum de alio
enunciata. d. 223. n. 1.
- † Non est, nisi ubi sunt diversi conceptus formales diversa
representantes. n. 2.
- † Compositionem, seu diuīsionem esse qualitatem ex plu-
ribus physice compositam nonnulli autem, num. 12.
& seqq.
- † Compositio sunt duo conceptus, quibus obiecta repre-
sentantur inter se conuenientia, si autem represententur di-
fēconuenientia, erit diuīsio. d. 223. n. 15.
- † Particula est, que ponitur in compositione, aut diuīsio-
ne, non respondet in mente peculiaris conceptus rei, sed
per illam denotatur extremonrum conuenientia, aut si
addatur negatio, disconuenientia. ibid.
- Nunquam est compositio, & diuīsio in sola apprehensione
sine iudicio. n. 16.
- Vide verbum Diuīsio, cognitione, conceptus, & iudi-
cium intellectus.
- Compositio, Compositum.
- † Vera compositionis satis est, si plura conueniant ut unum
terrium constitendum, licet nullum eorum rationem
partis habeat. d. 115. n. 6.
- † Compositio quid sit, & quid componere. disputat. 121.
num. 10.
- † Rationis compositionis non habet ortum ex reali. n. 13.
- † Nullum compositionis secundum rationem compositi cre-
ari dicunt, etiam si secundum se totum incipiat. d. 174.
num. 16. 17.
- † Composita ex materia, & forma aliquaditer dicuntur
creari ratione materiae prime, imo & ratione formae, si
sit anima rationalis. n. 21.
- † Tam est compositi, quam compositum ipsum est termi-
nus generationis. d. 175. n. 8.
- † Compositio metaphysica ex conceptibus generis & diffe-
rentiae sit. d. 181. n. 9.
- Non opponit compositionem ex genere & differentia sim-
pliciari Elias Creensis. d. 18. n. 15. 16.
- Vide verbum, Constitutio, Constitutuum genus.
- Comprehensio.
- Ad rationem comprehensionis non est opus, ut cognitione sit
aque perfecta in suo genere, ac res comprehensione in gene-
re intelligibilis. d. 205. n. 8.
- Qua cognitione, sit vere comprehensione. n. 89.
- Conceptus.
- Conceptuum adiectiorum multiplicitas unde oriatur. d.
117. n. 2.
- † Formalium conceptuum multiplicitas unde n. 7.
- † Obiectuum conceptus in esse obiectui formaliter pendet
a conceptu formalis. d. 118. n. 14.
- † Vbi non sunt diversi conceptus rei significata, non potest
esse diversus modus significandi. d. 119. n. 4.
- † Conceptus communis fundamentum est singularis natu-
ra, prout in multis similius invenitur. d. 189. n. 9.
- † Conceptus non solum est cognitio ei, qui illo virtute, sed
signum est alteri videnti, & intuenti ipsum. disput. 211.
num. 6. 1. 65.
- † Diversitas formalium conceptuum non aliunde colligi-
tur, quam ex diversitate specierum impressarum. d. 223.
num. 9.
- † Non potest ex duobus integris conceptibus unus fieri phy-
sice compositus. n. 13. 14.
- † Neque ex pluribus partibus fieri potest, & componi
physice totalis, & integer. n. 14. 15.
- Vide verbum, Cognitione, Compositio & Diuīsio, Intel-
lectio, & Iudicium.
- Concilia.
- Generale concilium, etiam approbatrice Pontifice, non potest
prescribere futuris concilii modum condendi symbolum
aliquod. d. 146. n. 21.
- Concilia, & Parres quo sensu aliquando nominibus abstra-
ctis videntur, ut denotent originem vnius persona ab alia
d. 157. n. 45.
- Si verbis Concilij aliquid expresse inueniamus definitum,
etiam si ad id definiendū non fuerit Concilium coactum,

non

Index rerum.

- non licet de illius definitionis veritate ambigere. disput. 224.n.17.
- Vide Antiochenum Concilium, Alexandrinum, Ariminense, Ancyranum, Arausicanum, Florentinum, Lateranense, Nicenum, Remense, Sirmiense, Sardicense, Tolentum, Tridentinum.
- Concretum.
- † Nomina concreta praeferuntur formam aliquid aliud denotant. d.155.n.1.
- † Concreta alia sunt adiectiva, vs Lapiens, alia substantiva, vi homo, Deus. ibid.
- Vide Abstractum, Adiectiva.
- Concursus.
- † Concursus respondens naturae virtuti alicuius cause secunda naturalis est illi. d.176.n.22.
- † Unde proueniat concursus supernaturalis. n.23.
- Vide Causa, Creatura, Forma.
- Coniunctio.
- Nomen coniunctio collectionem plurium in unum participationem quadam significare videtur. d.131.n.10
- Hoc nomine libere videntur Graeci ad significandam unitatem diuinarum personarum. ibid.
- Syntagma suum nomen hoc Patribus Alexandrinis Conciliis. ibidem.
- Consecratio.
- Consecrationis verba moraliter operantur, non phisice. d.176 num.32.
- Etiiamsi phisice operarentur, non dicendum esset operari substantiam corporis & sanguinis Christi. n.3.
- Ad veritatem horum verborum, ex qua Tridentinum collegit propriam transubstantiationem, non requiritur substantialis operatio. ibid.
- Verborum consecrationis veritas practica est, & non tantum speculativa. n.35.
- Ad veritatem eorum sufficit corpus & sanguinem Christi ita fieri presentem, ut eo ipso substantia panis destruantur ibid.
- Si verba consecrationis fuissent hec. Hic sit corpus Christi, & non sit panis, quamvis idem sequeretur effectus qui nunc est, non fieret per transubstantiationem. n.37.
- Si maneret substantia pante, non essent vera verba consecrationis. d.214.n.31.
- Ad hoc solum constituitur destruacio substantiae, nisi ut sint vera verba consecrationis. ibid.
- Vide verbum Eucaristia.
- Conseruatio.
- † Continuatur verum conseruatio a Deo, vera est ex nihilo creatio d.172.n.11 & d.174.n.17.
- Vide verbum Creatio.
- Constantinus Imperator.
- Cur vocem Homouion reiecerit. d.109.n.24.
- Constitutio.
- † Constitutio ex natura rei distinctionem constituentia posular ante inselatum. d.158.n.5.
- † Nominis Constitutionis non solum significatur res conueniens cum aliis, & distincta ab eis, sed actus, & ordo constituentium principij circa rem constitutam. n.7.8.
- † Ab aliis etiam nomine Constitutionis, non autem nomine compositionis, cum de constitutione per rationem loquimur. n.8.9.
- Non significamus aliquid oppositum divinae simplicitati nomine Constitutionis, secus nomine compositionis. num.9.
- Vide Compositio, Compositum.
- Constitutuum.
- † Constitutionis rei eam ab alijs etiam distinguere. d.147.n.36.
- † Si solum rem significat per rationem, solum est ergo etiam per rationem, scimus a parte rei constitutum. d.158.n.21.
- † Constitutionis rei semper concipiatur per modum summae in factu esse. d.158.n.6.
- † Debet esse commune alij a constituta alicuius neutrum, ab alio modum, quem habet in constitutione. n.22.29.
- † Quando duo sunt constitutas alicuius neutrum, ab uno modo, quem habet in constitutione. n.22.29.
- † Ut aliquid sit ultimum constitutum, necesse est ipsius posse amplius constitui eodem genere compositionis. num.32.
- Constructio.
- † Constructio transiit, vel intransiit quid d.152. num.3.
- Contactus.
- † Contactus duorum corporum est existentia solidus existendi corporum. d.120.n.15.
- Vide verbum Corpus.
- Contradiccio.
- † Ut de eadem re simplicissima contradictria continetur, sufficit distinctio rationis. d.120.n.23.
- † Non ex eo, quod non apparent contradictria in his quod effectus produci posuit ab aliqua causa secunda statim affirmandum. d.191.n.6.
- † Argumentum non contradictioni solum vim habet respectu Dei, ibid.
- Contritio.
- Contritio nonnunquam famula pro dolore atrox animi Dei seu per omnia, nonnunquam pro dolore ex aliis suis. d.228.n.3.
- In priori significacione non potest tempore praedicti supplicatione, bene tamen in acceptiori posteriori. Sufficiens est priori modo accepta sufficiare non tam posteriori, nisi ex vi adiungi sacramenta. n.4.
- Conuersio ad Deum sub gratia Dei fieri potest. d.139. num.1.
- Vera contritio propter Deum summe dilectionis significativa est dei dilectio super omnia. n.6.
- Compungere penitentiam apud alij horum videtur effectus motus non deliberatus ad penitentiam, in qua gatis excitans agnoscitur. d.140.n.10.
- Vide gratia.
- Cor.
- Cordis vnuus, aliud verbo profiteri subdolum est. d.113. num.19.
- Nomine cordis significative in Scriptura effectus voluntatis, seu voluntas ipsa significatur. d.210.n.6.
- Corpus, corpus assumptum.
- † Non potest corpus, quod in uno erat loco, in duobus esse absque aliquo sui mutatione. d.176.n.44.
- † In corporibus huius inveniuntur partes, & per se pars solida. d.178.n.11.
- Corpus ab Angelo assumptum aliquo modo ipsum regredire reprobatur ad ex S. Thoma. d.184.n.7.
- Ut corpus dicatur assumptum ab angelo, non auctoritate eius virtute sive formatione ibid.
- Figura corporis assumpti dupliciter consideratur. n.9.
- In his corporibus assumptis nullus est color, sed sola lucis mixtio vi in iride ibid.
- Non est duritas aut mollescit, ne illa qualitas que possibili ratione obiecta, matra sit appare turba in operatione assumpti. n.10.11.
- Est tamen qualitas aliqua, quae in tali positione ualiter apparetur visus sub specie talis coloris. ibid.
- Hac corpora dura, aut mollescere possunt, iisque figurae vnde prouenias. n.11.

Index rerum.

- Si quis cognosceret corpus quod contrectat, esse ab Angelo assumptum, facile percepere duritatem aut molitatem eius non esse veram. n.12.
 Exemplo demonis succubus hoc illustratur. ibid.
 Secus est, si ignoraretur corpus ab Angelo assumptum. num. 11.
 Asumpta corpora ex corpore aereo sunt simul mixta crassiori substantia. n.17. & seq.
 Non sola compresione, & condensatione figurantur n.19.
 Propria angelis virtute formari verisimilis est. num.19.
 20.
 † Solis corporibus per se ordine situ in universo competit. d.188.n.6.
 † Ratione sua quantitatis conuenit corpori, quod alterius quanti mensuram recipere possit. n.27.
 † Imo & ratione ciudetur in corpore nascitur praesentia, que dicitur vbi. ibid.
 † Ex modo praesentiae in uno corpore sequitur distantia ab alio etiam extra caelum, sequiturque posse corpus moueri. & d.195. n.7.14.
 † Modus huius praesentiae corporis quantitatibus conuenit necessario. d.188.n.27. & d.195.n.7.
 † Maiorem vel minorem esse ex quantitate corporis prouenit. d.188.n.27.
 † Lignum tunc corpus magis penetrat instrumentum tactus, quam densum. d.189.n.12.
 † Corporum contiguitas ad operationem valde iuuit. disp. 190. n.8.
 † Solidum corpus non potest prius recipere motum in una parte, quam in alia, secus fluidum. d.192.n.5.
 Graue corpus in aere detinetur ab Angelo per impressionem impulsus, & non alter. n. 6.
 Quando autem mouetur ab Angelo, non opus est distinctio aliquo impetu a motu. ibid.
 † Duo corpora nequenter esse intra eandem superficiem. d.193.n.6.
 † Corpora moueri ad formam solum extrinsecam videtur colligi ex Arist. d.195.n.3.
 † Corpus in duplice loco constitutum in vitroque habet omnia accidentia, que ei non conueniuntur in ordine locum. n.11.
 Hoc intelligendum est, cum patitur a corpore extrinsecus agenti. n.12.
 † Ideo dicuntur corpora intrinseci moueri, quia mouentur ad formam sibi inherentem, quam dicimus vbi. num.21.
 † Quoties corpus in aliquo puncto quiescit, vbi habet indivisiblem. n.22.
 Hoc vbi relinquit per ultimum esse eiusdem, quo est ultimum non esse motus. ibid.
 † Hoc indivisible vbi quantitati corporis, in quo est adaequaretur. ibid.
 † In successione motus corpus acquirit vbi successuum mobilis non adequatum. ibid.
 Gloriosum corpus ad mortuam animam moueri dixit Augustinus, vt eius velocitatem ostenderet. d.197.n.11.
 † Non potest corpus pluribus figuris simul figurari, & que sit huius ratio. d.220.n.19.
 Corpora ad hoc suisse creata, vt creature spirituales que peccarunt in eis, tanquam in ergastulis punirentur docuit Orig. d.224.n.15.
 † Inter corpora aliquod ita est perfectum, ut in nullo deficit in sua operatione. d.231.n.23.
 Vide verbum, Quantitas vbi.
 Corruptibile.
 † Corruptibile & mortale incorruptibile & immortale bis fatum accipi possunt. d.182.n.4.
 Valquez in I. Partem Tom. II.

- † Vnde proueniat corruptibilitas. n.19.
 Vide verbum, Incorruptibilitas mortale.
 Creare, Creatio.
 Potentia creandi ita est in tribus diuinis personis, ut caruus pluralitas non comparetur per se in quarto modo cum creaturarum productione. d.152.n.7.
 Ratio creandi creaturas est unitas essentie in Deo, non pluralitas personarum. n.5.
 † Creatio tam altius quam passua in creatura est. Deum autem solum extrinsecus denominat d.159.n.1.
 Consideratur ut actus medius inter creatorum, & creaturam, quamvis sit pura relatio, non quidem in facto esse, sed in fieri. n.2.
 † Creatio late sumitur pro rei aliquius productione, praeferre tamen ac proinde pro productione ex nihilo. d.172. num.1. 2.
 Aliquando a Patribus sumitur pro reuocatione, generationeque spirituali. ibid.
 † Definitionem creationis preesse sumpta varie explicant Scholastici. ibid. & n.1.
 † Tenuimus a quo creationis non esse omnino nihil an reale dixerint. Seevte & VViclef. n.4.
 † In definitione creationis particula, ex nihilo, terminum a quo denotat. n.10.
 † Particula, ex, in hac definitione non denotat antecedentem durationis, sed naturae. n.1. 1. 3.
 † Creatio dicitur productio entis, non autem productio talis entis in quantum tale ens. num.10. & disp.174. num.8.
 † Continua rerum conseruatio a Deo vera est ex nihilo creatio. d.172.n.1. & d.174.n.17.
 † Creatio non est propria mutatione. d.173.n.1.
 † Ese actionem & passionem ad predicamentum proprium pertinentem, & aliquid in se includere absolutum non nulli dixerunt. ibid.
 † Nihil aliud est secundum rem quam relatio ipsa creature pendens a creatore. d.173.n.2.
 † Est tamen verus influxus & productio. ibid.
 † Cur creatio licet ex genere suo non sit motus, non est in Deo. n.4. & d.159.n.11.
 † Non est actio predicamentalis. d.173.n.4.5.
 † Creationem a re creata non distinguunt rando & collendum. n.6. & seq.
 † Quatenus creatio concipiatur ut accidentis re ipsa est substantia. n.8.
 † Creatio, ut est relatio creature productae in facto esse, a nobis intelligitur post rem productam. n.2.
 In aliis omnibus eodem modo philosophantur, ut est in creatione fieri, & in facto esse respectu creature sicut de origine passiva respectu personae divinae productae. ibid.
 † Creationem in predicamento ponit actionis non impediret identificatio cum relatione, nisi aliud obstat. num.16.
 † Creatio non est tantum subsistentiam actu, sed eorum, que sunt natura sine alio subsistere possunt. d.174. num.15.
 † Quae a causa secunda secundum substantiam producuntur, creati a Deo non dicuntur. d.174.n.20.31.
 † Quod sit ex aliquo tanquam ex subiecto vel tanquam ex principio constitutive, non potest fieri per creationem. num. 21.
 † Ese subsistentium creationem quo sensu dicat S.Thom. num. 21.
 † Creati potentiam esse infinitam non recte probat Caict. d.175.n.3. & seq.
 † Qui creat non producit omne ens, sed ens in particulari. num. 10.

d

† Termi-

Index rerum.

- † Terminum à quo creationis esse nihil extenus requiritur, quatenus nihil illius quod anteceperat manet in compositione termini ad quem. d. 176 n. 40. 41.
 † Terminus à quo creationis nullo modo potest esse aliquid postituum. n. 41.
 † Rerum creatio a principio facta a Deo non fuit supernaturalis, & quis sit ratio. d. 114 n. 11.
 † Definit, & incipit creatio ad distinctionem & inceptionem rei creative, cum qua identificatur. d. 220 n. 45.
 † Dependencia que in primo instanti dicitur creationis in reliquo tempore conservatio vocatur. ibid.
Creatura.
 Nulla creatura ad Deum referitur vi trinum, sed tantum utrum. d. 135 n. 4 & d. 43 n. 20. 21.
 Si ad claram cognitionem creature opus esset deum clare cognoscere, qui videtur creaturam, mysterium Trinitatis etiam videret. d. 135 n. 5.
 Creatura filij Dei dicuntur, non proprie, sed metaphorice per similitudinem ad verum filium. d. 139 n. 29.
 Creaturarum cognitione etiam existentium verbum Dei procedere per se in quarto modo quidam falso putant. d. 143 n. 3.
 Creaturarum saturarum cognitione tantum addit Deo ordinem rationis, ibid.
 Possibilium creaturarum cognitionem per se pertinere ad productionem verbi d. uini nonnulli autumant. n. 2.
 & seq.
 Eadem cognitione, qua verbum diuinum producitur, creatura cognoscitur a patre. n. 14.
 Non est aliqua Dei perfectio creaturas representare. n. 15.
 16. 34.
 Dei ad creaturas sola est rationis relatio. n. 16.
 Licer creatura finit obiectum secundarium cognitionis Dei, necessario comparantur cum verbi productione n. 6.
 Non sunt necessariae equali necessitate cum substantiali productione verbi diuinii ibid
 Maior veritas est posse produci verbum Dei, quam creaturas est possibiles. n. 17.
 Creaturas esse in memoria patris eterni s. item secundarie, falso negavit Sot. n. 9.
 Tiamque creature essent impossibilis, non sequeretur per locum intrinsecum verbum diuinum non producendum, aut alterius proprietatis processum. n. 18.
 Cognitio creaturarum etiam visione prior prioritate universalis est quam verbi productio. d. 4. n. 24.
 Quamvis creature future, aut existentes libere diligantur a Deo, possunt tamen esse necessario diliguntur amore complacatio simplicis d. 152 n. 7.
 Ratio producendi creaturas est unitas essentia non pluralitas personarum. n. 5.
 Creatura non dicuntur de substantia patris eterni, etiam si dicantur esse de Deo. d. 162 n. 2.
 Deo dicuntur similes, non e contra. d. 169 n. 72.
 Tales sunt omnes creaturae, ut possint esse, & non esse. d. 171 n. 4.
 Hoc propositio, Creatura est Deus, si non addatur, Secundum esse intelligibile, impia est. d. 172 n. 1.
 Si addatur Secundum esse intelligibile, vel ideale, potest esse falsa & vera. ibid.
 Esse obiectum creaturarum secundum suas rationes formales in Deo suisse ab eterno negari non potest. num. 3.
 Creatura potest ab eterno creari. n. 11. & d. 174 n. 17. & d. 177 n. 6.
 Si creatura omnis prius penderet a Deo, quam a causa secunda, nulla in nobis maneret libertas. disputation. 174 n. 13.
- † de falso esse creaturam, cui tanquam causa principia conueniat creare, nemo est qui dicatur. d. 175 n. 1.
 Aliquam creaturam huiusmodi esse possidere videntur, autem ibid.
 Si omnibus creatura virtus vestri posset circa ens hominem totam suam communitatem, sepius etiam ipsa vestimenta, num. 9.
 Etiamque aliqua creatura posset Angelum ex nihil prudere, vel compositione aliquod secundum eam ipsa partes facere, non sequetur posse omnem etiam posse producere. n. 10. d. 176 n. 8.
 Nulla creatura virtutem ad creandum posse invenerit optimam ostendit. disp. 176. n. 13. Secundum instrumentum in creaturam fingeretur voluntie aut voluntatis, que principium est creationis n. 14.
 Non potest assumi creatura vi instrumentum ad creandum. n. 1. & seq.
 In quacunque creatura quantumvis impossibilem instrumentum immatum instrumentalem esse ad creandum nulli confidunt. n. 1. 16.
 Eam potest obedientiam vocant. n. 16.
 Inuitus est huiusmodi virtus confusa ad mysticam fidem. n. 17. 18.
 Si creatura per virtutem obedientiam, quam habet possum, effectum attingeret, secundum omnem rationem, non est instrumentum, sed principia causa. n. 19. 20. 22.
 Huiusmodi virtutem instrumentalem in creatura esse figuratum ratione ostenditur. d. 170. & seq.
 Creatura, qua formam supernaturalem recipit, ipsa est prima causa ad recipientium. n. 43.
 Nequit res esse instrumentum ad eum effundit, ad quem neque initium habet efficacitatem. ibid.
 Si creatura aliqua ab eterno posset creari, non posset unirumpi nisi post infinitum. curatorem. d. 177 n. 6.
 Permanenter creaturam posset creari ab eterno non negavit vultus ex patribus. n. 8. & seq.
 Creaturam esse id, quod aliquando non fuit, & posset deo factum est, definitio Aug. legens de creatura, dum existente. n. 11.
 Non repugnat creaturam producere duratione eternam, tamen ut natura sua definita posset. n. 11.
 Hoc eternitas non est dei proprietas. ibid.
 Non minus intrinseca est etiam creatura non respondentia & potentia naturae, ut non sit, quoniam sit, & producatur. d. 182 n. 10 & d. 24 n. 10.
 In creaturis spiritualibus non est passiva potentia, ut ab agente creato corruptantur. ibid.
 Nulla creatura assumere potest hypostaticam naturam alienam. d. 184 n. 6.
 Loci propinquitate indiget qualibet creatura vi conditione ad operandum. d. 188 n. 5.
 Nullam creaturam ab eterno suisse de fide est. disp. 114. num. 7.
 Si creatura irrationalis beatissima est posset beatitudinem adipisci potest solo dono sua creationis, secundum vero rationalis creatura. d. 226 n. 4. 5.
 Rationalis creatura preter donum creationis non gratis & protectione ad bene operandum indiget. ibid.
 Ex sua natura considerata libera est ad precepcionem d. 191 num. 29.
 Nulla creatura rationalis impeccabilis natura sua sine circa finem supernaturalem, sine circa finem & legem naturalem creari potest. d. 231 n. 4. & seq.

parvus

Index rerum.

- Patrum testimonis veritas hoc confirmatur. *ibid.*
 Non potest enim produci talis natura, ut necessario alligata sit ad unam partem, circa quacunque obiecta. *n. 6.*
12. 13. 24.
 Quacunque rationalis creatura non videntes clare Deum variare est suae naturae apprehendere bona particularia, & ipsum Deum. *n. 18. 20.*
 Hoc ipso quod ex nihilo est creatura rationalis, suae naturae peccabilis *efl. n. 19.*
 Creaturam rationalem non posse creari impeccabilem ratione ostenditur. *d. 19. 20.*
 Non est possibilis aliqua creatura, que suae naturae clare videat Deum, immo neque illa, cui lumen gloriae ad Deum videndum sit naturale. *n. 20. 21.*
 Etiam si aliquid creature naturale esset lumen gloriae, immo ipsa Dei visio, esset utique peccabilis. *n. 21.*
 Contra naturam creature rationalis esset liberam non esse, & non posse peccare. *d. 23. n. 24.*
 Aliquam creaturam rationalem posse esse impeccabilem nunquam docuit *Aug. ibid.*
 Ut creatura rationalis peccet, non requiritur naturalis inclinatio ad peccandum, sed sufficit, & necessaria est libertas. *ibid.*
 Impossibilis est cunctaque creatura equalitas Dei secundum naturam. *d. 23. 4. n. 6.*
 In creatura rationali non potest esse naturalis inclinatio ad peccandum, bene tamen inclinatio libera. *d. 23. 5. n. 40.*
 Rationalis creatura libertatem quid posset impeditre. *d. 24. 0. num. 6.*
 Quacunque cogitatio, quam habet rationalis creatura postea Deo aliis cogitationibus retardari, nec conseruari elicit illa libertate. *d. 24. 1. n. 15.*
 Creatura irrationali manenti in sua naturali dispositione, & cum materia propinqua voleat, est denegatio concursum ad agendum. *ibid.*
 Cur rationali creature cognitionem denegari ad operandum non sit violenatum. *ibid.*
 Rationali creatura non est ex sua naturali constitutione in aliu primo ad operandum, sed cogitatione indiget. *num. 15.*
 Quacunque creaturam habuisse esse post non esse negavit. *d. 23. n. 12.*
 Creatura spirituali non conuenient afflitus animalium secundum passionem, & commotionem, sed secundum rationem formalem afflictus, si haec sine tali passione reperi posset. *d. 24. 2. n. 1.*
Curiositas.
 Curiositas est immoderatus affectus sciendi, & peccatum contra studiitatem. *d. 23. n. 10.*
Custodia.
 Custodia qua homines ab angelis proteguntur, alia est per remotionem eorum, que nocere possunt, alia per disciplinam & instructionem. *d. 23. 5. n. 4.*
 Vide verbum Angelorum custodia. *Cyrillus.*
 Cyrilli epistola, in qua de veritate processionis Spiritus sancti à Filio agetur, non iussa est à Concilio Ephesino ad Nestorianum, sed ab Alexandrino Concilio. *d. 14. 6. n. 12.*
D.
Demon.
 Omnia naturalia in demonibus integrâ manserunt. *d. 20. 8.*
n. 2. d. 23. 8. n. 1.
 Demones non esse malos secundum suam substantiam, & naturam de fide est. *d. 23. 5. n. 39.*
 Qui mouet corpus, mouet demonem in illo existentem. *d. 59. 5. n. 7. 8.*
 Vide verbum, *A. g. Ius, Substantia.*
 Valquez in I. Partem Tom. II.
- dæmonum obduratio.
- Demonem posse de absoluta dei potentia ita preueniret graia, ut a peccato resipiscat, nemini dubium est. *d. 23. 9.*
num. 1. 27.
 Demonem non esse penitentia capacem, quo sensu dicat. *Dama (cen. d. 22. n. 9.)*
 Demon iudicium mutavit, quod prius habuit circa Christi mortem. *n. 12. 1. 3.*
 Obduratio demonum vera causa. *n. 27.*
 Demones obdurationem post unum tantum peccatum suscepit de fide. *efl. n. 28.*
 Actum contritionis sine vi, & miraculo impedit Deus in demonibus. *d. 24. 0. n. 3. 4.*
 Fieri demones impotentes ad conversionem à quodam habitu in cis à Deo producito safo putantur. *Aureolus n. 5. 6.*
 Demonem amississe voluntatem redeundit, & facultatem, quo sensu dicat. *Pris. n. 0. 1.*
 Cogitatio pœnitentiæ, qua sit ordinis supernaturalis, nec minima demoni non conceditur. *n. 11.*
 Modus, quo Deus suam iustificationis gratiam denegat dominibus, ne concurvantur elucidatur. *n. 9. 10.*
 Demon raro, aut nunquam precepit aliquo affirmatio obligantur. *d. 4. 1. n. 1.*
 Nequit demon opus aliquod morale bonum ex omni circumstantia operari, bene tamen plus bonum ex genere suo depravatum aliqua circumstantia. *n. 3.*
 Demonibus ad bene operandum solum auxilia efficiuntur, & congrua denegantur, non autem sufficientia. *disf. 24. 0. num. 17.*
 Demones non possunt recte operari impossibilitate tantum consequenti. *n. 17. 18.*
 Post primum instanti peccati ita denegatur demoni congrua cogitatio, ut lege Dei iam et manifesta denegetur: scilicet reprobis dum sunt in via. *n. 17.*
 Non sufficit demonibus omnia naturalia integra mansisse, ut recte operentur. *ibid.*
 Nequit demon ab omni operatione voluntatis cessare, nec in potestate cessandi, libertas eius attenditur. *n. 1. 8.*
 Non sequitur posse aliquando demones bene operari, licet libere operentur, sed tantum sequitur, posse ab omni acta peccandi cessare. *ibid.*
 Mala demonum opera noua peccata non sunt meritoria. *num. 19.*
 Demon voluntatem posse ab omni acta cessare perperam docuit *Sot. d. 2. 2. n. 10.*
- dæmonum potentia, & operatio.
- Demones corpora hominum, que obseruant, non affectant, etiam si illi videntur ut motores. *d. 18. 4. n. 7.*
 Incubi demones, quamvis semine aliunde delato causa sint, ut animal generetur, generare non dicuntur. *d. 18. 5. num. 10.*
 Plures demones simul esse solent in corpore humano, ut magis torqueant. *d. 19. 3. n. 11.*
 Ex preceptione aliqua, proper loci propinquitatem, demones futura contingentia praescire Tertullianus. *Atlanas, sententiæ, disf. 20. 7. num. 10.* oppositum est verum. *ibid.*
 Morbos immittunt demones aerem vitiando, non virtutem propriam, sed causas, qua aerem vitiant, applicando. *num. 11.*
 In diuinatione demones decipiuntur aliquando. *ibid.*
 Ea, que longe distant, dicentes futura videntur predicere demones. *n. 11.*
 Si demons potest non impeditur, multa, que sunt in vniuerso perirent unico momento. *d. 20. 9. n. 10.*
 Inter demones virtus est, ut superior illuminare possit inferiore. *d. 21. 7. n. 10.*

Index rerum.

- Demonem non posse alium illuminare, quo sensu negat s. Thom. ibid.
- Quomodo aliquando homines, aut alia animalia opera demonis generari contingat, d. 218. n. 6. 7.
- Demones nullum habent errorem circa coequationem beatitudinis supernaturalis d. 135. n. 18.
- Vide Angelorum cognitio, Motus, Loquutio, & Illuminatio.
- Dæmonum oppugnatio.**
- A dæmonibus in ære existentibus homines oppugnantur. d. 245. n. 9.
- Forte etiam aliqui de inferno mittuntur. ibid.
- Dæmon delegatus ad homines oppugnandos non sit à Deo ordinante, sed permittente, sit tamen ab aliquo dæmo- ne præcipue imperante. ibid.
- Quo pado, quamvis dæmonum oppugnatio non sit à Deo, ordo tamen illius à Deo sit. n. 10.
- Oppugnationem, qua demones vituntur, Deum in fines sue prouidentia refert. ibid.
- Singulis hominibus singulos dæmones esse deputatos ad op- pugnationem probabile valde est. n. 8. 9.
- Dæmones non oppugnat nos voluntatem, aut intellectum immutando, sedphantasm commouendo. n. 10.
- Dæmones aliquantum recedunt a nobis, cum superantur. num. 11.
- Dæmonis peccatum.**
- In omni sua actione peccare dæmones sentit s. Thomas. d. 227. n. 5. 6.
- Dæmon splendorē naturalem non amisit per peccatum. d. 227. n. 5. 6.
- Homicida fuit dæmon ab initio mundi suadens Caino ho- micidium Abelis. n. 11.
- Primi mendaci, quod in mundo dictum est, fuit auctor. num. 10. 11.
- Non peccati dæmones desiderantes solum simplici affectu beatitudinem, & pœna, qua puniuntur carere. d. 241. num. 7. 12.
- Vide Angelorum peccatum.
- Pœna dæmonis.**
- Dæmones non patiuntur ab igne Physica aliqua actione ab eo deriuata. d. 188. n. 8.
- Dæmon ita p. 218. aliquid corpori alligari, ut non subsistat sue voluntati modum illum alligationis mutari. d. 194. n. 10.
- Dæmon quomodo nanc desideret destructionem sui ipsius. d. 232. n. 13.
- Dæmones dolor spirituali affici certum est. d. 242. num. 1. & seq.
- Dæmonum pœna damni in priuatione beatitudinis consti- sit. n. 4.
- Hanc damni pœnam patiuntur dæmones, non quatenus il- lam sentientes tristitia, sed quatenus re ipsa damnificantur. n. 4. 5.
- Per a sensu dæmonum est omne malum, quod eaten us est dijconveniens quatenus cognitione tristitiam assert. n. 5.
- Ocum quo dæmones perpetuo Deum prosequuntur, non po- test dici propriam pœnam peccati. n. 6.
- Ratione doloris, & cruciatus quam scum assert hoc odium, potest esse dæmonibus aliqua pœna. ibid.
- Tristitia dæmonum, & dolor nullam secum paritur veram latitudinem. n. 7. & seq.
- Victoria, qua à dæmonibus homines vincuntur, quo sensu dicuntur letari dæmons. ibid.
- Cum licet veram voluptatem dæmones capiant ex victo- ria hominum, ipsos iterum atque iterum aggrediantur. num. 9.
- Dæmon ita tristatur, ut possibile sit impossibilitate antece- denti non tristari. n. 21.
- Sola pœna beatifica possit dæmon à sua tristitia usq[ue] ibid.
- Cur, licet in ipso tristitia adī magna ratio malitie dæ- monis appareat, ab ea cessare negantur. n. 1. 2.
- Quidam dæmones in inferno sunt, quidam autem in an- manerunt vixque in diem iudicij. d. 216. n. 1.
- Dæmones ab igne non vere torqueri, sed ideo amittit qui apprehenderunt eum, ut dijconuenientem manifesta- so dixerunt. n. 2. & seq.
- Huius sententia non fuit magis Gregorius. n. 4. 5.
- Dæmones non solum cogitatione dæmoni sui, sed a miti- torques, verum est. n. 7. 8.
- Dæmones ab igne cruciari per speciem, aut cognitio- ne derivatam nonnulli pepram diuina. n. 9. 10.
- Non solum de igne, sed etiam de pluribus aliis rebus lan- ges cogitant n. 11. 12.
- Cur dæmoni voluntas eleanta non possit, ut quidam sensibili doloris tristitia. n. 1. 8. & seq.
- Dæmones ab igne torquentur per afflictionem, qua con- tra suam voluntatem patiuntur, & à qua sefor- queunt liberate. n. 2. 4. & seq.
- Per hanc afflictionem quomodo vehementer res, quae alius torquatur n. 25.
- Non minus dæmones, qui in aerem manerunt ab igne infi- ni torquentur, quam si ipsi igne de saldo effusa alge- n. 25. & d. 245. n. 9.
- Pœna dæmonum, qui in aere manserunt, non si erga- post diem iudicij, quidquid dicitur Caietan. d. 243. num. 25.
- Quamvis aliud modus, quo dæmones cruciuntur, ignorata nobis occulto ipsos ab igne cruciari. ibid.
- Alier dæmones ab igne torquentur, quam damnatione anime. ibid.
- Nulla nobis suppetit rei ad probandum, ignem aqui- rem esse ad dæmones cruciandas, quam aliud elemen- tum. n. 26.
- Iure optimo ignis pati, quam aliud elementum pœna- rum est à Deo dæmonum. s. p. 10. n. 27.
- Damalcenus.**
- Quo sensu spiritum sanctum non esse à filio, neque ex filio Damalcius. assertur: concorditer tamen esse per ipsum. d. 146. n. 35. 36.
- Damascius.**
- D. **Onasius Philotheus** Aegyptius Trinitatem in Da- gnoisse refert. d. 132. n. 3.
- Dammati.**
- Damnatorum animas vere esse in inferno, de fide ist. d. 194. num. 7.
- Odium Dei maximum damnatorum panem dixit set. d. 242. n. 6.
- Damnatorum panem finiendas esse ex Dei misericordia sa- sit Orig. n. 11.
- Daniel.**
- Ad Daniëlem Gabriel Angelus fuit missus, eique Incarna- tionis mysterium reuelauit. d. 44. n. 3.
- De, particula.**
- Non semper originem denotat, sed aliquando salam ratio- nem obicit. d. 4. n. 28.
- De, particulam in hac propositione, Filius est de sub- stancia Patris, materiale principium denotare quod dæmon discernit. d. 162. n. 1. 2.
- Non denotare materiale principium communum q. Sched- sicorum sententia. n. 2.
- Principium consubstantiale significat in predicatione numero num. 3.
- Particula, de, & ex, in quo differant, secundum Angli- num. ibid.

Index rerum.

- Si in predicta locutione particula, de, referatur ad substantiam, formale tantum principium denotat absque origine aliqua. n. 4.
- Particula de, & ex, coniuncta verbo atiectivo, non solent principium efficiens, sed etiam principium pertinens ad constitutionem rei productae denotat. d. 172. n. 6.
- Definitio, definitum.
- † Quamvis definitio, & definitum non sint synonyma tamen unam altero non constituitur. d. 121. n. 8.
- † Definitions ex communi modo loquendi & sentiendi deponi debent, alias nihil esse firmum, unde disputatione inciperet. d. 196. n. 10.
- † Definitionem posse ponere nominis positi definitione non negavit Aristoteles. d. 159. n. 26. 27.
- † Difficile circa hoc testimonium Arist. dilucide exponitur. ibid.
- De ista.
- Deista qui. d. 108. n. 5.
- Deitas.
- Cur deitas sit ad se, & non ad aliud, non potest in suo conceptu relationem includere. d. 121. n. 15.
- Hoc predicatio deitas est sapientia, accepto predicato pro attributo essentie, est in sensu identico vera. d. 1. n. 11.
- Deitatem esse in tribus personis recte dicitur. d. 158. n. 50.
- Delectatio.
- Non queuis immoderata delectatio luxuria est, sed illa tantum, quae est in veneria. d. 232. n. 10.
- Delectatio immoderata in cibo est gula, in appetitu laudis inani gloria, appetitu tamen excellentiae superbia, &c. ibid.
- Delectatio in scientia secundum rectum modum addiscendi, quantumvis crescat, non erit peccatum, nisi sit causa alii luxuriis peccati. ibid.
- Si causa sit peccati, tantum habebit maliziam eius, cuius est causa, ibid.
- Delectatio inordinata est velut genus ad varias species peccatorum. ibid.
- Delectabile, non solum requiritur respectus corporis, sed etiam respectus spiritus. d. 235. n. 11.
- Delectatio gaudium est de bono sibi coniuncto, vel quod reputatur ut proprium. d. 242. n. 3.
- Summa delectatio omnem pellit tristitiam. diffus. 245. num. 5.
- Demonstratio.
- † Demonstratio alia est per causam, alia per effectum. d. 135. num. 6.
- † Ad demonstrationem per effectum reducitur demonstratio per impossibile. ibid.
- Denominatio.
- † Denominatio extrinseca non est relatio inherens rebus neque ante intellectus operationem. d. 115. n. 1.
- † Eam preceedit reale fundatum, nonnquam abso- luum aliquando respectuum. n. 2. 3.
- † Realis aliquando dicitur extrinseca denominatio, & quo sensu. n. 3.
- † Virtus extrema denominatur aliquando eodem modo & forma relativa, aliquando diversa. n. 2. 3.
- † Quamvis denominatio extrinseca semper defumatur ab aliquo reali, non tamen semper defumitur a forma eiusdem ratione. d. 194. n. 15.
- † Nonnunquam denominatio extrinseca defumitur a forma contraria existenti in alio, ibid.
- † Multa denominations extrinseca, addita hac particula, realiter, aliqui tribuntur. n. 19.
- † In tali denominatione illa particula non denotat intrinsecam inhesionem formae, sed reale fundatum. ibid.
- Valquez in I. Partem Tom. II.
- Deprecatio.
- Deprecatio actus est intellectus. d. 21. n. 6.
- Desiderium.
- Naturale desiderium, quid & quotuplex d. 274. n. 4. 5.
- Desiderare esse deum, per naturam, & in tali consideratione immorari, quo pacto peccatum sit grauiissimum. num. 15.
- Desiderium, quo nobis desideramus bonum aliquod spirituale, non est peccatum. d. 241. n. 12.
- Defitio, definere.
- † Illa defitnt per ultimum sui esse, quae defitnt ad inceptionem successum alius. d. 196. n. 16. & d. 229. n. 3. 4. 5.
- † Quae defitnt ad defitionem instantaneam alterius, defitnt per primum non esse. ibid.
- Vide verbum Inceptio.
- Determinate.
- † Quod determinatur, non continetur in conceptu determinantis. d. 121. n. 5.
- Deus.
- Nomen deus, est terminus communis, non abstractione, & per intellectum, sed communitate, & secundum rem. d. 222. n. 12.
- Quodam modo potest distribui ratione communis, quam habet. ibid.
- Non est terminus expositorio significatio aptus in bu quae de personis dicuntur. n. 13. & d. 156. n. 7.
- Cum nonius deus ponatur ex parte predicationis, etiam si aliqua persona predicitur, non supponit pro persona, sed pro natura. d. 131. n. 3.
- Si tamen ponatur, audienda aliqua voce notior, ali, pro persona supponit. ibid.
- Deus est idem, quod tribens vitam. d. 154. n. 8.
- Eodem modo significatio nomen deus, reuelata mysterio Trinitatis, ac antea. d. 155. n. 17. n. 30.
- Individuum, deus, directe naturam significat, connotans tamen personam non determinante, sed vage. d. 156. n. 9.
- Quando dicitur Hic deus, non demonstratur persona, sed natura. ibid.
- Si persona demonstraretur, non diceretur hic deus nunc, qui erat & demonstrabatur ante revelationem mystericij. ibid.
- Concretus deus prius est tribus personis prioritate communis & vniuersali. n. 7.
- Etiam si connotatum huic nominis deus, sit commune, non obstat, quo minus concretum deus sit singulare. ibid.
- Deus non est nomen suppositi, sed naturae. n. 9.
- Habens deitatem, & deus non significant idem eodem modo. num. 8.
- Quando patres dixerunt deum esse habentem deitatem, non putarunt modum significandi viriisque esse aqualem. n. 8. 9.
- Cum dicimus dari concretum deus cognitione nostra ante personas, non concedimus commune suppositum, in quo neque semi-suppositum, ut per se est. Ceterum. n. 9.
- Nomen deus in hac propositione, deus generat, non supponit pro persona, sed pro concreto deitatu connotata aliqua persona vage. d. 157. n. 12. 17. 32.
- Deum in hac propositione supponi pro parte, dicit S. Thom. & quo sensu n. 13. 14.
- Terminus deus addere particulam, nullus, blasphemus esse dicit C. i. n. 15.
- Ratione directi significatio nomen deus singularissimum est, ratione tamen connotati quandam habet communitatem. n. 17.
- Littera termino deus non posset addi signum vniuersale, aut particulare, addi tamen potest connotati per eum. n. 18.

Index rerum.

- Si Deus esset idem, quod habens deitatem licet dicere,
 quod Deus genuit alium Deum, quod est absurdum.
 num. 14.
Nomen deus, non est re ipsa abstractum à personis, sed solum cogitatione nostra. n. 23.
 Quoties nomen Dei affectus terminus notionali, supponi persona aliqua determinata, scius si non affectatur.
 num. 26.
 Etiam si pronomen hic addatur nomini deus, significatio eius non coarctat, scius est in nominibus communibus, vi Homo. n. 27. 31.
Nomen deus semper supponi pro natura distinete, semper etiam pro persona, aliquando distinete aliquando indistincte falso dixit Capellos. n. 34.
Nomen deus aliquando accipi pro persona, quo sensu dixerit Damasc. n. 33.
Dei notitia, natura, existentia.
Solum potest Deus demonstrari unus per effectus naturales. d. 135. n. 9.
Deus prius à nobis concipitur perfectus in suo esse, deinde secundum operationes. d. 119. n. 10.
Proprietatem in Deo personalem vocavit Damasc. modum existendi. d. 126. n. 11.
Tres relativas existentias aliqui ponunt in Deo. diff. 12. 5. num. 1. 2.
Ratione naturali probari potest Deum intelligere, & velle, non tamen in eo esse actus intellectus, & voluntatis, quae sunt vere productiones. d. 133. n. 3.
Dei nomina in via solum ostendunt nobis an est Dei, non quid est. p. 14.
Dati posse notitiam abstraham Dei sine intuitiva Nominales concedunt. d. 124. n. 3. 4.
Hanc notitiam naturali virtute intellectus elici posse falso docet Scot. n. 4.
Non minus est de essentia Dei existere, quam esse sapientem. n. 6.
Non potest Dei clara notitia viatoribus communicari. num. 5.
Si quis haberet proprium & quidditatiam notitiam Dei, vere diversum Deum intueri. n. 6.
Non potest Deus proprio conceptu intelligi, nisi intelligatur ex exteriori & omnibus rebus praesens. n. 6. 7.
Si Deus posset esse loco al sensu, parum interesset eius absentia, quo minus visio eius clara nos bearer. n. 7.
Si Deus cognoscetur per alienas species ex creatu effectibus, solum cognoscere posset vi unius. d. 133. n. 4.
Si ad cognitionem creature intuituum opus esset Deum quidditatim cognoscere, ex creatura cognitione clare mysterium Trinitatis cognoscetur. n. 5.
Nulla species Deum representans ad medium rei creatae potest illum ostendere, ut trinum, & unum. n. 5.
Facilius concipimus deo quod non est, quam quod est. d. 140. n. 11.
Ablato Deo per impossibile, sequitur per locum intrinsecum nihil extra ipsum esse possibile, non contra. disput. 143. num. 16.
Deus in se absolutus est ab omni alio. ibid.
Ratio imaginis proprie repertur in Deo, non essentialiter, sed notionaliter. d. 145. n. 3.
Si in divinitate attendetur similitudo secundum proprietates, non esset maxima similitudo in Deo, vi putatur Bonaventura. d. 145. n. 8. 9.
Quacunque Deo non repugnat, in eo necessario sunt. disput. 147. n. 29.
In Deo idem est esse, & posse esse idem.
Individuum deitatis concretum prius personis cogitatione nostra concedendum est. d. 163. n. 5. 6.
- Si ad huius individui constitutionem tres personae pertinenter, nec tres dicentur unus Deus, nec communica. Solum possimus per nostram rationem prius & posterior in Deo assignare in his, que reuera in Deo sunt. ibid. num. 10.
 Licet possumus Deum concipere prius ut potentem generare, quam ut generantem actu, non tamen confundatur Deus intelligere se prius ut potentem generare, quam ut actu generantem. n. 10.
 Preter tres modos, quibus Deus est per Essentiam, potentiam, & potentiam in creatura, est etiam quarta nota in rationali, vi in cognoscente. d. 170. n. 14.
Solis Deus est suum esse, & existere, aliud vero ab eo non vel proxime esse participant. d. 171. n. 6.
Dei voluntatem non possumus invenire, nisi ex his quae facta videmus. d. 224. n. 4.
Deus secundum se non est premium nostrorum motuum, d. 229. n. 16.
Aequalitas Dei secundum naturam impossibilis est, cumque creatura. d. 233. n. 6.
Deus doloris capax non est. d. 123. n. 1. 2.
Affectus hominum solam concubant Deo, ablati modum imperfectione. n. 1.
 + **Deus** intra latitudinem obiecti proprij intelligentiae continetur, & unde id colligatur. d. 243. n. 18. 19.
Deum cogitatione non posse effici, quod sufficiat aliquid. d. 116. n. 24.
 Vide verbum Essentia dei.
Dei simplicitas, incomprehensibilitas.
 In Deo esse reali compositionem, vel saltem aggregatum per accidentem, sequitur ex doctrina Scotti. disput. 116. num. 19.
 Non licet in Deo assignari & hoc. n. 21. 22.
 Dei essentiam solitatem patet Nicetas. n. 23.
 Simplicitati Dei non repugnat rationis compositio. d. 101. num. 10.
 Non tamen potest dicere deus compositus, nisi addatur, in intellectu. d. 111. n. 11.
 Deo absolute tribuum constitutionem, non autem compositionem. ibid.
 Deus quomodo incomprehensibilis cogitatus nostro statu. 122. n. 30.
 Dei infinitas, perfectio.
 In Deo non in alijs perfecte sunt operationes essentiales, quam notionales. d. 112. n. 4.
 Si vera esset Scotti opinio de distinctione attributorum Dei inter se, perfectio potest esse deum. n. 22. 24. & 35.
 Ex duplice capite proueni Dei essentia in variis positiunculis a nobis distinguenda. d. 117. n. 7.
 Melius est deo esse Patrem, Filium, & Spiritum sanctum, quam non esse. d. 112. n. 10.
 Melius non est deo esse in Patre, quam esse in Filio. n. 10.
 Ex eo quod sit in Filio, non sequitur quod non sit in Patre. ibid.
 Quidam relatio est in deo perfectio simplicitas simplex. ibid.
 In Deo esse perfectionem personalium, sive participationem facie inter personas dicitur Damascus. d. 122. n. 15.
 In Deo tantum est una integritas, & perfectio, ad quam conueniunt tres personalitates. n. 22.
 Tres perfections secundum rationem in deo concursum. n. 22. 23.
 Perfectio, & integritas essentia secundum se pra intelligitur tribus divinis personis, sed que confundatur in deo ut subsistenti in tribus personis, non intelligitur prius, quam persona. n. 25.

Index rerum.

- In Deo una tantum est infinitas in genere entis, nec tres infinitates a parte rei vello modo sunt concedenda. d.122. n.27. & seqq.
 Aliqua perfectio simpliciter simplex conuenit Deo ratione persona, que non conuenit ratione naturae. disput.135. num.23.24.
 Ex eo quod Deus sit in se absolute perfectus, nulla indiget creatura possibili. d.143. n.12.
 Deus intelligitur Filium generare absque eo, quod pendat a possibilitate creaturarum, eo ipso quod est in se summe perfectus. ibid.
 Nihil perfectionis deo accrescere ex eo quod extra se aliquid operatur, docet Aug. d.224. n.24.
 Vide vero in Infinitas.
- Dei duratio, immutabilitas.
 Tres durationes & existentias relativas aliqui ponunt in diuinis. d.126. n.12.
 Si tres durationes in diuinis ponantur, sequitur etiam esse tres aeternitates n.15.
 Imo si ponantur tres durationes, & non perfectissima sequitur esse in Deo unam perfectissimam durationem, & tres minus perfectas. ibid.
 In his, que sunt in Deo, solum reperiri potest prioritas rationis, & naturae. d.160. n.7.
 Aeternitas Dei n. n. est qualibet duratio sine initio & fine, sed qua hoc modo essentia altera conuenit rei duranti. d.177. n.22.
- Dei unitas, veritas, locus, presentia in rebus.
 Tres unitates in Deo concedi possunt, sed caute. d.122. n.27.
 Tres veritatis, si veritas sumatur pro passione entis, conce-
 di possunt in Deo, unica tamen veritas in dicendo tan-
 tum est concedenda. n.27.28.
 Non quicunq; substantia in Deo non multiplicatur sed illa,
 que sumuntur pro essentia. d.127. n.8.
 Cum in Deo simul sit essentia unitatis, & personarum trini-
 tas, apud consilia, & Patres dicti capi numero, nec re-
 cedere numero. d.129. n.8.
 Aequalitas, & inaequalitas numeri, sicut plures, & pauci-
 res, in Deo concedenda sunt. d.131. n.15.
 Non potest negari numerum ternarium in Deo minorem esse, quam quaternarium in hominibus. ibid.
 Non dicuntur Deus multiplex, aut triplices; bene tamen tri-
 nus. ibid.
 Triplices nomen in Deo negavit Nazian. quod perperam co-
 ceperit Mirand. n.17.
 Si triplices nomen deo dici posset, Trina Deo deberetur adoratio. ibid.
 Recepte dicitur in Deo esse multiplicem, aut triplicem perso-
 nam, & duplenti emanationem. n.16.
 Deum non posse dici unicum, aut singularem qui dicant qui-
 vero posse dici concedant. d.131. n.17.18. & disp.125. num.7.
 Si haec predicata ad essentiam referantur, recte deo dici
 possunt. d.121. n.8.
 Non magis est supra Dei naturam esse trinum quam unum.
 d.122. n.5.
 Cur Dei unitas non dicatur supra naturam dicatur tamen
 Trinitas. ibid.
 Templum esse locum Dei abusus cur dixerit Aug. in d.
 187. n.4.5.
 Soli Deo conuenit esse in rebus, & in toto universo non des-
 nitum. n.5.
 Deus in omnibus rebus ita est, ut substantia earum illabatur
 d.193. n.3.
 In intellectu Dei quomodo reperiatur veritas, ut in enun-
 ciante. d.125. n.20.
- Deus non denegat id, quo aliquis dignus est, disputat.229.
 num.8.9.
 Deum unum esse, sed unum dixit Bernardus. disp.31.
 num.11.
- Dei cognitionis, scientia &
 sapientia.
 Deum posse sua attributa distinguere putant nonnulli. d.
 118. n.1.2.
 Quam hoc sit falsum docebat Bernardus. n.1.5.
 Litteris Deo sufficiens sit fundamentum distinctionis realis
 personarum, non tampon est sufficiens, ut per Dei intellectum
 attributa ipsius distinguantur. n.19.
 Deum in seipso non posse plura attributa distinguere non
 prouident ex defectu potentiae, sed ex summa intellectus
 perfectione. n.18.
 Quando Deus seipsum intelligit, idem est eius intelligere &
 res intellecta n.7.
 Etiamque Deus cognoscet aliqua a nobis distinguiri, ipse non
 ea distinguunt, sicut nec discutiri, litteris cognoscit nos dis-
 curere. n.9.10.17.
 Non aliter Deus se intelligit, quam si non essent creature.
 num.10.
 Ens rationis fieri nequit a Deo. n.1.12. & d.115. n.5.
 Si deus cognoscet ens rationis, prout est obiectum nostra
 cognitionis, dicere ut facere ens rationis. n.12.
 Conspicuum formale n. quo eni rationis cognoscimus, non
 cognitio eni rationis, cognoscit. n.14.
 Dei sapientia non intelligitur a nobis, ut creatura, neque ut
 ens a se, sed ut aliquid deitatis d.1.9. n.9.
 Essentia autem dei cognitionis in Deo est ipsa Dei essentia. d.141.
 num.16.
 Sicut Deus in verbo suo cognoscit omnia, sic etiam & in eo
 omnia dicit. d.142. n.1.
 Non potest in deo ex cogitari cognitionis future personae, aut
 possibilis. n.26.
 Creaturas cognoscere nulla est in deo perfectio prater sum-
 essentiam. d.143. n.15.16.34.
 Ita Deus cognoscit resurrectas, ut si non essent future, nulla
 fuerit in eo mutatio. n.16.
 Creaturae possibles intelliguntur ex eo, quod intelligatur
 Deus est. d.143. n.22.
 Dei cognitionis non dicuntur comprehensio ex eo, quod crea-
 turas cognoscat, sed potius creaturas cognoscit, quod sit co-
 comprehensio. n.32.
 Cognitionis actualis eorum, quae deus decrevit facere in tempo-
 re, non requiritur, ut verbum procedat. ibid.
 Non potest deus seipsum, aut aliquid sui prius, ut possibile,
 aut futurum, quam ut presentis considerare. disp.160.
 num.9.
 Aliquid eorum, que sunt in ipso, non potest deus considerare
 sine alto. ibid.
 Deus intelligit se potentem generare potentia coniuncta cum
 actu generandi. n.10.
 Non cognoscit deus futura contingentia propter realiter eo-
 rum presentiam in dei aeternitate. d.208. n.4.
 Deus plura intelligens non componit, aut dividit sive intel-
 lectu. d.220. n.9.
- Dei apparatio, relatio, voluntas.
 Deum semper ministerio Angelorum apparuisse vero simi-
 lius est. d.185. n.1. & seqq.
 De deo dicitur ambulasse post meridiem, ratione assum-
 ptio corporis, in quo apparere dignatus est. disput.194.
 num.5.
 Sicut in deo invenitur relatio, ita & relationis oppositio. d.
 122. num.34.
 Quia deo conuenit relatio intra seipsum, etiam conuenit
 oppositio relativa. ibid.

Index rerum.

- Ex eo quod in Deo sunt, quatuor reales relationes, non sequitur esse quatuor entia, & quatuor res. d. 12. 3. n. 15.
 Tantum sunt in Deo quatuor relationes reales, & nulla illarum est ad creaturas. n. 15. 16. & d. 159. n. 39.
 Dei ad creaturas sola est rationis relatio. d. 147. n. 16.
 Nisi alia fructus in Deo sunt purae relationes, non dicuntur plura absolute. d. 155. n. 19.
 Non est alia relatio in Deo reipsa, quam actu producentis, & actu producendi. d. 159. n. 15.
 Prima generis relationes, que in creaturis ex variis fundamentis distincte refulant, in Deo coniuncte reperiuntur d. 166. n. 1.
 Haec relationes in Deo tantum sunt rationis: cuius oppositum falso docuit Scot. n. 2. & seqq.
 Lices creaturae deo dicantur similes, deus autem non dicitur similius creaturis. n. 2.
 Multo plures, quam quatuor relationes in Deo esse affirmat Scot. n. 8.
 Neminem esse in Deo similem quo sensu dicat Scriptura. num. 13.
 Sola dei voluntate non possunt iniucem referri, que anteā non cerebantur, nisi aliqua sua mutatio. disputat. 17. 6.
 n. 4. 2. 44.
 Actus voluntatis, & intellectus in Deo non est creatio actus sed principium eius. n. 41.
 Quicunq; dei voluntas circa actus notionales posterior est illis secundum rationem, nullo modo prior. disp. 160. num. 6. 14.
 Nullus est actus voluntatis in Deo circa actum generationis, aut spirationis futurum aut posibilem tantum. n. 6.
 Voluntas, qua deo placent actus notionales dicitur comitans a S. Thom. & quo sensu n. 12.
 Actus intellectus & voluntatis dei, qui reflectunt supra notionales actus, etiam si essentiae sint posteriores sunt notionalibus. n. 21.
 Denique volens, neque nolens filium generasse quo sensu dicitur ab August. n. 15.
 Quamvis deus ab eterno decreverit hominem, producere & supposito decreto nunquam eius voluntas fuerit sine necessitate efficiendi talem effectum, tamen simpliciter dicendum est id libere velle. d. 219. n. 31.
 dei voluntas regula est omnium humanaarum, & Angelicarum operationum. d. 2. 1. n. 14.
 His, quo libere deus statuit, contraria potuisse velle. disput. 239. num. 6.
 Deus sententia, & ratione mutabilis dici non potest. ibid.
 Dei omnipotentia, Potentia & Operatio.
 Solus deus sanctificat. d. 110. n. 3.
 Deus secundus est per intellectum, & voluntatem. d. 11. n. 6.
 Productio, que deo tribuitur, vere, & formiditer est intellectio & voluntio, licet ab essentia non distinguatur. ibid.
 Non potest deus essentia rationis efficiere, & que sit huius ratio. d. 115. n. 5.
 Dei omnipotentia circa non ens denominative versatur, non autem circa non ens essentiale d. 72. n. 3.
 Deus non ad extra productus, qua Pater, Filius & Spiritus sanctus est, sed qua sapientia & omnipotens est. disp. 135. num. 4.
 Res a deo producta non nunquam verbum dicitur, & eius productio, dictio seu locutio, improprie tamen. d. 141. num. 8. 9.
 Deus non vi trinus, sed vi unus principium est per se creaturarum. d. 143. n. 20. 21.
 Non dicitur deus omnipotens, qui posse hanc & hanc creaturam producere, sed quia potest quidquid non impliat contradictionem. n. 21.
 Non tantum suppositum in Deo, sed diuina essentia natura in concreto habet omnipotentiam, immo proxime dicimus omnipotens d. 155. n. 34.
 Deus non est distinctum principium generationis, & distinctionis a persona, immo ratio principis, que a ipsa concreta personis predicatione tribuitur deo. d. 157. n. 47.
 Non est alia praecito, qua dicimus deum esse deo deus quia Filius est a patre, & spiritus sanctus ab ipso. num. 24.
 In deo non generatur natura sed persona. d. 159. n. 38.
 In deo potentiam ad generandum solum esse non respondit, terminorum non recte dicit Averrol. d. 161. n. 1.
 Solum esse potentiam producentem in dono respondit persona producta, non autem respectu actionum notiora dividuntur aliqui n. 2.
 Non solum est potentia producens respectu personae producta, sed respectu etiam actuum notiorum in deo. num. 3.
 Alia est in deo potentia, vi sibi filius, quam vi Patrem esse oppositum perperam docuit Anselm. n. 5. & 6.
 Non est potentiam in deo ducatur atri, loquens de potentia que quandoque est in alia, quandoque illo certa est. Aliquid est posibile intra deum, prout posibile continetur sub necessario, non tamen est possibile, quod est contingens. ibid.
 Potentia, qua deus est possibilis, sola est non repugnativa, at potentia, qua filius dei est possibilis, est vera producens potentia. n. 7.
 Etiam si potens producens intra deum confundetur, antequam producatur sub ratione solum potens producere, ad personam respectu sub ratione relati. n. 8.
 Est potentiam producentem intra deum sequitur ex ea, quod non repugnat esse filium & spiritum sanctum, ibid.
 In deo duplex a nobis principium intelligitur, alterum quod scilicet persona producens, alterum quo scilicet potentia quae producit. d. 164. n. 1.
 Hoc duplex principium per nostram considerationem non repugnat dei simplicitati ibid.
 Potentiam in deo ad producendum filium & spiritum sanctum esse relationem, & proprietatem per perpetuam quidam dixerunt. n. 2. & seqq.
 In explicandam rationem potentiae in deo variam Scholasticam. n. 6. & seqq.
 Potentia producens intra deum personam est ipsa dei essentia, connotata proprietate, qua ipsa modicatur, & sit potentia. n. 11. 14.
 Non nomine potentiae non intelligitur in deo proximum principium, sed remotum principium ibid.
 Intellectus aut voluntas recte significata, connotata personali proprietate, in oblique est proximum principium in deo ibid.
 Proprietas connotata nomine potentiae ad generandum in deo non est paternitas, sed expresso conceptu paternitatis, sed proprietas prima personae, vi per plenitudo mentalis ibid.
 Proprietas autem, que nomine potentiae significatur, non est paternitas & filiarum constituentia huiusmodi paternitatis, vel non est integra potencia spirandi in quibusc persona, vel est diversa ratione in una quam in aliis ibidem.
 Quenam sit differentia inter hoc nomine Deus, & paternitatem Dei, quamvis virumque significat essentiam, connotata proprietatem. n. 13.
 Si deus produceret alium deum, essentia dicitur facultas generandi. n. 15.

Index rerum.

- Deus omnipotens dicitur, quamvis per se non possit facere effelius aliquis. d. 65. n. 6.
- Deus eodem modo dicitur nunc omnipotens, ac dicebatur ante cognitionem mysterii Trinitatis. n. 8.
- Non solum Deus omnes causas creatas conferuat, verum etiam proxime cum illis eundem individuum effectum operatur p. 95.
- Vnus Deus summe bonus in initio temporis vtranque de nihil condidit creaturam. d. 71. n. 5.
- Dicere Deum aliquid de sua substantia, aut ex sua substantia creasse error est manifestus. d. 172. n. 6.
- † Res à Deo productas habuisse esse posse non esse negari haud quaquam potest. d. 172. n. 13.
- † Sola mutatione rei productae satius intelligitur à Deo profluere, quod antea non emanabat. d. 173. n. 11.
- † Omnia à Deo essentialiter pendere dicuntur, quia nisi aliquo modo à Deo sunt sine per creationem, sine per generationem, nequecum effe. d. 174. n. 12.
- † Deus dicitur generare, non solum quando aliquid nouiter fit per generationem, sed quando illud à Deo conversatur. n. 17. 18.
- † Solus Deus est creare. n. 20. & d. 175. n. 11.
- † Non creantur à Deo, qua secundum substantiam à causa secunda producuntur. d. 17. n. 20. 21.
- Aboluta Dei potentia quid sit, & quid potentia ordinalis, num. 23.
- † Ens secundum totam communiam Deo, ut proprie causa tribuitur. d. 75. n. 9. 10.
- † Non semper fatus est non apparet nobis contradictionem aliquam, ut aliquid à Deo fieri posse dicamus, cum re ipsa posit talis contradictione esse licet nobis non innoveret, num. 11.
- Quamvis non colligatur ex Scriptura soli Deo competere virtutem creandi, tamen colligitur ex patribus. num. 1. 12.
- Gatiam infundere, & peccata remitte solius Dei est. d. 176 num. 3.
- † Qualibet rem indiscriminatim afflare vi instrumentum physicum ad quemcumque effectum non potest Deus. n. 14. & d. 243. n. 10. 11.
- † Influxus Dei quandoque supernaturalis est, secundum substantiam, quandoque secundum modum tantum, n. 22. & d. 200. n. 11.
- Omnia Deum creasse initio temporis fides Catholica docet. d. 177. n. 1.
- Si Deus naturaliter ageret, & produceret sibi qualis, non solum produceret aeternum, sed essentialiter aeternum. num. 2. 13.
- † Vicim cause efficientis, non tamen causa materialis, & formalis Deus supponere potest. d. 179. n. 6. 7.
- † Subiecti vicim, a quo accidentia non pendunt, essentialiter supponere potest Deus, non quidem sustinendo, sed conservando accidentia. n. 7.
- † Dei omnipotentia eodem modo versatur circa non ens, ac circa ens. d. 18. n. 10.
- Solus Deus est posse annihilar, ibid.
- † Deus realiter creare dicitur, non tamen creatione in se existente sed in creatura. d. 94. n. 19.
- † Quando dicitur Deus agens naturale, quando supernaturale. d. 24. n. 12.
- Cur, etiam si Deus in aliqua voluntate produceret alium a deo ipius Dei, non diceretur auctor peccati. d. 240. n. 8. & d. 241. num. 5.
- † In aliquibus rebus Deus est tota causa distinctionis, & iniquitatis, scilicet vero in aliis. d. 177. n. 20.
- † Idem dicendum est de divisione rerum. ibid.
- Deus prius operatur, quam sit in rebus. d. 188. n. 5. 12.
- Vide Dilectio, dictio.
- Nomina, & prædicationes, quæ Deo conueniunt.
- Nomen filij, & generationis, non metaphorice, sed proprie ablatis imperfectionibus Deo conuenit, disp. 113. num. 11. 12. 31.
- Quia Deo, & creaturis conueniunt, plusquam genere differunt. n. 34.
- Aliter conuenit Deo prædicamenta inquit Boethius, quam Ad d. 114. n. 10. 11.
- Non repugnat in Deo, aliqua idem esse cum tertio, & inter se realiter differre. d. 123. n. 9.
- Hoc quod Deo conuenit peculiariter, antiquos philosophos latuit, ibid.
- Si individuum sumatur pro incomunicabili, bene possum in Deo concedi tria individua, sicut tres res. d. 12. n. 1.
- Communi modo loquendi, & sine explicacione non concedenda sunt in Deo tria individua. n. 22.
- De Deo quedam diciuntur, quedam discrete docet Dionysius. d. 131. n. 9.
- Aequale & inaequale, multiplex, trinus quomodo dicantur de Deo. d. 131. n. 9.
- Deo tribuimus, productiones, generations, & operationes, qua re ipsa non sunt nisi à personis. d. 257. n. 23.
- Non solum abstracta, & concreta essentialia, sed personalia etiam in Deo solatione differenti. d. 136. n. 3.
- Cur synonyma non sint. ibid.
- Falso aliqui putarent personalia, sicutem concreta, & abstracta realiter differre. n. 1. 2.
- Vnus alius in Deo non potest de alio absolute prædicari, & quae sit huius ratio. d. 138. n. 1. 2.
- Quamvis Dei essentia conueniat communicari, non tamen generari. d. 129. n. 10.
- Deus prius natura dicitur Pater notionaliter quam essentialiter. n. 2. 28.
- Nomina essentialia, & communia priora sunt notionalibus, quando essentialia non dicunt ordinem, & relationem ad creature. n. 8.
- Analogie dicitur de Deo Pater essentialiter, & notionaliter. n. 19.
- Cur non posset dici Deus incredibilis, seu non credens. d. 140. num. 2.
- Quod in Deo emanationem denotat, non dicitur essentia litteral notionaliter. d. 141. n. 14.
- Cur dicatur Deus nosler. d. 154. n. 8.
- Quia sicut in Deo, & denotant respectum ad nos, aut finis, aut efficiens, noslra dicuntur, cetera vero non. n. 9.
- Deus dicitur bonum nostrum, iustitia nostra, non tamen dicimus, essentia diuina est nostra, aut iustitia diuina est nostra. ibid.
- Hic deus est hic deus, vere dicitur sine ullo additamento, si pronominis hic afficiat concretum deus, & non ponatur appositum. d. 146. n. 1. 13. falso tamen dicitur, si particula hic, appositum apponatur. n. 13.
- In hac propositione, hic deus est hic deus, non demonstratur persona aliqua determinata, sed nominis canonizans subiectivitatem. v. age. n. 12. 1.
- Hac propositione deus generans est deus genitus, vera est si voces illae generans, & genitus apponantur, scilicet si afficiant terminum deus. n. 14.
- Hac autem generans Deus, est genitus deus, quo cumque modo sumatur particula deus, est falsa. ibid.
- Hac propositione deus generat, vera ab omnibus conceditur. d. 157. n. 1.
- Hanc propositionem, deus non generat, veram esse quidam autemant. n. 2. & seqq.
- Deus est genitus, & ingenitus, vere enunciatur. num. 9.

Si deus

Index rerum.

- Si deus esset idem quod habens deitatem licet dicere, deus
 g. n. uit alium deum, quod est ab aliud. n. 14.
 Licet etiam dicere, deus non generat, quod falsum
 est n. 15.
 deus generat, deus non generat, vere opponuntur co-
 tradictorie. n. 16.
 deo negare generationem perinde est ac diuine naturae il-
 lam denegare. ibid.
 Hac propositio, deus non generat, cur sit falsa. num. 7.
 & seqq.
 Quamus non posse dici, deus non generat, recte tamen
 dicitur genius, & ingenitus. n. 2.
 Cur haec propositiones deus est non generans, deus est
 non spirans, non sint concedenda. n. 21. & 22.
 Quomodo dicimus deum generare deum, non opus est
 distinguere realiter deum abstractum a deo abstracto eo-
 dem modo, sed satis est distinguere personam genitam age-
 nerante. d. 157. n. 24.
 Quando dicitur Pater genuit deum, aut deus genuit Fi-
 lium, non oportet distinguere deum a Filio, vel Patrem a
 Deo. ibid.
 Non ex ea quod deo conuenient generare, cuilibet persone
 conuenit etiam. n. 25.
 Generare deo conuenit non ratione essentialie, sed ratione per-
 sonae, cui coniungitur. ibid.
 Deus genuit deum, & deus est deo recte dicitur. n. 28.
 Deum de deo in simbolo non dicitur ratione voce no-
 tionalis genitum. ibid.
 deus genuit alium deum, quo sensu vere dici posse. n. 35.
 Melius dicitur deus genuit eundem deum. n. 36.
 deus genuit deum, nequit vere dici. n. 36.
 deus genuit alterum se, quomodo esse verum dicat S. Thom.
 n. 38. & 39.
 deus genuit deum, qui est pater, nisi aliquid addatur falso
 dici docet. S. Thom. n. 38. 9.
 Quia de hac propositione alijs sentiantur n. 39.
 deus est tres personae, cur negaverit Gilbertus. n. 48.
 In quo sensu hac propositione sit concedenda. ibid.
 Deus est Pater, est in secundo modo dicendi per se, Pater
 est Deus in primo. n. 50. 51.
 Deus, in quantum Deus est Pater, est idem ac Deus
 per se est Pater, & ita vera propositione. ibid.
 Deus eo est Deus quo Pater, non solum significat Pa-
 trem per se conuenient deo, sed eodem formate et confi-
 tui subiectum, & predicatum, quod falsum est. n. 51.
 Hac propositione, deus crevit, est accidentaliter non acci-
 denti predicationis, sed predictabilis. n. 53.
 Deus est fons cui, non autem cuius gratia. d. 171. n. 10.
 Si deus premium esset nostrorum meritorum secundum se,
 non conqueretur unus matus premium, quam aliis. d.
 229. num. 16.
 Ex deo, & operatione, qua est coniungitur, unus inte-
 ger suus constituitur, non duo. n. 16. & 17.
 Deus non est nostrum bonum, nisi quatenus aliqua opera-
 tione nostra coniunctus. n. 17.
 Deo quod amplexit ipsa, bene tamen misericordia diffus. 231.
 num. 30.
- Dei attributum.
- Vide verbum, Attributum.
- Dictiones.
- Dictionis spiritualis intellectus quedam est. d. 112. n. 6.
 Si dictio in diuinis non esset intellectio, sed eam supponeret,
 verbum non esset magis de parte, quam de spiritu san-
 tho. ibid.
 Dictionis in diuinis formaliter est intellectio, & ab intellectione
 differt sicut ab incluso. n. 9. & d. 141. n. 16.
 Si dictio non esset intellectio in diuinis, non disqueretur ver-
- bum nata, aut genita sapientia. d. 112. n. 7.
 Dicere, & cogitare idem esse docet Augustinus. ibid.
 Quid sit dici de omni, & dici de nullo. d. 123. n. 6.
 In qualibet materia huius principis argumentum ipsius
 ibidem.
- Dies.
- Prima series, & varietas diuinis sunt solam in creatione.
 run corporarum. d. 214. n. 25.
 differre & differentia.
- Quidquid ad demonstrationem inducuntur differentia.
 tinae, individualiter differentiam appellavit Elias Com-
 sis d. 148. n. 16.
- Nomina differentia, & differre, in diuinis ad creationem
 referuntur, nisi aliquid addatur. d. 121. n. 7. 8.
 Differentiae ipsius totius differentiarum. f. 148. n. 3.
 Differentia qualevis significat. d. 179. n. 3.
 Compositio ex genere, & differentia non est ita. n. 20.
 Vide verbum Genus.
- Definitio.
- Dic appellari solent in scriptura parentes, & nobilia. d. 178.
 num. 15.
- Dilectio.
- Dilectio notionalis supra essentialiem, quid addat. num. 11.
 & num. 10. 13.
 Sola notionalis dilectio diuinis est productio, & amar-
 minis producti n. 12. 13.
- Dilectio notionalis ex suo principio, non solam ratione
 subiecti productio, sicut intellectio. d. 132. n. 2.
- De ratione mutuæ dilectionis est pluralitas. d. 10. 8. 7.
 Ablata relatione originis in diuinis: solamam diuinam q-
 sentialis d. 151. n. 19.
- Dilectio notionalis libere sicut in creaturis summa. d. 152.
 num. 5.
- Dilectio, per quam productus spiritus sanctus, sicut natura
 est donatio d. 114. n. 10.
- Nihil preter deum necessario, quod existimat, manu
 potest ad sibi dilectionem, d. 23. n. 12.
- Vide verbum, Angelorum dilectio,
 Dionysius.
- Omne de deo notandum, & disputationem ignoramus
 vocat Dionysius.
- Dionysius vocans patrem fontem eiusdem nominis senti pi-
 sum principium intelligit. d. 145. n. 12. 13.
- Quia de celesti Hierarchia nobis tradidit Dionysius, revelatione
 a Paulo receperisse testatur. d. 116. n. 11.
- Opera Dionysii, qui multo tempore sive suppedita, non vi-
 dit Augustinus ibid.
- Discernere, discernitio.
- Discretum & discretio recte trinitatis triadis possunt. d. 131.
 num. 9.
- Discernere minus videtur significare quam discernere ibid.
- Discursus.
- Quando ex notitia unius est notitia alterius colligitur, re-
 vere est discursus. d. 206. n. 5. & d. 322. n. 1. & n. 6.
- Discursus prouenit ex eo, quod res non cognoscuntur intuiti-
 tivo, & proprio conceptu. d. 210. n. 14.
- Per discursum intelligimus sicut id, quod per alienas spe-
 cies cognoscimus. d. 222. n. 1.
- Nulla mora temporis requiriuntur ad rationem discursus.
 num. 7.
- Ignorantia non est de ratione discursus. n. 7. 8.
- In omni discursu non solum inveniuntur pluralitas ob-
 jectorum, sed pluralitas conceptuum. n. 12. 13.
- Discurrendo proprius tantum non est cognoscens, non pro-
 ter aliud, aut post aliud, sed item conceptus minus ex
 conceptu alterius inferre n. 15.
- Interprimitur, & conclusionem discursus non est pha-
 sa.

Index rerum.

- sica, & realis connexio, sed representationis tantum, quae denotatur per particulari ergo. d. 223. n. 15.
- Dissensus, diuino intellectus.
- † Diuino est negotio, qua intellectus vnum de alio negat. d. 223. n. 11.
- † Non est vna qualitas physice ex pluribus composita, sed duo conceptus, quibus vnum extreum representatur alteri disconveniens n. 15.
- † Dissensus nihil aliud est quam conceptus duarum rerum, seu rationum secum pugnantium. n. 17.
- Dissimilitudo, dissimile.
- † Dissimilitudo fundatur in diversitate qualitatis. d. 122. num. 2.
- Dissimile in diuinum ad essentiam refertur. d. 131. n. 9.
- Distantia..
- † Distantia cur in creatis agentibus limite operationem. d. 189. n. 5.
- † Distantia inter obiecta non representatur per distantiam, quae est interphantasmata, sed per aliquodphantasma, quod corpus interiectum inter obiecta representat. d. 18. n. 17.
- † Quamvis distantia possit esse maior, & maior in infinitum, non tamen potest esse actu infinita. d. 204. n. 4.
- Distinctio, diuino.
- † Omne distinctionem aut esse realem, aut rationis, contra Scotum ostenditur. d. 1. 6. n. 25.
- † Quia ante intellectum non sunt idem, etiam si mundo separari nequeant, realiter distinguuntur Arist. & August. confit. ibid.
- † Distinctio eiusdem a seipso quomodo sit. d. 117. n. 7.
- † Sepe distinctio euidentia a seipso solum est nominis, & conceptus obiectuum operatio, non autem proprie distinctionis. n. 9. & d. 21. n. 18.
- † Distinguui per intellectum que indistincta sunt, ex duplicitate pronunti. d. 17. n. 7. 8. & d. 121. n. 7. 8.
- † Frustra diuiditur distinctio in distinctionem rationis ratione, & ratione manu. d. 117. n. 8. & d. 121. n. 7. & num. 16.
- † Distinctio rationis sine fundamento fieri nequit. d. 117. n. 9. & d. 121. n. 17.
- † Distinctionis rationis duplex est modus, alter est tanquam duarum formarum, alter tanquam forma, & rei, cuius est forma. d. 19. n. 8.
- † Fundamentum distinctionis rationis non est in re, que distinguitur, sed in rebus, in star quarum si distinctionis, & in modo intelligendi. ibid.
- † Distinctio secundum intentionem quid sit ex sententia Henrici. d. 121. n. 1.
- † Una distinctionis potest esse maior alia. d. 121. n. 18.
- † Distinctio rationis, quia vnum differt ab alio, sicut commune a particulari, superiorius ab inferiori, non impedit predicari vnum de alio. ibid.
- Nostrum dicitur etio, & dicitur etiam recte possunt Trinitati tribui. d. 131. n. 9.
- † Quenam sit sufficiens, & adequare ratio distinctionis vnum ab alio. d. 142. n. 18. 19.
- † Distinctio rationis multo inferior est quacunque distinctione ex naturare. d. 148. n. 2.
- † Distinctio rationis per intellectum diuinum fieri nequit. ibid.
- † Distinguui seipso totis quid sit. n. 3.
- † Inter illa que nec per potentiam absolutam separari possunt, non est vnum distinctionis realis fundamentum. d. 17. n. 6. 7.
- † Ad realem duorum distinctionem non satis est diversa de ea enumerari. n. 9.
- † Rerum diuisio, quedam a deo solo sit, quedam ab ipsa
- verum natura tanquam à causa formalis. disputat. 177. num. 21.
- † Distinctionis principia intrinseca sunt rebus, non autem sola dei voluntate. d. 179. n. 7.
- † Quod potest sine alio esse, plus quam ratione ab illo distinguuntur. d. 209. n. 21.
- Diversum.
- † Nomen diuersum, secundum communem modum diversitatem essentia significat, nisi aliud quid addatur. d. 31. n. 8.
- Diuinare.
- Diuinare dicitur, qui prefigit futura, quasi diuinum muneris sit figura præcognoscere. d. 208. n. 3.
- Dolor.
- † dolor in animalibus praeter rationem formalis talis affectus passionem habet, & corpoream commotionem suis coniunctam. d. 243. n. 1.
- Metaphoricas dolor non potest esse bona n. 2.
- Dolor est tristitia de malo sibi coniuncta, vel quod existimat, ut proprium n. 3.
- Optime potest esse dolor de his, que sunt contra simplicem complacentiam. ibid.
- † dolor de qualitate aliqua sensibili dupliciter in voluntate nostra refutare potest. n. 21. 22.
- † Dolor sensus non diuino continuus, sed qualitas quodam est doloris corpori impressa. d. 243. n. 15. 21.
- † Dolor qui est in anima ex combustione corporis, cui est vnius quo ordinis in ipsam derivatur. d. 243. n. 9.
- † Circumsensibile qualitatem doloris etiam nullo modo potest versari spiritus affectu tristitia & doloris. n. 18. 19.
- DOMUS.
- Domus iudicij apud Hebreos quid d. 118. n. 13.
- DONATUS.
- Donatus Patrofassianam heresim in Africa semivit. d. 108 num. 2.
- Ab eo Donatiani appellati. ibid.
- DONUM.
- Donum, quod est proprietas Spiritus sancti, non constituit in actuali relatione sed in fundamento huius relationis d. 113. num. 47.
- Ratio doni, cum solum addat supra rationem spirati ad creaturas relationem, non constituit diuersam notionem d. 137. n. 21.
- Donum est velut ratio generica respectu spirati. ibid.
- Rationem doni ita proprie essentia diuina, sicut cuncte personae posse appropriari, censuit Durand. d. 153. n. 12.
- † donatio in quo constitut secundum Aristotelem. n. 6
- Doni tres acceptiones assignavit S. Thomas, & que sint. num. 4. 5.
- Adeum qui donat, & ad eum cui sit donatio respectum habet donum. n. 6.
- Donum solum appellatur, quod natura rationali dari potest. ibid.
- Donum est supra facultatem accipientis. ibid.
- Non tamum donum est id quod accipi donatur, sed quod donari potest, vel ad id deputatum est. ibid.
- Aliud est donum accidentaliter, & denominative, aliud autem quod natura sua, & proprietate substantialiter donum est. n. 7. 8.
- Donum denominative non solum dici potest de quavis persona diuina, & de essentia dei, sed de quacunque creatura. n. 8.
- Hac acceptione donum sumptum non opus est realiter distinguiri a donante. ibid.
- Donum natura sua, & substantialiter proprietas est solum Spiritus sancti. ibid.

Integ

Index rerum.

- Inter donum, hāc acceptione sumptū, & donantem reali distinctione opus est. ibid. & d. 170. n. 11.
- Ad rationem doni, quod donari aptum est natura sua non sufficit esse amore essentialiter, sed requiritur esse produc-
tum amorem. d. 153. n. 10.
- Triplex doni acceptiōnē, & donatōris tradit etiam Scro-
tus. d. 154. n. 12.
- Nomine domi tria significari, docet Caietanus. n. 2.
- Aliter assignatur a Caietano significatum nominis doni,
quoniam significatum nominis Spiritus. n. 3.
- DUO.
- Duo masculine pluralitatem suppositorum denotat neutra-
liter vero pluralitatem naturarum sine unione aliqua.
d. 155. n. 21. & seqq.
- Durandus.
- Peculiare de diuinis processionibus sententiam habuit d.
111. n. 1. & seqq.
- Non mulsum differt in modo loquendi ab heresi Logiano-
rum. num. 4.
- Inter essentiam dei, & personam distinctionem ponit ex na-
ture rei. d. 120. n. 1. 4. 15.
- Cum Durandi sententia pugnat definitio Lateranensis Con-
cilij sub Innocentio III. n. 19.
- Durandi opinio de distinctione relationum ab essentia dam-
nata est cum opinione Gilberti. d. 12. n. 1.
- Sententie Durandi dicentes patrem, & filium dici duo Spi-
ritus sancti principia, nota temeritatis inuritur. d. 194.
num. 4.
- Duratio.
- † Duratio non est transcendens, neque existentia, si cut res,
& ens. d. 126. n. 13.
- † In duracione infinita non debet assignari primum, sed sa-
tu est ante quodlibet suisse aliud. d. 177. n. 18.
- † Id quod totum suum habeat finem, necessario debet
habere terminum, intrinsecum durationis ex ea parte
qua incipit. d. 225. n. 4. 4. 45.
- † Duratio & permanentia rei permanentis tantum pos-
sat extrellum, in quod definit. n. 45.
- † Non potest non coexistere tempori successivo. ibid.
- Vide verbum, Arglorum duratio.
- Durities.
- † Duritiae secunda qualitas est soli mixtis conueniens. d.
184. n. 10.
- † Durities & mollities non sunt maior aut minor resisten-
tiae, sed vera qualitates sensibiles ex Aristotele. n. 12. 1. 13.
- E.
- Ebionis heresys qua. d. 109. n. 1.
- Ecclesia.
- In Ecclesia Greca Trigagon illud Sanctus Deus, sanctius for-
tis, &c. cuius causa positum sit. d. 80. n. 16.
- Nominibus essentiis libus abstractis explicari solet Ecclesia
originem unius persone ab alia absque rilla diuisione dei-
citat. d. 152. n. 29.
- Quid contra Pelagianos, & Semipelagianos Ecclesia defi-
nit. d. 174. n. 10.
- Catholica Ecclesia Magistra est veritatis. d. 230. n. 1.
- Eduacio.
- † Educi aliquid de potentia subiecti quid sit. disp. 174.
num. 18.
- Effectus.
- † Effectus naturales solum possunt nobis Deum ut vnum
demonstrare. d. 15. n. 9.
- † Cur effectus dicatur, etiam si equiuocus sit, similis sua
causa non est contra d. 166. n. 12.
- † Litter effectus in causa principalis virtutem postulet infi-
- nitam, non sequitur eam in instrumento etiam pau-
d. 176. n. 3.
- † Non solum effectus dicit ordinem ad principalem ca-
san, sed ad instrumentum proprium, quo velut.
- num. 9.
- † Solum refertur effectus ad id, in quo est virtus facili-
ipsum. n. 12.
- Si effectus ad aliquam causam refertur, non volunt,
sed suae natura referri debet. ibid.
- † Quoties agens, ac passum idem est, & impedimenta
non est, idem potest effectus prodire. d. 211. n. 28.
- Vide verbum, Caula, creatura, agens.
- Electio.
- Electio proprie sumpta est vnius pro alio dilectio. d. 239.
- num. 26.
- Solum potest esse inter plura media ibid.
- Electio sumpta pro libera dilectione dicitur quandoque
luntas finis singularia qui nullo modo appetitu nega-
rio ibid. & d. 234. n. 8.
- Etiam electio hoc modo sumpta solet vocari medium ali-
ctio ibid.
- Effectus voluntas, si prese sumatur, est electio. d. 13. n. 7.
- De qua electione dixit Aristoteles non esse impossibilem.
num. 8.
- Ad electionem in nobis tempus requiritur secundum Angelum.
236. n. 13.
- Ex libera electione immutabilitas in voluntate contin-
quit. d. 239. n. 5. 19.
- Elementum.
- Elementa non agere post diem iudicij nullum est in via scola.
d. 241. n. 13.
- Solum necessaria sunt ad generationes, & corruptiones ibid.
Eloim.
- Nomen Eloim, potentes deejato Hebreice. disputat. 2. b.
num. 29.
- Emanatio.
- Emanatio actio immaterialis est d. 11. n. 11.
- Emanationes in diuinis sunt relationes in via solumque
dissentient a relationibus. d. 147. n. 17.
- Emanationes possunt ratione oppositiō adiuncte ratio
distinguuntur. d. 1. 8. n. 5. 6.
- Non conuenient in aliquo conceptu vniuerso, ut paucis
Caietanus n. 6.
- Ordine prioris, & posterioris secundum originem distinguuntur emanationes. n. 7.
- Ens, esse.
- † Enti reali, & rationis non potest dari ratio aliqua com-
munis, bene tamen nomen. d. 11. n. 5.
- † Non datur conceptus communis enti substantiale, &
accidenti. n. 6. 7.
- † Si daretur, vniuersus esset. n. 7.
- † Voce communis entis non significatur modi peculiaris,
quibus contrahabatur ibid.
- † Sine ratione entis nulla differencia cogitari possit ibid.
- † Ens rationis est id, quod solum habet esse, prout obiectu-
us est in intellectu. n. 12. 1. & d. 118. n. 3.
- † Que veram habent essentiam, quoniam solum existent
objectiva in intellectu, realia entis sunt disposita. q.
num. 1. 2.
- † Ens sufficienter dividitur in ens reale, & rationis. d. 116.
num. 25.
- † Ens creato & increato nihil potest esse communica-
ter nomen. n. 26.
- † Ens rationis fieri nequit à cognoscere rem, ut in sed.
118. num. 17.
- † Ens predicamenta transcedit, non secundum vnum ob-
ceptum sed secundum plures. d. 19. n. 6.

Index rerum.

Et solo nomine decem predicamentis est commune. ibid. &
 d. 121. n. 4. & seq.
 † Eſſe à ſe, & eſſe à alio, ſunt trāſcendentia in re, non
 tamen in noſtra conſideratione. d. 119. n. 10.
 † Eſſe per ſe, & eſſe in alio, eodem modo ſunt trāſcendentia. ibid.
 † Ens ſubſtantia nihil magis expreſſe ſignificat, quam ſubſtantia. d. 121. n. 4.
 † Si ratio entis abſtraheretur, non poſſet manere in mo-
 diis intrinſeci ſibi. ibid.
 † Ens & res valde diſſerunt ſecundum S. Thomam. d. 122.
 num. 30.
 † Idem eſſe, & eodem modo denotare formam probabiliter
 dici poſteſt. n. 31.
 † Eniſi ens ſignificatum extra numerum pluralem, &
 ſingularem abſtrahatur ab uno, & à pluribus. d. 128.
 num. 9. 11.
 † Per vocem eſſe poſteſt ſignificari ens, non intellecta vni-
 te, vel pluralitate. n. 11.
 † Alius autem nominibus nequit cogitari hoc modo. ibid.
 † Ubiq[ue] reperitur natura entis ſimpliſter, neceſſo
 eſſe vniuersitatem, vel pluralitatem ſimpliſter reperiſſi. d.
 155. n. 3.
 † Eſſe in aliquo bifurciam contingit, vel ſecondum ſe totum,
 vel ſecondum partem. d. 169. n. 4.
 † Ens ſupremum eſſe illud, quod ex ſe ita eſſe, vt non poſſit
 non eſſe, nec alio indiget, viſit. d. 171. n. 7.
 † Ex ſe nihil poſteſt eſſe indiferens, viſit, & non ſit. ibid.
 † Non ens aliud dicitur denominatio, aliud essentialiter,
 & quid virumque ſit. d. 172. n. 3.
 † Circa nonens denominatio veritatis Dei potentia, non
 tamen circa nonens essentialiter. ibid.
 † Inter nonens, & ens ſinuit non eſſe infinita diſtantia.
 d. 175. n. 2. 3.
 † Eniſi ſecondum totam ſuam coquimunitatem ſoli Deo tri-
 buitur ut proprie cauſa. n. 9.
 † Eſſe, & non eſſe rei ſub eodem ſunt ordine. diſput. 214.
 num. 20.

Enos.

Filij Enos cur diſci filij Dei. d. 178. n. 13. 14.

Ephesiniuſ Conſcilium.

Non eſt contra definitionem Ephesini Conſcilio, adi particu-
 lam filioque ſymbolo Nicano. d. 146. n. 21.
 Si non licet aliquid addere Ephesino Conſcilio, dannan-
 dum eſſet Chalcedonije, quod multa addidit ſymbolo
 Nicano. ibid.

Error, erroneum.

Errorneum direkte, & indirekte quid ſit ſecundum Ferrarie-
 ſem. d. 224. n. 10. 11.
 Quidquid contra definitionem Conſcilio direkte pugnat, eſ-
 tamſi in Scriptura non contineatur oppofitum, erro-
 neum eſſet direkte. n. 11.
 Error non requiritur in intellectu, vt voluntas peccet. diſput.
 234. n. 12.

Essentia, Essentialie.

Essentia diuina non prodiuſ ſimile in natura tantum, prout
 eſſe proximum principium per modum obiecti, ſed prout
 eſſe eadem cum intellectu, & ipſum ſicut ead per iden-
 titatem. d. 113. n. 3.
 Diuina eſſentia non includit in ſuo conceptu attributa, ne-
 que eſſe contraria. d. 119. n. 4.
 Oppofitum falſo putauit Canariensis. n. 2. 3.
 Eſſentia Dei adhuc ſine attributis conſiderata infinita eſſe,
 & perfecta in genere ſubſtantie. n. 10.
 Diuina eſſentia non poſſet conſerui cum relationibus, ſicut
 ratio analogie ſignificata cum rationibus particulari-
 bus. d. 121. n. 5.
 Valquez in I. Partem Tom. II.

Et, particula:

† Particula, &c, vnde habet aliquando confundendi termi-
 num, cui coniungitur. d. 149. n. 7.

Heterogeneum.

† Heterogenea ita inter ſe ſunt diuerſa, & inegalitatis, ve
 non ſola Dei voluntas, ſed natura id habeant. d. 177.
 num. 20. 21.

e Eu.

Index rerum.

- Eua.
Eua cur non genita ab Adamo, neque eius sit filia. d. 113. num. 3.
- Eucharistia.
In mysterio Eucharistie non sunt singula miracula, que ad illud defendendum nihil praestant. d. 176. n. 35.
- Corpus Christi in Eucharistia non potest ab intellectu humano percipi, vt est in se. d. 214. n. 5.
- Accidentium Eucharistiae corruptio per combustionem, vel a modo supernaturale est, non tamen miraculosa. num. 9. 10.
- In Eucharistia est unio corporis, & sanguinis Christi cum diuinitate, & virtus ad sacrificandum recte suscipientes. num. 18.
- † Accidentia esse in Eucharistia sine subiecto nihil habet preter naturae secundum substantiam, sed tantum secundum modum. n. 32. & seq.
- † Modus per se existendi accidentium in Eucharistia naturalis ordinis est. n. 23. 24.
- Cum modo existendi per se accidentium in Eucharistia due negationes necessario sunt connexae. n. 24.
- Ex his negationibus negatio substantiae prior est modo existendi per se, negatio tamen inhabitus oritur ex ipso modo positivo perfectatis. n. 24. 30. 31.
- Definictio substantiae in Eucharistie sacramento solum constituitur, ut veri sint confectionis verba. n. 11.
- † Quantitas corporis Christi habens in se partem extra partem, carent tamen extensione in ordine ad locum est in sacramento Eucharistie. n. 32.
- In Eucharistia corpus Christi est totum in totis speciebus, & totum in qualibet parte illarum. n. 32. 33.
- † Modus quo Christus sic existit in Eucharistia, naturalis ordinis est. n. 32. & seq.
- † Non caret modo extensionis quantitas in sacramento Eucharistiae, quia indivisiibiliter existat, sed potius indivisiibiliter existit, quia caret modo extensionis cum loto. n. 24.
- Recole poterat esse Christus praeiens sub Sacramento, & desinere substantia panis absque transubstantiatione. num. 35.
- Si in corpore Christi sub Sacramento esset modus aliquis, ratione cuius septe natura destrueretur substantia panis, ille esset ordinis supernaturalis. n. 38.
- Vide verbum, Christus, Consecratio.
- Eugenius Papa III.
- Canones contra Gilbertum editos à Bernardo non haberi ut regulam fidei iusit. d. 120. n. 11.
- Quid contra Gilbertum definierit. ibid.
- Evidentia.
- † Evidentia intrinseca rei non potest per principia extrinseca haberis. d. 135. d. 6. 7.
- † Ex evidentiis antecedentis non infertur semper consequētus evidens, ben tamen verum. n. 7.
- † Evidentia antecedentis evidentiā gerens consequētus, quando conseq̄uens. & antecedens ex natura rei connectuntur. ibid.
- † Evidentia in attestante quid sit secundum Caetanum. ibid.
- Eunomius.
- Eunomius Arrianus ingenitum Patrem dicebat, ut significaret nullam in Deo esse generationem. disput. 104. num. 3. 4.
- Eunomius Filium Dei esse verbum negabat, & animal esse dicebat. d. 141. n. 2. 4.
- Ex. particula.
- Particula, ex, rationem primi principij denotare aliquis Patres Graci putarunt. d. 146. n. 36.
- Quid significet apud Anselmum. d. 164. n. 3. 4.
- Aliquod principium denotat secundum Augustinum. d. 115. num. 3.
- Exire.
- Exire & ire solus ille dicitur, qui propria virtute moves. d. 194. n. 8.
- Existentia.
- Existentiam in diuino die posse subsistentiam, seu in creatis, aliqui dicunt. d. 25. n. 7.
- Si esse per se dicat incommunicabilitatem alterius suppositi, existentia in diuino non facit nisi modo intelligenti naturam diuinam esse per se ipsa materialibus. num. 9. 10.
- Si communis existentia diuinam naturam faciat in p. subsistere, non posse non considerari natura diuina in concreto, quotiescumque cum illa existentia confundatur. num. 10.
- Quamvis diuinam existentiam infinita sit, & non penitus naturam diuinam alieno supposito communicari, ut tamen ideo dicenda est existentia subsistentia. n. 11.
- Imo etiamdiuinam naturam faciat per se existere, non posse dici communis subsistentia. n. 12.
- Tres existentias diuinas relatinas, utque duratio aliquip ponunt. d. 126. n. 12.
- Nullus ex patribus eas concepsit. n. 3. 4.
- Existentia à persona differt tanquam genitio ab ipsa ex Ricardo. num. 8.
- Nouus modus existendi non est noua existentia. n. 12.
- † Existentia non est transiens, sicut res. & omnia. 15.
- † Non quecumque actus eius existentia est illud.
- Existentia non aduenit existentia, neque via existit per aliam. n. 14.
- Si tres existentias confunduntur in diuino, tres existentias sine additamento efficiuntur, non aduenire solum, sed subsistentia. n. 14. 15.
- Extranscum.
- † Propositio illa, Intus existēs, prohibet extaneum, quo sensu dicitur ab aliis. d. 120. n. 10.
- F.
- Facies pulchra facies Angeli duci consuevit. d. 211. n. 2.
- Facultas.
- † Maior est difficultas in facultate, ut operetur, quam in recipiatis species. d. 220. n. 19. 20.
- Febricitans.
- † In febricitantibus fieri plures apparitiones ex communitate spirituum, docet Arist. d. 218. n. 12.
- Falsitas.
- Maior est falsitas in eo, quod est verbum Dei non produci, quam in eo, quod est creature, non est possibili. d. 143. n. 17.
- † Falsitas in hoc consistit, quod intelligatur res aliis, quam est affirmando de illa aliquip est, quod non est. d. 222. n. 18.
- † In cognitione quidditatis non est falsitatem, quo sensu dixerit Arist. ibid.
- † Falsitas secundum Arist. tantum reperiatur in compositione, & divisione. ibid.
- Ferrara.
- Non docuit Patrem esse sapientem sapientem genitam, n. quidam falso putant. d. 142. n. 8.
- Creaturarum possibilium cognitionem ad veritatem producere per se pertinere non docuit Ferrara, quidquid per eam aliqui dicant. d. 143. n. 2.
- Fictio.
- † Solum contingit fictio in eo, quod obiectus sit presentis. d. 115. n. 4.
- Fides.

Index rerum.

Fides.

- Fides nostra lumen naturale auger. & perficit. sol. 1.
In rebus fidei non tantum quid sentiendum sit, sed quid ser-
uandus sit loquendi modus oportet scire. d. 109. n. 22.
Fidei mysteria supra captum naturalis intelligentia sunt,
rationi tamen naturali non aduersantur. d. 123. n. 2.
Fidei revelatio non solum est necessaria, ut supernatura
mystria cognoscantur, sed ut misere etiam veritates na-
turales sine errore percipiatur. d. 132. n. 7.
Aliudius mysterium fidem manere, etiam habita demonstra-
tione illius per alienas species non repugnat. dis. 133.
num. 13. 14.
Huius oppositum falso docuit Scotus. ibid.
Mysteriorum fides solum potest esse circa questionem, an
est. num. 14.
Contra fidem sententia quid dicatur. d. 138. n. 12.
Fides cui gratia iustificationis, & vita eterna dicatur. d.
226. n. 7.
Sub fidei velamine nulla est charitas ita firma, ut ab ea
quis desiceret negaret. n. 14.
Fides propria est peregrinatum. n. 17.
Non solum vniuersali iudicio, sed etiam singulari, si sub
eadem ratione virumque habeatur, contra fidem peccari
potest. d. 235. n. 19.
Parati esse debet rationem reddere fidei quam habemus,
si id fieri posset. d. 133. n. 15.
Fieri rei.
† Fieri rei in rebus creatis aliquando est sola relatio effec-
tus ad causam, aliquando modus mediocris inter effectum,
& causam. d. 163. n. 4.
† Fieri rei distinctum ab effectu si res producta non pen-
det ab agente, continuo definit est, secus si pendeat. n. 4.
† Ut res aliquad dicatur fieri ex aliquo, non opus est, id, ex
quo sit, tempore procedere. n. 17.

Figura.

- † Bisariam videri potest, cum quando reuera corpus tali
figura est terminatio, tum quando, licet non sit figura
corporis, quod videtur in ea tamen positione apparet
talis. d. 184. n. 9.
† Figura sensibile commune est. n. 14.
Figura quantitatis est extrellum, & terminus. dis. 220.
num. 19.

Filiatio.

- Filiatio non est distinctio notio imaginis, & ve-
bi. d. 137. n. 9.
Ad processionem Filii pertinet filiatione ut proprietas consti-
tutiva persone procedens. d. 142. n. 23.
Non est ipsa potentia operandi formaliter, nec conditio vol-
untatis ut eam constitutam sub ratione potentiae spiranti-
di. d. 147. n. 34.
Filiatio cur dicatur proprietas constitutiva filii, spiratio ve-
ro distinctiva. n. 37.
Realiter distinguatur ab spiratione passiva, propter coniuncti-
onem sibi spirationem actuali. n. 40. 41.

Filius.

- Divinitatem Filii qui negant. d. 109. n. 1. & seq.
Haec heres auctor qu. n. 1.
Vsq[ue] ad Recharedum regem, tempore Leandri, in Hispania
durauit haec heres. n. 2.
Ex hac que fuerint heres ortae. n. 2. & seq.
Filii diuinitas Scriptura auctoritate, Patrum testimonitis,
Conciliorum definitionibus offenditur a numero 7.
vjsque ad 16.
Licit Filius etiam omnia creauerit, Patri tamen appro-
priatur creatio. n. 21.
Quamvis arbori ramuculi vulgo filii dicantur, vere ta-
men filii non sunt. d. 113. n. 7.
Valquez in I Partem Tom. II.

Index rerum.

- Filius solum distinguitur realiter ab Spiritu sancto per distinctionem secundum nostrum modum concipiendi. num. 38. & 39.
 Hec propositio, Filiatio distinguit Filium ab Spiritu sancto, vera est, scimus si addatur particula realiter. num. 39.
 Inter filium Dei & patrem non est ordo originis in actu sperandi: bene tamen in habendo virtutem spiratiuam. d. 148. n. 10.
 Vna virtute est spirandi virtus in filio Dei, & Patre. d. 149. num. 1.
 Quia ratione Filius dici possit sapiens sapientia genita, vel ingenita. d. 151. num. 22. 23.
 Misericordia qua mittitur Filius non est amor substantialiter, sed est intellectio, ei autem additur amor quasi accidentia-
 rie. d. 153. n. 9.
 Filius missio non est substantialiter ipsa donatio. ibid.
 Licet filius sit amor essentialiter, quia Deus est, non tamen est productus amor. n. 10.
 Dei filius dicitur nobis datus, & natus, dicitur etiam deum nostrum, non vero filius noster. d. 154. n. 9.
 Nomen filius singularitatem vel pluralitatem accipit à supposito, non à natura. d. 155. n. 3. & 25.
 Filius Dei lumen de lumine, gloria de gloria, & Deus de Deo, &c. dici solet a Patribus, & Ecclesia. d. 157. n. 29. & 30.
 Filius esse de substantia Patris in diuinis de fide est. ibid. num. 14.
 In hac propositione si particula de, solum referatur ad es-
 sentiam, principium denotat formale, seu coniunctivale, si tamen referatur ad Patrem simul denotat prin-
 cipium originis. d. 152. n. 4.
 De ratione filii efficiari, & generari. d. 153. n. 7.
 Vnum esse filium, & non tres filios, vnum spiritum sanctum, & non tres spiritus sanctos, sola fide, sicut Trini-
 tatis mysterium confitare potest. d. 155. n. 11.
 In hamam Filius dupliceretur dicitur imitari Patrem, d. 166. num. 2. & 13.
 Cur filius dicatur a simili Patri, & ad aquari, non autem contra. n. 13 & seq.
 Filio Dei conuenit spirare secundum quod filius & inquit in-
 tum filius, & per se, non autem eo spirare quo est filius. d. 168. n. 5.
 Quando dicitur Dei filius mitti ab Spiritu sancto, de mis-
 sione late, hoc est, de temporali manifestatio-
 ne, & non de celum. d. 170. n. 11.
 Cum filio Dei tribuitur ratio idee, non intelligendum est
 ipsi soli conuenire, sed per appropriationem ei tribui.
 d. 176. n. 4d.
 Hoc sensu intelligendi sunt Patres, qui filio rationem idea-
 tribuant, & dicant Patri ministraisse in creatione. n. 46.
 & 47.
 Filium à Patre accepisse potestatem creandi & patrem per
 filium fecisse omnia, quomodo explicet Basilius. ibid.
 Dei filius secundum diuinam naturam nunquam in Scri-
 ptura vocatus est Angelus. d. 185. n. 9.
 Secundum humanitatem tamen solet dici Angelus, quasi
 patri nuntius. ibid.
 Non minus est filius, & imago patris, qui impotens est ad
 generandum, quam qui alium filium generare potest.
 d. 187. n. 21. 22.
 Vide verbum, Imago Pater, Spiritus sanctus, Ver-
 bum.
- Finis.
- † Finis, cui, & cuius gratia, non se habent sicut me-
 dium, & finis. d. 231. n. 8.
 † Finis cui semper coniungitur cum fine, cuius gratia,
 & è contra, nec voluntas ad vnum ferri potest, quin
- etiam servatur ad aliud ibid.
 Circumstans vltimam duplex error contingere possit. d. 177. num. 21. 22.
 Circumstantia vltimi fini, nempe Dic, non requiri al bonitatem moralis aliud d. 141. n. 5.
 Ultimi fini voluntas quomodo dicatur ab aliis penitentiis
 voluntibus participari. d. 241. n. 10. & 11.
 Vide verbum, Voluntas.
- Flamma.
- Flamma est fumus accensus. d. 189. n. 11.
 Floreo.
- Non significat actionem producendi flores, sed florium esse. d. 151. n. 6.
 Etiam si flores existentes in arbo ab ea produti non er-
 sent, dicuntur arbor flovere floribus. ibid.
- Florentium Concilium.
- In Concilio Florentino composita in eis inter haec
 pro Ecclesia Latina, & Marcum pro Graeca. d. 152. n. 10.
 num. 17.
 Solum admittitur in hoc Concilio rationis distinctio inter
 personam, & naturam diuinam ibid.
 Ab Eugenio IV contra errorum Gracorum coadum in Flo-
 rentinum Concilium. d. 146. n. 5.
 Non solum in hoc Concilio, sed etiam in septima synode
 generali, habebut particula filioque, quidquid Graeci
 dicant n. 3.
 Non bene intelligitur Florentinum Concilium à recenti-
 ribus, qui illud contra Scotum adiuvant. sicut dicitur. d. 147.
 num. 12. 13.
- Flumina.
- Divisio fluminum non natura sua, sed Dei sola voluntate
 facta fuit. d. 177. n. 20.
- Fons.
- Fons idem est, quod unius naturae principium, unde emissa
 profundit. d. 140. n. 1.
- Forma.
- † Accidentaria forma non intelligitur primum inextensio-
 sedio, quam intelligatur compositione subiecto, &
 forma, sed simul. d. 151. n. 27.
- † Forma, & cercere suum actum, nihil aliud est quam dare
 esse subiecto, cui insit. d. 150. n. 6.
- † Res, cui forma aliquis communatur, vere producitur,
 & talis forma non producit. d. 161. n. 8.
- † Formalis causa semper componebit causam effectus. d. 171.
 num. 17.
- † Forma, que sapientia natura per se subiecte negavit,
 cum in jubilo producatur non creatur diffusa. d. 173.
 num. 17.
- † Ex eo quod formaliter se habens, diversi productioni-
 bim producatur, non colliguntur cunctum terminum bue-
 sis productionibus posse fieri. n. 18.
- † Quando producitur forma accidentaria extra subiec-
 tum, creatio illa non potest separari a termino, neque
 è contra. n. 19.
- † Modus per se forme accidentaria non producitur diversa
 actione à productione forma. n. 19. & 20.
- † Quando forma creatur terminus creatur non est forma
 forma, sed cum modo perfectius. n. 20.
- † Non producitur enim, sed tale enim, quando forma sit in
 subiecto. d. 174. n. 8.
- † Est forma, que producitur dependente a subiecto, &
 inesse. ibid. & 13.
- † Omnes accidentariae forme sunt naturales, sunt forma-
 turales, & substantiales, prout animalia ratione sus-
 pite natura sunt pendentes a subiecto. n. 9.
- † Materiale forma, non prius natura sunt, quam infra
 subiecto. n. 9. & 13.
- † Quid.

Index rerum.

- † Quando forma dicitur esse prior in suo genere, quam totum compositum ex illa, non dicitur prius in se existere & productus, quam totum, sed esse rationem confluuntiam illius. n. 9.
- † Forma accidentaria, & substantialis materialis ex ea dicuntur, quando extra subiectum sunt. n. 12. & 18.
- † Quando in toto sunt, non dicuntur producti, ut quod sed comproduci eadem productione cum toto, & congenerari. n. 12.
- † Si prius natura firma esset producta quam in esset subiecta, proprie diceretur creari, & non educi de potentia subiecti. n. 13.
- † Accidentaliter forma, seu substantialis materialis non solum vnitur subiecto a causa secunda, sed etiam ab ea secundum essentiam productur. ibid. & n. 20.
- † Definatio forma accidentaliter in subiecto, non est annihilation. d. 174. n. 14.
- † Forma aliqua subsistentes dicuntur, non quia acti per se sunt, & subsistunt, sed quia naturae sunt per se esse. n. 15.
- † Formas non habere propriam existentiam, sed existere existentia totius salutis est. ibid.
- † Diuersa forma diuersum effectum formalem efficit. n. 19.
- † Accidentarie forme supernaturales, a causa secunda non producuntur, non quia creantur, sed quia altiori sunt ordinis. n. 20.
- † Ad informandum forma est prima causa, sicut materia ad recipiendum. n. 44.
- † Non potest forma aliqua assumi ut instrumentum ad informandum, sicut nec materia ad recipiendum. ibid.
- † Cur licet forma possit esse praesens maiori atque maiori materia, non tamen possit maiorem atque maiorem materialm informare. ibid.
- † Omnes aliae forme, prater animam rationalem, pereunt dissoluta vnione. d. 181. n. 15.
- † Causa formalis, cum ab intrinseco effectum praefat, suppleretur nequit a Deo. d. 183. n. 5. & 6.
- † Cur due forme in eadem materia esse nequeunt. d. 193. n. 5. & 6.
- † Ad formam supernaturalem non datur inclinatio naturalis, sed obedientialis capacitas. d. 135. n. 40.
- Vide Anima.
- Forsan.
- † Particula hec à Gracis aliquando usurpat ad significandam rem certam modestiam causam. d. 219. n. 25.
- Quod raro contingit, forsitan evenire dicitur, ibid.
- Fortuna.
- † Solum dicitur, quando evenit præter intentionem rationalis causa. d. 207. n. 10.
- Vide verbum, Catus.
- Fulgentius.
- † Libri de fide ad Petrum, qui inter opera Divi Augustini habebatur, creditur verus auctor. d. 131. n. 4.
- Cur dicat Fulgentius Patrem genuisse alterum non diuersum. n. 8.
- Quo sensu Fulgentius dicat de Christo, Passus passionem non sentiens. d. 157. n. 21.
- Futura.
- Ita cognoscuntur à Deo, ut si non essent futura, nullas fierent in Deo mutationes. d. 143. n. 16.
- Futura cognoscuntur scientia visionis, possibilia vero scientia simplicis intelligentie. ibid.
- Futura contingentia respectu naturalium causarum dicuntur quoniam causæ non concurredunt per se, sed per accidens ad effectum. d. 207. n. 1.
- Hec futuorum contingentia, non ex parte modi quo sunt, sed ex parte rei fidei, desumenda est. n. 8.
- Ex parte modi quo sunt, necessaria sunt. ibid.
- Vafquez in I. Partem Tom. II.
- Licet hoc futura dicantur contingentia ex se non dicuntur contingentia, id est, incerta veritati respectu Angelorum. n. 8.
- De cognitione futuorum contingentium nihil definitum est in Parisiensi Concilio. n. 9.
- Contingentia futura, à demonibus praesciri solum ex praesentione aliqua propter loci propinquitatem dixerunt Terrullianus, & Albinus. n. 10.
- Oppositorum est verum. ibid.
- Futura libera ab Angelis non cognoscuntur donec sit presentia, quamvis eorum habeant species. disp. 108. n. 15. & 16.
- Liber futura, dum presentia sunt, ab Angelo cognoscuntur nulla facta variatione in specie. n. 16.
- Vide verbum, Angelorum cognitionis.
- G.
- Gabriel Archangelus.
- Gabriel Archangelus mysterium incarnationis beate Mariae annuntiavit. d. 215. n. 10.
- Fortitudo Dei interpretatur. d. 244. n. 3.
- Ad quas facit missus, ibid.
- Quando dicitur missus ad confortandum Christum, nomine confortationis, non intelligitur corroboratio imbecillitatis, sed fortitudinis laue. ibid.
- Gabriel, non ideo vocavit Magnus Gregorius Archangelum, quia tercia est hierarchie, sed vi magni Angelum communis vocabulo significaret. n. 10.
- Sumnum Angelum vocavit eundem, non quia supremus esset omnium Angelorum, sed ut suo ordine maximum esset devotaver. n. 12.
- Cur à Deo Gabriel Angelus dicatur missus, secundum Bernardum. n. 11. & 12.
- Gabrielmissus de Angelis supremis non assueranter docet Bernardus. n. 12.
- Garfias Loaysa.
- Garfias Loaysa Philippi IIII Magister omnia Hispania Concilia exactissime compilavit. d. 146. n. 15.
- Gaudium.
- Gaudium de re amissa noniter reperta maius inter homines reputatur, quam gaudium de re diu possesta. d. 290. n. 7.
- Genriadus.
- Mulierum autem Gennadio librum de Ecclesiasticis dogmatibus, & non Auguifino. d. 193. n. 4.
- Generalissimum prædicamenti.
- † Prædicamentorum generalissima scipioſis totis differunt. d. 148. n. 3.
- Vide verbum, Prædicamentum.
- Generatio.
- † Generatio late sumpta tam inanimatis, quam animatis conuenit, secus propriam. d. 13. n. 1.
- † Generatio propria quid, ibid.
- † Ex quibus Aristoteles locis generationis definitio ab Scholastico collatur, n. 3.
- † Exacte generationis definitio elucidatur. n. 3. & seq.
- † Generationem late sumptam solum definituit Aristoteles expresse. n. 3.
- † Generationem prese sumptam definituit Maior vere, prolixite tamen. n. 6.
- † Ad rationem generationis parum refert pluralitas auctoritas principij. n. 19.
- Definitioni communii generationis frustra Caetanus addit partem illam ex vi sue processionis. n. 31.
- Generatione divina solum terminatur ad filiationem, & relationem Verbi in divina essentia in quarto modo dicendi per se. d. 142. n. 22.

Index rerum.

- † Quod per generationem producitur, exit ut natum, &
 eius origo dicitur nativitas. d. 153. n. 10.
 Generationis principium non est essentia in diuinis, sed per-
 sona. d. 159. n. 17.
 Ante generationem actualē concipitur persona potens ge-
 nerare. ibid.
 Generatio actua, nibil est aliud quam paternitas ut via,
 passiva autem, filatio in fieri. n. 30.
 † Generatione terminari ad naturā, hoc est, ad formam,
 docet Aristoteles. d. 162. n. 12.
 † Generationis vniuersitatis cum genito ex formalī termino
 desumitur. ibid.
 † Tam accidentia, quam substantiarum generationes,
 non potuerunt esse ab eterno. d. 176. n. 17.
 † Terminus generationis in homine neque est unio, neque
 forma, sed totum compositum. d. 195. n. 10.
 † Vnientum generatio cur per ultimum sui esse definat,
 d. 229. n. 46.
 ‡ Est in instanti & in parte determinata. ibid.
 † Generatio non vniuersum successione fit secundum succe-
 sionem dispositionum ad formam producendam. ibid.
 Generationes & corruptiones non erunt post diem iudicij.
 d. 241. n. 13.
Genitum.
 In diuinis nomen Genitum, non significat procedens in
 vniuersum, quatuor genere processionis, sed generatione
 tantum. d. 140. n. 8.
 Solum de Filio dici potest. ibid.
 Nomen Genitum, & ingenitum ut sunt notiones, non
 opponuntur contraditorio. ibid.
 Si genitum significaret id, quod modo quovis procedit, non
 esset notio Filii. ibid.
Genitura.
 † Ipsum parturiendi actum, & originem significat. d. 113.
 nam. 9.
Genius.
 Bonum genium, nulla facta mentione mali, posuit Plato.
 d. 145. n. 9.
Genus.
 † Genus, & differentia, non distincte concipiuntur a cognos-
 centi rei intuitu. d. 118. n. 14.
 † Genus & quodcumque commune predicatum a nobis
 concipitur ratione similitudinis, qua inter plura repe-
 ritur. ibid.
 † Non potest ratio generis communis cogitari, quin etiam
 rationes particulares apprehendantur, in quarum con-
 ceptu non includatur. d. 121. n. 5.
 † Genus definitum est per speciem quo sensu dixerit Por-
 phyrius. d. 159. n. 28.
 † Genus & differentia non sunt due res componentes ali-
 quam vnam, sed diversi conceptus eiusdem rei. d. 179.
 num. 2.
 † Compositio ex genere & differentia non est realis, sed ra-
 tionalis. ibid.
 † Quod si huius compositionis fundamentum ibid.
 † Non exprimit genus totam naturam rei, sed partem. n. 2.
 † Duplex genus, alterum naturale, alterum Logisticum di-
 singuunt Henricus. n. 2.
 † In materialibus genus sumit a materia, differentiam vero
 a forma dicunt Thomiste. n. 3. & 4.
 † Genus quid rei significat, differentia quae. n. 3.
 † Nec genus sumit a materia, nec differentia a forma,
 sive proxime, sive remote, sive incompositis rebus, sive
 in simplicibus. n. 5. & 6.
 † Ut genus & differentia in re aliqua considerentur, non
 materialiam & formam significari assumeret, sed rem to-
 tam diversimodo considerare opus est. ibid.
- † Tam generis conceptus, quam differentia in velorū
 positis compositionem habet numerū. & dispositiō. 8.
 num. 8. 9.
 † Genius assimilari materie, & differentiam formam ex-
 istente, & Porphyrio constat. d. 179. n. 7.
 Gigantes.
 Gigantes ab Angelis genitos de mulieribus quidam degna-
 tizantur. d. 187. n. 14.
 Geniti fuerū a filiis Enoꝝ ex filiis Cain. ibid.
 Gilbertus Porretanus.
 Relationes diuinis ab essentia re ipsa differre docet Gil-
 bertus. d. 114. n. 1.
 Non est sequitur Gualteri sententiam de distinctione attri-
 butorum, solumque dixit concorditer Deus aliqualia
 pro persona, aliqualia pro natura ponit. disp. 110. n. 4.
 & d. 120. n. 1.
 Personam ex una parte, & essentiam, arque aliquid ex
 alia realiter distinguat. d. 116. n. 4.
 Hanc propositionem, Deus est sua sapientia quae sub
 negatur Gilbertus. ibid. & n. 16. & d. 120. n. 1.
 Quis fuerit Gilbertus, & quo tempore. d. 110. n. 1.
 Eius doctrina in Concilio Remensis damnata fuit. ibid.
 Non docuit relationes esse quasi extremitas effectus es-
 entiae diuinae, ut quidam pataunt. ibid. & diff. 114.
 num. 1.
 Hanc propositionem, Deus est essentia diuina, qui san-
 fu negat. d. 120. n. 2. & 3.
 Essentiam diuinam distinguere a persona distinctione non
 non dicit. n. 6.
 Gilbert assertiones que. n. 9.
 Haec discipuli relations diuinæ sola ratione distinguunt
 natura post Concilium Remense documentum. n. 12.
 Nomine Dei Patrem, aut aliam personam, nomine autem
 sapientia essentiam intelligebat. d. 116. n. 16.
 Deum distinguere a sua sapientia ratione Theologica dicit.
 num. 18.
Gloria inanis.
 Inanis gloria est appetitus immoderatus laude. diff. 131.
 num. 10.
Gnostici.
 Gnostici heretici, id est, scientes dicti, a Nicolao heretico
 & Carpocrate exorti sunt. d. 171. n. 2.
 Duo Deos alterum bonum, alterum malum afferentes su-
 nit Manichaei. & mundum visibilem a Deo male esse
 conditum. ibid.
Gofredus.
 Falso imponit Augustino retrahisse illam propositionem,
 Pater, & Filius diligunt se Spiritu sancto. d. 151.
 num. 1. & 2.
Græci.
 Patrem maiorem esse Filio, quo sensu dicunt Græci Patres.
 d. 122. n. 14. & 15.
 Cur libere nominibus coniunctio, & vno, transire ad
 unitatem personarum Trinitatis denotandam. d. 131.
 num. 10.
 Non arguerentur falsitatis Græci, si ablati ratione a Filio,
 maneret unde posset ab Spiritu sancto realiter dis-
 tingui. d. 142. n. 19.
 Negant Græci Filium esse spiratorem, & concedunt ipsum
 esse vnum. Patri cum integra Deitate natura, & sa-
 relatione Filii. n. 22.
 Filium esse spiratorem, contra Græcos quo patet probat.
 ibid.
 Spiritum sanctum esse imaginem, quo sensu nulli Pa-
 triores Græci dicunt. d. 145. n. 5.
 Spiritum sanctum a solo Patre procedere Græci dogmati-
 zant. d. 146. n. 1.

Index rerum.

- Ruins erroris primus author quis fuerit, non satu constat num. 1. & 2.
- Inter Grecos. & Latinos non sicut aliqua questio de Trinitate, nisi de processione Spiritus sancti. n. 3.
- Error hic Damasceno, Theophylacto, & Euthymio falso ab aliquibus impugnatur. n. 4.
- Dialogos sancti Gregorij in suam linguam Graci transversis, & particulam, Filioque pratermittentes excusari possunt ilid.
- Aperio Johanne, circa processionem Spiritus sancti tempore Leonis IX. à Latinis discesserunt Greci. n. 5.
- Usque ad nostra tempora perseverat hic error. ibid.
- Immerito conqueruntur Greci symbolo Niceno aliquas suis se particularias. d. 146 n. 19. 20.
- Non minus Tharaustum, qui in septima synodo addidit particulariam, Per filium, quam latinos, qui particulariam filioque, addiderunt insinuare deberent Greci. n. 21.
- Nonnulli ex ipsis immixtio negant symbolam, quod diciatur Athanasij, ab illo stile compositeum. n. 21. & 3.
- Peius errant alii dicentes suis Athanasij, sed illud compussum dum ebris esset. n. 22.
- Cat Grecorum nonnulli Spiritum sanctum esse à filio, & ex Filio negauerint, concedentes esse per filium. disp. 146. num. 36.
- Si Spiritus sanctus à Patre, & Filio procedat, duo esse principia spirantia contra Latinos inferunt Graci. disp. 149. num. 1. & 2.
- Gratia.**
- Gratiam esse sacramentalem, solum est respectus aliquis rationis. d. 170 n. 17.
- Fere omnes antiqui Scholasti Gratiam creati senserunt. d. 174. num. 1. & seqq.
- Homines secundum Gratiam creari, quo sensu dicat S. Thomas. num. 4.
- Nunquam fecit S. Thomas gratiam creari immo oppositum aperte docuit. ibid.
- Gratiam de innata potentia anima educi, affere nihil habet commune cum Pelagianis. n. 9. & 10.
- Gratiæ proditio cur moralis creatio dicatur. n. 10. & 11.
- Gratiæ infusio non minus postulat virtutem infinitam quam creatio. d. 176. n. 3.
- Gratia habitualis supernaturalis est secundum substantiam. d. 214. n. 8.
- Nemo ex propriis viribus ad gratiam disponi potest. d. 228.
- Dispositionem ad gratiam varie autores videntur. ibid.
- Sic gratia iustificationis à primo auxilio aliquam causam resipicit in illo cui donatur, potius retrubilum, quam liberalitas, aut misericordia diceretur. n. 10.
- Vltimum dispositionem ad gratiam habitualem esse ex solo arbitrio sine errore dici nequit. n. 10.
- Ad recipiendam actualem gratiam operantem non est necessaria alia gratia. n. 12.
- Ad consentiendum tamen huic gratia, opus est cooperante gratia. ibid.
- Consensus quem prestamus gratia ex auxilio infusus ut operans ei, in libertate nostra est positus. ibid.
- Pure natura, & gratia non potest ynicum inflans assignari. d. 220. n. 6.
- Augmenta gratiae meritum simul duratione esse potest cum ipso augmento. n. 15.
- Consensus voluntatis qui est opus gratiae totus est à libero arbitrio, & totus à gratia non vicissim, sed simul, non separatis, sed mixtis. n. 3. & 4.
- Gratia consummata, & non consummata, solum differunt penes statum viae, & patrie. n. 24.
- Sicut impossibile est eodem instanti temporis gratiam can-
- dem esse patriæ, & via ita est impossibile eandem gratiam esse consummatam, & non consummatam ibid.
- Quamvis non repugnat meritum esse simul duratione cum aliquo premio, repugnat iamē esse simul duratione cum quatuor generis premijs. n. 25.
- Etiam de potentia dei absoluta gratia cum peccato nequit esse. d. 236. n. 1.
- Ad gratiam habitualem nullum ex nobis potest esse dispositio d. 240. n. 3.
- Gratia operans, & presuens in sancta cogitatione, & in motu non deliberato voluntatis consueti. n. 9.
- Ordo gratiae quando pretermittat ordinem naturae. d. 224. num. 6.
- Vide Angelorum iustificatio.
- Gregorius Magnus.
- Quid de distinctione attributorum ab essentia docuerit Magnus Gregorius. d. 116. n. 15.
- Gregorius Nazianzenus.
- Omnia que habet Pater, habet etiam Filius, quo sensu dicitur Nazianzenus. d. 146. n. 22. 34.
- Gregorius Nazianzeni sententiam non esse erroneam aperie docto Doctor Angelicus. d. 324. n. 11. 12.
- Non esse contra Lateranensem Concilium offendit. n. 12.
- Gregorius Ariminensis.
- Falso imponitur Gregorio Ariminensi sententia durandi de processione d'umis. d. 111. n. 3.
- Gualterus.
- Quaratione Dei simplicitatem cum distinctione reali attributorum, ab essentia defendat Gualterus. disput. 1. 6. num. 13.
- Gualteri opinionem errorem esse, manifeste constat ex Remensi Concilio, & ratione qua ibi vius est Bernardus. d. 146. num. 5.
- Plane Gualterus Dei simplicitatem subuerit. n. 6. & 7.
- H.
- Habitus.
- Habitus supernaturales cur non possint produci à causa secunda. d. 174. n. 10.
- Habitus ab acta sensu à potentia elicito independenter producitur respectu voluntatis. d. 211. n. 11. & 3.
- Cum volumus, habitus utimur, non autem actibus. num. 21. 22. 23.
- Nihil possum per se habitus operari, sed tantum cum potentia, quibus coniunguntur ut principia adiuvanta. ibid.
- Habitus, & priuatio operis, eiusdem ratione sunt, & ad eandem potentiam referuntur. d. 214. n. 20.
- Alier referuntur habitus, & priuatio ad sensus exteriores, quam ad intellectum. ibid.
- Quamvis habitus, & priuatio eius sint eiusdem ordinis, sicut tamen priuatio essentia alter pendat ex aliquo positivo supernaturale ordinis, non poterant habitus & priuatio ab eadem potentia eodem modo cognosciri. n. 28.
- Habitus supernaturales, ut homo connaturaliter exerceat actus supernaturales exiguntur. d. 19. n. 1.
- Natus habitus ad malum inclinans potest creature rationali libertatem impedire. disput. 146. n. 4. & d. 241. num. 4.
- Hæresis cuiusdam clerici Galli.
- Vide verbum Anselmus.
- Hebrei.
- Hebreis consuetum est plurali vii pro singulari. disp. 108. num. 10.
- Nomen pluralis verbis singulari sepe coniungunt n. 11.
- Pro adiectu vii solent substantias in gignendi casu. disp. 150. n. 16.
- Multa nomina propria Dei erant Hebreis. disput. 1. 8. num. 25.

Index rerum.

- Hermogenes.
Materiam primam fuisse Deo coeternam, & ingenitam sensit Hermogenes. d. 17. n. 8.
- Hic, pronomen.
Pronomen Hic, appositive, & absolute possum, supponitum demonfrat, si tamen non officia. Directum nominis significatum demonstrabit. d. 156. n. 13.
- Hierarchia.
Hierarchiam quomodo Dionysius definiat. d. 216. n. 1. Non solum Hierarchia superior inferiorem illuminat sed in eadem Hierarchia superior ordo in fortiori. ibid. Tres sunt Angelorum Hierarchie, & in unaquaque tres ordinis. ibid. Quae de ecclesiis hierarchia Dionysius tradidit, revelazione a Paulo preceptore suo dedit, ibid. Actio hierarchica in purgatione, & illuminatione consistit. num. 2. Tres sunt actus hierarchici, illuminare, purgare, perficere, non re ipsa distincti, sed formaliter, realiter tamen unus & idem. n. 27.
- Hierarchias Angelorum secundam mensuram naturam perfectionis distribuit Dionysius, & prima nudam esse diuiniorum testatur. d. 228. n. 6.
- Vide Anglorum Hierarchia.
- Hieronymus.
Ex Hieronymo nullum potest defumi fundamentum ad assertum sufficientiam communem. d. 12. n. 22.
- Calos esse animatos non docuit ex propria, sed ex aliorum sententia. d. 18. n. 4.
- Hierusalem.
Hierusalem beta ciuitas Ston in monte sita erat ad septentrionalem plagam, in qua templum arcam testamenti continens possum erat. d. 232. n. 13. 24.
- Hominium.
Hominum quid significet d. 10. n. 24.
- Ab hac voce abstinentia Catholicis est, & quare. n. 27.
- Homo.
Si humanitas assumpta a Christo dimitteretur, non fieret alter homo. d. 155. n. 8. & 18.
- Naturam hominis directe significat, quidam homo, connotat autem personam. n. 17.
- Et unus homo dicatur diversus ab alio non oportet vitrum actu esse. num. 19.
- Eo ipso quod una humanitas non sit alia, duo homines, ant etiam si unus dicatur esse aliis communicatione idiomatica. num. 20. 21.
- Non eo ipso, quod in concreto dicuntur plures homines, etiam in concreto unus de alio negandus est. n. 21.
- Hic homo, non dicitur quia sit in hoc supposito, sed quia sic hec natura in hoc vel illo supposito. d. 156. n. 6.
- Individuum humanitatis, & aliarum in concreto, non minus quam divina, cogitatione nostra datur prius personis nam. 7.
- Licer homo precepit cogitatione nostra hoc, & illud suppositum particularē, tamen non antecedit suppositum in genere. n. 8.
- Per vocem Hic homo, personam ostendit quo sensu dicat Anselmus. n. 14.
- Quamvis hominis forma tunc producatur, quando generatur persona humana, non tamen producitur ipsa generatione. d. 162. n. 10.
- In generatione hominis terminus totalis est hum. anitatis, non vero formalis. ibid.
- Hominis esse ex anima materia coniuncta procedit. d. 1-4. num. 6.
- Hominis adorare, ut superiores, non fuit prohibitum in veteri testamento. d. 18. n. 5.
- Singulus hominibus singulariter datum a natura, ac singulariter Angeli sunt deputati. d. 145. n. 3.
- Hominem in figuram aliquam bruci transformari possit fieri posse. d. 114. 8. n. 14. 15.
- Etiam si de facto omnes rerum species homo acquirantur, non effet in eo fructu agens intellectus. d. 199. n. 1.
- Cur licet unus Angelus non possit non cognoscere nisi diuinum unus homo alteri effigie. d. 103. n. 1.
- Cur homo summa contingencia etiam a confundilibus prouenientia certo non cognoscat. d. 207. n. 6.
- Absentiam patris in Eucharistia propter virtute humana. gnoscerne nequeant. d. 214. n. 21.
- Ab Angelo homo potest potest illuminari. d. 217. n. 19.
- Per solam veritatem propositionem homini illuminari a deo. n. 31.
- Hominem cur Agricolis comparat Aug. in generatione. d. 218. num. 2.
- Quamvis homo determinatur alicando ab obiectu narente, & existente sui considerationem, hec tamen determinatio in Deum vi auctoram natura reconcilietur. d. 221. num. 21.
- Gominiū ingenium varium, & membra valde dilatatur. d. 2. 10. n. 1.
- Premium beatitudinis solum recepturi sunt per operas sentis via. d. 130. n. 3.
- In nomine vi rationalia est, nullo modo est inclinatio naturalis ad peccatum. d. 23. n. 4. 6.
- Ratione sensus in nomine est inclinatio naturae ad opera, quod accidente consensu libera voluntatis, si peccatum aliquando n. 40.
- Omni bono natura dicitur sine desiderio, quo sensu dicatur ab Aristotele. d. 16. n. 11.
- Homogenea.
- Sola divisione continuo multiplicantur, & distinguuntur. d. 177. num. 20.
- Homousion.
- Nova visus est aliquando hec vox, & quibus suscitata. d. 100. n. 22. 23.
- Apprime explicat doctrinam, quae de filio divinitate Catholicica tradit Ecclisia. n. 23.
- Non opus est, ut quis dicatur alteri hominibus, ambo ex una tertii substantiae processisse. ibid.
- Homousion, & synousion longe differenti, ibid.
- Enim naturam, & substantiam cum distinctione via ab alio significat homousion. ibid. & n. 26.
- Hac voce heresis Ariana optime constituta. n. 23.
- Vox homousion non sufficit, ut Hs. nihil facit Hilarius. n. 27.
- Licer vox hec in Scriptura non sit, optime significat, quae Scriptura docet. n. 26.
- Hanc vocem Ariani inueniunt primi, non autem Compliū Nicenum. n. 26. 25.
- Vox homousion Ariani inveniā d. 140. n. 1. 2.
- Eam ex Scriptura colligere conantur Ambrosius & Cyprianus. num. 23.
- Honestum.
- Circa honestū, non solum potest esse peccatum ex inconstitutio- nate, sed ex prava etia aqua circumstantia. d. 135. n. 10.
- Vide verbum Bonum.
- Hosius Cordubensis.
- Hosius Cordubensis primus occasione deit controver- sa de voce Hypostasis. d. 124. n. 2.
- Humani actus.
- Vide Actus humani.
- Humilitas.
- Humilitas, quid, & an a magnanimitate regatur. d. 235. n. 24. & seqq.

Index rerum.

- Quae virtus illi opponantur. *ibid.*
Humilitas Christiana Philosophus gentilibus ignota, in quo
confitata. n. 27.
- Hypothesis.
Magna sicut alim in Ecclesia diffensio de hac voce. *disp. 124.*
nam. i. & seqq.
Antiquo tempore liberum videtur vnicuique rei in sensu
Catholico voce Hypothesis, aut pro natura & essentia
aut pro persona. n. 2.
- Barbarum esse vocem hanc senserunt nonnulli. *ibid.*
Quae sunt eius significaciones. *ibid.*
- Nomen hypotesis apud Aristotelem inuenitur ad significan-
dam veritatem nature, & non solam speciem. n. 4.
Quantitas in nominis antiquitas. n. 4. & 5.
Nomen hypotesis idem quod substantiam putarunt signifi-
care Hieronymus & Augustinus. n. 6. & 7.
Eam subjectam habuerunt bi doctores. n. 7. & *d. 125.* n. 12.
Non inter latinos solum, sed inter grecos etiam controuer-
sum est de nomine hypotesis. *d. 124.* n. 8.
Recte explicatur a Nysseno, Basilio, & Damasceno discrimen
inter voce Hypothesis, & Vtia n. 10.
Idem, quod suppositum, vel persona significari nomine hy-
pothesis ex Patribus & Conciliis probatur. n. 10. 11.
Qui hoc tempore tres substantias Latine aut Grace tres
hypoteses in Deo negaret erroris notam metteretur.
num. 11.
- Vnam tantum hypotesim olim concedi ab aliquibus Patri-
bus ex magna nominis dubitatione procedebat. numer.
xxi. 12. 15.
- I.
- Idea.
- Ratio Idear relationem rationis in Deo denotat. *disp. 143.*
num. 19.
- Idem.
- Si nomen Idem substantiae sumatur, & masculine. pos-
sum sit per personam denotare, si neutraliter naturam &
essentiam. *a. 13.* n. 6.
- † Illius propositions veritas, quae sunt eadem vni ter-
tio, &c. & vnde eius secundum Aristotelem explicatur.
d. 123. n. 5.
- † Aliquid idem esse adequate, aut inadequate cum alio
quid sit. *a. 139.* n. 39.
- Identitas.
- † Identitas est inter ea, que participant idem esse, nisi par-
ticipent illud, sicut partes. pag. 6.
- Idolatria.
- Idolatria est transferre cultum veri Dei in creaturam
ipsum Deum habendo, & colendo aliquo religiosum actu,
d. 231. num. 27.
- Iehoua.
- Iehoua nomen semihamericum dictum est, hoc est, nomen
expositum. *d. 108.* n. 18.
- Huius nominis expositionem scriptis Rabbinus Haccodus
Antonio consuli Roma. *ibid.*
- Eius mystica significatio a lucide exponitur. *n. 18. 19.*
- Ignis.
- Ignis cur natura sua dicatur calefactius, etiam si Dei con-
cursus geat ad calefaciendum. *d. 182.* n. 18. 19.
- Si ei negaretur talis concursus, violentum esset non caleface-
re. *num. 19.*
- Vt flammam accendat, & combureat eget materia quadam
exhalationis. *d. 189.* n. 10. & 11.
- † Nimirum ignis calore aerem non inflammari secus stupans
quid sit in causa. *n. 11.*
- Quae sit ratio, cur ignis citius calefactat quandoque partem
remotam, quam proximam. *n. 13.*
- † Ignis elementum natura sua efficacissimum est in cor-
pora. *d. 243.* n. 26.
- Illapsus.
- Esse in aliquo per illapsum est esse in eo ipsum conservando.
d. 193. n. 3.
- Nomine illapsus virtus conservandi aliud denotatur. *disp.*
205. n. 4.
- Illapsus soli Deo recte tribuitur. *ibid.*
- Illuminatio.
- Illuminatio non est eadem cum lumine producio. *disp. 176.*
num. 12. & 13.
- Illuminatio secundum S. Thomam, est manifestatio veri-
tatis, que ad Deum dicitur. *d. 216.* n. 2.
- Perfectior redditur intellectus audiens per illuminatio-
nem. *ibid.*
- Non enim loquitor est illuminatio. *n. 22.* 26. 27.
- Illuminatio inter angelos non contingit circa res, & even-
tus naturales. *n. 2.*
- Proprie dicitur illuminatio, cum res aliqua peculiari modo
proponitur ut melius ab audiente percipiatur. *n. 26.* 27.
- Illuminare, actus est hierarchicus. *n. 27.* 28.
- Omnes illuminati ad Deum ordinatur, hoc de mysteriis à
Deo revelatis. *d. 217.* n. 10.
- Illuminatio, qua viens Angelus alium illuminat, non est in-
uisibilis misso. *d. 244.* n. 5.
- Imaginatio.
- † Imaginatio aliquid rationis habet, & cum ratione con-
nectitur, sensus externi non item. *d. 140.* n. 24.
- † Speciem expressam imaginationis cur non esse verbum
dixere quidam. *n. 23.*
- † Species expressa imaginationis verbum est, non tamen
species expressi sensuum exterrorum. *n. 23.* 24.
- † Quae secundum imaginationem contingunt, non omni-
bus communiter apparent. *d. 181.* n. 7.
- Secundum quam rationem imaginatio dicatur secretum
cordis. *d. 210.* n. 2. & seqq.
- † Sola communio spirituum animalium posse in nobis
excitari imaginationem docet Aristoteles. *d. 217.* n. 12.
- † Posse tali communione ita communeri hominius imagina-
tionem, vt velit, notis cogit de molo, negat Bonauen-
tura, sed oppositum videtur certum. *n. 14.*
- Imago.
- Ratio imaginis, que veram constitutam rationem filii optimam
salutem potest abque seunditate. *d. 13.* n. 21. 22.
- Aliud est procedere similem in naturam, aliud procedere ut
imaginem. *n. 20.* 43.
- Ratio imaginis quo sit. *disp. 41.* 43.
- Imago dicitur produci ad representandum vel intentione
artificis, vel intentione naturae. *n. 45.* & *d. 4.* n. 13.
- Quoties talis procedit vi sue processus, vt eo ipso repre-
sentetur, a quo procedit, sine & intentione naturae di-
citur produci ad representandum. *n. ibid.*
- Ratio imaginis non consistit in actu, sed respectu ad intelle-
ctum, cui representatur, sed in eo quod talis sit natura &
proprietatis, vt natura sit ducere intellectum sibi, in pro-
ducens cognitionem. *n. 47.* 48.
- In humano ex sola similitudine naturae producti cum pro-
duceunte, nascitur ratione imaginis, secus in quinque.
num. 48.
- Ratio imaginis non est diversa notio à filiatione. *n. 19.*
- Imago originem includit ab eo, cuius est imago. *disp. 142.*
num. 1.
- Non potest idem esse sui ipsius imago. *ibid.*
- Ad rationem imaginis sufficit modo intelligibili procedere
ab obiecto. *n. 16.*
- Non requiriatur obiectum, cuius cognitione procedit prius à
parte rei existere. *n. 17.*

[Imagi-

Index rerum.

- Imagines** depictae solum procedunt ab obiecto modo intellegibili, quanvis obiecti cognitionem presupponantur. num. 16.
- Imago** est similitudo ab aliquo procedens, ut ab obiecto ad representandum d. 143 n. 19 & d. 145 n. 6. 12.
- Imaginis nomen** improprie usurpari in diuinis existimat Durandus d. 145 n. 1.
- Ratio imaginis** proprie & sine metaphora reperitur in diuinis d. 145 n. 3. 7.
- Vnitate** nature nec requiritur, nec sola sufficit ad rationem imaginis. n. 6. & 15.
- Realiter referunt ad id, cuine est imago n. 7.
- Ad rationem imaginis perfectam non opus est, ut sit unus representatio solum. n. 9.
- Si ratio imaginis in eo consistet, ut quis similis procederet modo naturali, non solum Filius est imago Patri, sed etiam Spiritus sanctus. n. 9. & seqq.
- Licet aliqua imago producatur per intellectum, non tamen omnis imago hoc modo producitur. n. 11. 12.
- Licet latius pateat imago quam filius, tamen substantialis imago reciprocatur cum Filio. n. 1. 12.
- Imaginis filii, & verbi eadem est proprietas, quamvis diversimode significetur. n. 15.
- Imaginem in diuinis prater respectum ad Patrem, connotare etiam respectum ad Spiritum sanctum, immorito dixit Bonaventura. n. 9.
- Vide verbum, Filius.
- Inimensus.**
- Quamvis adiectiue dici possint tres immensi in diuinis, non tamen substantiae. d. 122 n. 19.
- Immortale.**
- Vide Incorruptibile.
- Immutabilitas.**
- Tripliēm immutabilitatem distinguunt Bonaventura & Ricardus in rebus. d. 182 n. 5.
- Quid earum quilibet sit. ibid.
- Inpassibilitas.**
- Impassibilitas dos in beatis, qualitas est contra omnem actionem contrariarum. d. 182 n. 12.
- Imperium.**
- Imperium est actus intellectus manifestans inferiori affectum, & voluntatem superioris, ut res fiat. disput. 211. num. 66.
- Implicatio contradictionis.**
- † Rem aliquam non implicare contradictionem, quantum negatione explicetur, non tamen est negatio, cum sit obiectum diuinae omnipotentie. d. 143 n. 17.
- Impossible.**
- † Impossibile, aliud est per se, aliud vero per accidens, & quid vnumquodque sit. d. 124 n. 6. & 7.
- Circa virtutem veritatis potest voluntas affectu simplici, non autem effectu. ibid. & d. 141 n. 7.
- Id quod impossibile iudicatur, apprehendi potest per modum consequentia non iudicio assensus sed simplici apprehensione. d. 134 n. 7. & d. 235 n. 17.
- Vide Dei omnipotentia.
- Impotens.**
- † Ipotensis proprie dicitur, qui habens formam ad operandum operari nequit. d. 163 n. 4. 6.
- Inequalitas.**
- † Inequalitas fundatur in diversitate quantitatis. d. 122. num. 2.
- Inanimata.**
- † Sunt inanimata intentione seruandi naturam, non autem ut representent id, a quo oriuntur. d. 113. n. 50.
- Vide Imago.
- Inaccessibilis, Inaccessibilitas.**
- Si inaccessibilitate non cognoscere patet, non fundatur rationem aliam positum, quam paternitatem, & proportionem, non est inaccessibilitas dignitatis ratio de via bus. d. 134 n. 10.
- Si significatum inaccessibilitatis solum efficitur & finit melius innotesceret prima persona his rebus, quam in inaccessibilitatem. n. 11. 11.
- Prater negationem, quam expressa & formaliter significata, divede etiam denotat, materialiter tamen significativa, ut personam, rationem cuius est nota, nomen. 14. & seqq.
- Per inaccessibilitatem personam non modo inveniuntur prima & fontalis origo. n. 17.
- Supra paternitatem inaccessibilitas addit rationem prae originis, & principij, que tantum est ratio rationis. n. 18.
- Postiu[m] significatum inaccessibilitatis est paternitas & peculiaris conceptus prima origine, & principij illud.
- Cur inaccessibilitas constituit diversam rationem, licet per paternitatem tantum addat rationis rationem. 21.
- Si duo inaccessibilis concedantur, dux est concedendo Dux bene probat S. Thom. d. 140 n. 6. & 7.
- Nomen inaccessibilis explicat proprietas fontis paternitatem rationis. d. 159 n. 22.
- Inaccessibilitate significatur plenitudo fontis, vel plena principium producendi sine patre producere, sine alio producenti. n. 31.
- Non constituit diversam rationem, quatenus significatur fontem actu manantem, & quatenus significatur fontem potenter manare. n. 32.
- Vide verbum, Ingenitum.
- Incantator.**
- Ex operibus incantatorum, & gelos esse sati liquet. d. 178. num. 3.
- Inclinatio.**
- † Inclinatio naturalis per medium potentia inaccessibilis est ad perfectionem naturaliem. d. 235 n. 40.
- Vide Apparatus.
- Incorporeum.**
- † Incorporeum in Anglo, quad est negotio corporis, perficitur ex spirituali. d. 137 n. 1. 14.
- Incorruplicabile.**
- † Incorruplicabile negationem significat expelle, etiam non respondere, ait positiva, ut materialiter significatum, diff. 128. num. 2.
- † Incorruplicabile in celo ex perpetuitate usum. d. 37. num. 13. 14.
- † Incorruplicabile & immortale dupliciter audi possunt. d. 128. & n. 4.
- † Incorruplicabile, & corruplicabile sine medio opponuntur, scilicet corruplicabile, & non corruplicabile. n. 9.
- Incorruplicabilitatis dos, quid in beatin. n. 12.
- † Hac nomina incorruplicabile, immortale corruplicabile & mortale communiter usurpatur relative ad causas creatas n. 16. 17.
- Indifferentia.**
- Indifferentia ex varietate cognitionis nascitur. disput. 231. num. 12.
- Indifferentia ad operandum in quo fit.** d. 136 n. 14.
- Individuation.**
- Individuationis principium sub eadem specie non debet esse aliquid distinctum secundum rem, ab ipsa natura, & specie. d. 181 n. 8.
- † Principiam individuationis non est materialiter signata quae. ibid.

Index rerum.

- † Idem est principium genericae, & specificae differentiae. ibid.
- Individuum.
- † Commune quid est substantiis, & accidentibus, & universalis supposito, & persona. d. 123. n. 20.
- † Individuum per se subsistens, etiam si materia de sit, per se alio modo est, quam natura sine illo modo diff. 126. num. 19.
- † Nomen individuum secundum intentionem significat ex Durando. d. 127. n. 2.
- † Individuum est velut ratio propria cuiusque rei in ratione entis. d. 230. n. 7.
- † Ratio individui in rebus compositis, physice ex materia, & forma compositur. d. 181. n. 9.
- Inferior.
- † Non recte sequitur multiplicatio quouis inferiori etiam multiplicari superiori. d. 122. n. 7. & d. 123. n. 15.
- Quoniam recte dicuntur per inferiora multiplicari. d. 131. num. 16.
- Infernus.
- In inferno vere esse animas damnatorum, de fide est. d. 194. num. 7.
- Animam Christi vere ad infernum descendisse fides docet. ibid.
- † Ignis inferni non est instrumentum physicum ad aliquam qualitatem producendam in spiritibus. d. 175. n. 32.
- Infernus locus revera est, ubi cruciantur demones. d. 243. num. 1.
- Ignem inferni corporeum esse verum est, id tamen ab Ecclesia expesse non est definitum. n. 1.
- Ignis inferni nequissimum vi instrumentum ad imprimendam speciem, aut cogitationem in intellectu Angeli. num. 11.
- Infidelitas.
- Licet peccatum Infidelitatis consumetur in errore intellectus, requiri tamen consensum voluntatis disput. 210. num. 10.
- Infinitas.
- † Infinitas essentia, non est habere omnem perfectionem, sed causam sui non habere. d. 119. n. 10. 28.
- † Non est passus nisi. n. 18.
- Vna tantum est infinitas in diuini secundum essentiam. d. 122. n. 28.
- Alia est infinitas in proprio & peculiari genere, ut infinitas in sapientia. n. 29.
- Hac infinitas non conuenit, nec reperitur in relationibus diuinis. ibid.
- Infinitas immensitatis quid ibid.
- Quid infinitas incomprehensibilitatis. n. 20.
- † Infinitas essentia, hoc est carere causa nulli creature potest competere. d. 223. n. 53.
- Vide verbum Dei infinitas.
- Initium.
- † Nullum posse esse infinitum actu, etiam per Dei potentiam docuit S. Thom. d. 175. n. 6.
- † Dari infinitum versus initium, quod habeat finem, non est absurdum. d. 177. n. 18.
- † Infinitum, aliud est diuina, aliud infinitum extremis secundum Aristotelem. d. 195. n. 27. 28.
- † Infinitum diuinae per transiit potest, non tamen infinitum extrema ibid.
- † Infinita actus, simili cognosci non repugnat. d. 202. n. 6.
- Informatio.
- † Informatio propria, & naturali virtute debet esse non aliena, d. 175. n. 44.
- Ingenitum.
- Si ingenitum sit idem quod in creatum, vel non procedent
- per creationem, non est notio, nec pertinet ad notionem personalem. d. 137. n. 7. 8.
- Voce ingenitum, abutebantur Ariani. d. 137. n. 1.
- Cur haec vox aliquibus Patribus fuerit inficta. n. 1. & seqq.
- Iam ea viuntur non ad essentiam, sed ad modum essentia, & characteristicam Patris proprietatem denotandam. n. 4. & seqq.
- Vox Ingenitum in Scriptura non invenitur. n. 1. 2.
- Non significat negationem creationis, nec in potentiam generandi. n. 4. 5.
- Nec solum negationem generationis, sed cuiusque processus. n. 4. 5. 8.
- Idem est Ingenitum, quod sui authorem aut principium non habens. n. 5.
- De Filio Dei quae significacione dicitur. ibid.
- Nomen Ingenitum, alter scribi Graece cum significat in creatum, alter cum significat nullo modo procedentem, notat Damascenus. n. 6.
- Quo sensu Ingenitum dicatur de Spiritu sancto. n. 7. & 8.
- Ingenitus, & genitus, non opponuntur contradictione ut sunt notiones. n. 8.
- Solum de Patre dicitur proprium nomen ingenitum. n. 9.
- Non significat nomen ingenitum, relationem realiter oppositam filiationi, ut quidam putarunt. n. 9.
- Ingenitum formaliter, & expresse priuationem significat sine imperfectione tamen n. 11.
- Pro materiali significat universalis principium omnium processuum, & formaliter originem, non tamen principium in universalis, & abstracte n. 12. & seqq
- Negatio, quae significat Ingenitum, non significat ex relatione paternitatis, & spirationis simul, sed ex sola paternitate. n. 14.
- An ingenitum positivum absolutum, vel relativum significat, non disputarunt Patres. n. 16.
- Cur nomen ingenitus, & genitus, non possint ad essentiam, vel ea, que essentia sunt referri. n. 16. 17.
- Aliquid respectuum significat pro formaliter nomen ingenitum, secundum Aug. n. 17.
- Non solum pro formaliter, sed pro materiali etiam respectuum significat n. 18.
- Non constituit diversam notionem ratione formalis significati, sed ratione materialis. ibid.
- Nomen ingenitus pro notione Patris contrarie opponitur termino genitus. d. 157. n. 21.
- Vide verbum Innascibile, innascibilitas.
- Inherere.
- † Inherere, & adherere respectu accidentis, eandem, prorsus rem, scilicet in existentiā eius in subiecto significant. d. 173. n. 9. 10.
- Vide verbum Accidens.
- Initium.
- † Nomen initium communiter denotat principium generationis. d. 136. n. 2.
- Non dicitur de Patre, & Filio in diuini. ibid.
- † Initium latiori significazione sumptum significat idem quod principium, a quo aliud procedat secundum Bonaventuram. ibid.
- Nomen initium aliquando significat imitationem, libamentum, primicias, optimum, seu maius. disp. 24. num. 17.
- Vide verbum, Principium.
- Inobedientia.
- Inobedientia specialiter consistit in intentione directa non perendi superiori. d. 231. n. 27.
- In quantum, particula.
- † Particula in quantum, & secundum quod ipsum idem est quod per se, ex Aristotele. d. 157. n. 50.

† Hoc

Index rerum.

- † Hac particula speculativa sumitur quando signat partem aliquam, aut peculiarem naturam subiecti, ratione cuius ei conuenit predicatum, etiam si per accidentem conueniat. d. 159. n. 10.
- † Reduplicatio sumitur, quando reperiatur subiectum, de quo aliquid dicitur, quod ei per se conuenit aliquo modo dicendi per se, & tunc dicitur nota persicatia. ibid.
- Inspirabilitas.
- Cur non sit distincta a filiatione.* d. 137. n. 18.
- Instantia.
- † Instantia incipiunt per primum sui esse, destinuntque per ultimum sui esse. d. 129. n. 45.
- Vide verbum, Angelorum duratio,* io,
- Instrumentum.
- † Nullum assumi potest instrumentum physicum ad creandum ex intentia S. Thomae. d. 178. n. 45.
- † Etiam si instrumenta naturalia praetiam habeant operationem, non sequitur omnia instrumenta eam habere. d. 176. n. 45.
- Motale instrumentum non est id, quod solum impetrat aliquid, a Deo, sed quod impetrat faciendo aliquid circum, in quam effectus a Deo derivatur. n. 6. 7.
- † Morale instrumentum ad creationem, & annibilationem non potest esse. n. 7.
- † Praetiam operationem in instrumento diuerso modo posse. Scotus, quam Thomista. n. 8.
- † Praetia operatio in instrumenti, si ex sensibili ad affectum conducat, necessaria non est. n. 48.
- † Quid requiratur, ut aliquid sit instrumentum physicum. n. 9.
- † Realiter referuntur instrumentum physicum ad effectum est causa. ibid.
- † Si eleuatio instrumenti sola est Dei ordinatio, tantum deesse instrumento relatio rationis. n. 13.
- † Aliquid assumi ut instrumentum ad sui conseruationem repugnat. n. 14.
- † Quinque modis aliquid potest esse instrumentum, num. 24. 25.
- † Quedam instrumenta praetiam habent operationem, quedam fecus omnia tamen physica sint, aliquid ex se conseruant effectui. ibid.
- Ad incarnationem nec fuit, nec dari potest instrumentum physicum. n. 32.
- † Genus instrumenti solum in efficientibus contingit. num. 44.
- † Etiam si aliquid est posse instrumentum ad creandum, non tamen est posse ad annibilandum. n. 44. 45.
- † Non potest assumi instrumentum, ut physice operetur id, ad quod virtutem inchoatam non habeat. disp. 188. num. 8.
- Vide verbum Creatura.*
- Integritas.
- † Integritas, que ponitur passio eius una est in qualibet re quantius composta. d. 122. n. 21.
- † Quantius in creaturis compositis sunt plures integritates partiales, non tamen sunt in Deo. n. 22.
- Vide verbum, Perfectio, perfectum.*
- Intellectus.
- † Intellectus in Deo est vera verbi producacio in nobis non item. pag. 6.
- Alier referunt intellectus in Deo ad rem intellectam, que solum est objectum, aliter ad conceptum productum. ibid.
- Verbum, & intellectus in Deo idem habent esse. ibid.
- Prout est adiectiva productio verbi, relate verbo opponitur, & oppositione ipsa realiter ab eo differt. ibid.
- Intellectus.
- † Intellectus exprimens in se rerum similitudinem, eas se trahit, voluntas vero trahit ardens. pag. 8.
- Intellectus, & voluntas non distinguuntur in Deo. obser. d. 111. n. 6.
- † Quo pacto dicatur intellectus agens, & patiens secundum Henricum, d. 112. n. 2.

Index rerum.

- † Non minus noster intellectus in priori actu opera vita exerceat a principio intrinseco, quam in posteriori. num. 3.
- † Nostria per intellectum producta, cur partus dicatur ex Augustino. d. 113. n. 17.
- † Negationem, aut priuationem à nostro intellectu concipi in hoc statu per modum substantie, aut qualitatis, ex naturali modo concipiendi oritur. d. 114. n. 15.
- † Relationem rationis facit intellectus noster in hoc statu, non tamen substantiam, aut qualitatem rationis. n. 15.
- † Formare potest & fingere intellectus aliquid quod non est, voluntas vero non item. d. 15. n. 4.
- † Qualitate sive producta facit intellectus obiectum sibi praesens, voluntas vero non item. ibid.
- † Non solum in intellectu est cognitio, sed res cognita. d. 117. n. 2.
- † Quamvis non possit quod indivisum est, realiter diuidi per intellectum, bene tamen potest denominari divisum, & diffundit. n. 3.
- † Quae indistincta sunt re ipsa, distinguuntur per intellectum, unde proueniat. n. 7. & d. 119. n. 11. & seq.
- † Res ex se indistincta, non potest cognoscari ab intellectu per modum plurium si cognoscatur prout est in se. n. 7. 19. & d. 218. n. 10.
- † Ut intellectus res distinguat, ei debent obici ut distincte. d. 117. n. 10.
- † Non ita se habet res in essendo, quando solum distinguuntur per intellectum, ac intellectus in intelligendo. d. 121. num. 18.
- Intellectus sine habitu luminis gloriae cum suo auxilio ad visionem comparvatur cum Deo, sicut instrumentum cum causa principali. d. 176. n. 3.
- Non est negandum intellectum esse propriam, & principalem causam partiale ad prodicendam rationem aliquam in visione Dei, quanquam aliquantiter dici possit instrumentum. n. 26.
- Vtrum intellectus respectu visionis Dei dici debeat instrumentum absolute, ac principalis causa, vocum est leuis dissensio. ibid.
- † Intellectum omnia fieri per species quas accipit docet Aristoteles. d. 199. n. 2.
- † Agens intellectus, indigentiam specierum superponit in eo in quo est, quamvis ab extrinseco recipiat natura sua. num. 4.
- † Non dicitur ab aristotele intellectus possibilis, quia recipiat speciem impressam, sed respectu intellectionis quam in se recipit. n. 5.
- † In humano intellectu sensibus alligato, & in ipsis sensibus, esse rerum similitudines experientia constat. d. 220. n. 7.
- † Intellectus agens, non potest determinari à rebus ut à materia, quia nihil circa eas operatur neque ut ab obiecto quia non sunt obiectum illius. d. 101. n. 7.
- † Perfectior intellectus cum aquila specie naturali perfectius intelligit. d. 03. n. 2.
- † Intellectus noster in hac vita essentiam animae per species intelligit. d. 204. n. 7.
- † Si in modo intelligendi non penderet intellectus noster à sensibus, satistanciam animae, & res alias sine speciebus intelligeret. ibid.
- † Si principium determinans intellectum ad cognitionem per modum efficientis, creatum sit, ipsi debet inharere. n. 9. 12.
- † Non videt rem quan cognoscit, intellectus in specie tanquam in speculo. d. 218. n. 6.
- † Actus intellectus non potest ut est in se cognoscari, quoniam etiam cognoscatur quo pacto circa obiectum versetur intellectus. d. 09. n. 15.

Valquez in Partem Tom. II.

† In hoc statu non percipit intellectus noster habitus, & species, quas in se habet propria conceptus, sed per discursum ex sensibilibus. n. 40. 41.

† Species intelligibili infraclusus intellectus tantum est sufficiens principium producendi cognitionem in se, & non in alio. d. 210. n. 16.

† Non minus actu proprio cognoscit intellectus negationem entis, quam ipsum ens. d. 214. n. 20.

† Non solum cessat in cognitione unius rei intellectus noster, quia impeditur alterius rei cognitione, sed quia voluntas ruit ut ea cessare. d. 119. m. 8.

† Quicunque intellectus proprio, & quidditatino conceptu cognoscens aliquid, non vitetur discursu. ut p. 222. num. 12.

† Creatus intellectus talis natura est ut nunc unum efficiens proponat, nunc aliud. d. 239. n. 22.

† Ad primam cognitionem à Deo determinatur. dis. 240. num. 3. 4.

† Intellectus propria causa est visionis Dei, secundum rationem intellectionis, & vitalia. d. 176. n. 21.

† Ideo creatus intellectus elevari potest ad videntem Deum, quia Deus intra latitudinem obiecti proprii eius continetur. d. 243. n. 8. 19.

† Unde colligi potest Deum intra latitudinem obiecti intellectus contineri. ibid.

Intelligere.

† Intelligere ita ab specie intelligibili procedere, sicut esse aliquius rei manat a forma ipsius, putat sed falso. Catech. pag. 6.

† Nihil aliud est intelligere, quam intellectum, actuali re similitudine informari. d. 140. n. 17.

† Si intelligere potest producere, aut saltem directe includeret producere, quidquid diceretur intelligi, diceretur produci. n. 18.

† Ad intelligendum non est necessaria loci propinquitas cum re intellectu. d. 209. n. 8.

Intelligibilis.

† Solo nomine referuntur ad intellectum. d. 123. n. 16.

Intensio.

† Quamvis intensio unus forma posset efficienter proueniire ab alia diversa speciei, non tamen formaliter. d. 216. n. 19.

Sola intensio non potest tribuere primam malitiam, sed p. 222. n. 1. tamen argere potest. dis. 232. n. 9. & d. 235. n. 11. 12.

Intuicia.

Peccatum inuidia est contra humilitatem. disput. 237. num. 27.

Ex superbia nascitur n. 28.

Inuidia esse potest tristitia de bono alieno, etiam si illud, quod tristitia, non sibi appetat. d. 33. n. 2.

Iacobimus.

Iacobimus Abbas quis. d. 10. n. 19.

Eius sententia damnata est in Concilio Lateranensi sub Innocentio III. ibid.

Damnatur etiam in eodem Concilio quo Iacobimus imponebat Magistro sententiaram. ibid.

Falso imponit Magistro, ipsum quaternitatem concessisse in diuinis. d. 138. n. 2. 4.

Ioannes Baptista.

Ioannes Baptista cur Angelus à Deo vocatus. disput. 178. num. 1.

Ioannes Evangelista.

Ioannis Evangelium non recipiebat Sabelliani, neque Eonomius. d. 14. n. 2. 3.

Ioannes Evangelista, cur prius ab Angelis quam à Christo pacem deprecatus sit. d. 244. n. 13. 14.

Ioan-

Index rerum.

- Ioannes PP.
Non negauit Angelos charitatem habuisse, sed tantum dixit, vel illam non habere, vel non posuisse retinere, & conseruare. d. 227. n. 15. 16.
- Ioannes Theologus.
Pro eodem usurpauit in Florentino Concilio existentiam, hypothesis, & substantiam. d. 226. n. 10.
- Iosephus.
Ad Iosephum virum Virginis, & Christi nutritium. Gabriel Angelus in somniis fuit missus. d. 244. n. 3.
- Ira.
De ratione formalis irae solum est apperitus vindictae ortus ex damno, quod quis ab alio patiesset. d. 231. n. 29.
- Irenaeus.
Cum Irenaeus inquit ex scientia Cerdonii heretici, duos esse Deos, alterum iustum, alterum bonum, nomine iustificatum, & severum intelligit. d. 171. n. 4.
- Iris.
† Colores, qui in Iride apparent, tantum sunt laxi que taliter dispositi, ita natura sua apparet. d. 18. n. 6.
- Isaias.
Isaias non vidit Seraphinum, a quo purgatus est igne, visu corporeo, sed in spiritu tantum. d. 244. n. 13.
- Iudei.
Ad confitendum Trinitatis mysterium, facile persuaderi possunt Iudei, ex veteri testamento. d. 108. n. 6.
- Iudicium generale.
Post diem iudicij non erunt generationes, neque corruptio-nes. d. 241. n. 13.
- Iudicium intellectus.
† Iudicium intellectus esse qualitatem quandam compofitam physica ex pluribus, falso docent nonnulli. d. 21. num. 12. & seq.
- Intellexus iudicium, duo sunt conceptus, quibus obiecta concipiuntur, non absolute, sed unum relata ad aliud, hoc est, vel tanquam conueniens, vel tanquam disconueniens. num. 15.
- Ad plenum, & perfectum iudicium, non obstat impotensia peccandi. d. 236. n. 16.
- Vide verbum, Compositio intellectus.
- Iustificatio.
Iustificatio nostra creatio moralis est, non physica, & naturalis. d. 172. n. 1. & d. 174. n. 0. 11.
- Vide verbum, Iustificatio Angelorum.
- K.
Kataphrygæ.
Qui fuerint Kataphrygæ, & que eorum heresis. d. 108. num. 3.
- Kata Æschinem.
Kata Æschinem, qui fuerint, & que eorum heresis. ibid.
- L.
Lactantius.
Cum nero dixisset Lactantius, patrem, & Filium non secernimus. d. 21. n. 2.
- Deum singularem appellabat. n. 18.
- Lamia.
Ea, que Lamie referunt se vidisse, solum secundum imaginacionem vi plurium apparuisse, ex Concilio Anazarano probatur. d. 184. n. 2 & 15.
- Mla, que narrant vere, eis opera demonum aliquando apparent. n. 15. 16.
- Lateranense Concilium.
In Lateranensi Concilio, sententia Joachimi, & quid Magistro imponebat, damnata sunt sub Innocentio tertio. d. 120. n. 19. & d. 138. n. 2.
- Quando Concilium Lateranense dicit enim rationabile esse immortalem, de morte & incertitudine corporis cuncta loquitur. d. 128. n. 18.
- Nihil definit de momento creationis Angelorum Lateranense Concilium. d. 234. n. 1. & seq.
- Contra errorum Originis de corporum creatione, nihil definuit Lateranense Concilium, ut existimat Cœnatus. n. 17. 18.
- Si particula Simul, qua Concilium visum dicitur uniporis durationem vi concedit Cœnatus, non possit unigari esse dogma fidei Angelos simul cum res ipsa creaserent. ibid.
- Particula Simul in predicta definitione, idem est, 21. 1.
- † Solum definit Concilium omnem creaturam factam tempore à Deo factam. n. 18. 19.
- † Non intellexit Lateranense Concilium nomine temporis, durationem nouo corpori celesti. n. 15.
- Laurentius Valla,
Contra vnum patrum, & Conciliorum personam, significare qualitatem dogmarum. disput. 126. num. 17. 18.
- Laus.
Laus actus est intellectus, non voluntati. d. 21. n. 6. 24.
- Legio.
Legio continet sex milia sexcenta sexaginta sex. d. 178. num. 11.
- Leo primus.
Nec singulatatem Deo, nec diversitatem audet invenire. Leo primus. d. 131. n. 8.
- Eius epistola decima, recitata in Concilio Chalcidoneo, cui patribus illius Concilii difficiuntur. n. 5.
- Leviathan.
Leviathan, cere maru signifikat, aut aliquod genu pista. d. 224. n. 27.
- Lex.
Cur volumen dicta. d. 108. n. 8.
- Lex Euangelica in hoc praestat antiquum, quod in ea volumen dignatum est apparet in propria cane. d. 183. num. 9.
- Libertas.
Operationis libertatem in eo confitit, ut quis ex cogitatione, & delectabiliter operetur quamvis necessario, falso autem Scotus. d. 61. n. 5. 6.
- Libertas alia est contradictionis, & a contrarietate, & quid vitrage. n. 9.
- Non consistit libertas in eo solum, ut ergo ex cogitatione, & forma apprehensa a principio materno determinata ad actum. ibid.
- Optime potest esse libertas natura sine libertate ad peccandum. d. 2. 1. n. 1. 14.
- Libertas ad peccandum ex alio capitur, quam libertas naturae. ibid.
- Libertas naturae sine libertate ad peccandum solum potest esse stupre natura in eo, cum voluntas est ipsa regis operationis. n. 14.
- Voluntatis libertas radicum habet in indifferentia malitiae, & rationis. n. 8.
- Ad libertatem in operando non opus est voluntate praedere tempore, sed sufficit, si prius natura se indifferens sit. d. 236. n. 12.
- Liberum.

Index rerum.

Liberum.

- † Quomodo liberum distinguitur à naturali secundum Scotum. d. 161. n. 5.
- Liberum dicitur quod indifferens est ad virtutem libet. num. 8.
- Liberum à coactione, & naturale non pugnant. ibid.
- † Naturale, & liberum non sunt differentia potentiarum, sed eadem potest conuenire possunt. n. 8.
- Quomodo differant ex Augustino. n. 10.

Lingua.

- Lingua eloquentissima, Angelorum lingua dici consuetum. d. 211. n. 2.

Locus.

- † Res in duabus locis existentes non habet duo esse substantialia, nec duabus substantialibus actionibus potest produci. d. 176. n. 36.
- † In diversis locis, idem posse bis, aut ter produci, est impossibile. ibid.
- † Bisariam contingit esse in loco, circumscriptiue scilicet, & simpliciter, alias definitiue. d. 187 n. 5.
- † Est in loco circumscriptiue quid sit, & quid esse definitiue. ibid. & d. 183. n. 27. 28.
- † Vno loco definiti, idem est apud Patres quod in uno loco tantum esse, sine magnus, sine parvus sit locus. d. 190. num. 9.
- † Locus pro materiali quid, & quid pro formali. d. 193. num. 9.
- † Inter duo loca determinata, non potest esse interuum infinitum. d. 112. n. 4.

Vide verbum, Corpus, & Angelorum locus.

Locutio.

- † Locutio, qua operatio vitalis est, non est in viuente, sed in aere recipitur. d. 180. n. 2.
- † Sonus est in aere editus ab homine, cum imaginatione ad significandum. n. 5.
- † Brutus competitere nequit locutio, quanquam possum edere voces. ibid.
- † Locutio corporalis secundum substantiam fieri potest ab Angelo, non tamen secundum modum peculiarem quo fit in viuente. ibid.
- † Loqui proprie non est facere ut alias intelligat rem quam loquens intelligit, sed facere ut audiens intelligat loquenter id in mente habere. d. 211.
- † Locutio non est actus voluntatis, sed intellectus exprimitus aliquid. n. 44.
- † Expressio, & significatio sunt de ratione locutionis, ibid.
- † In qualibet locatione, sine qua quis sibi loquitur, vel alteri, reperitur expressa similitudo rei alicuius & res expressa, & significata. n. 51.
- † Aliuci loqui non est manifestum esse illi conceptum nostrum, sed signo aliquo ei exprimere quid nos habemus in corde. a. 211. n. 5.
- † Non solum consistit locutio in expressione secreti cordis, sed oportet ut haec expressio ad aliquem dirigatur. num. 65. 66.
- † Locutio ad alterum fieri potest per modum imperii orationis, narrationis simplicis aut doctrine. n. 66.
- † Optime locutio esse potest de his, que alteri nota sunt. num. 67.
- † Ut quis ad plures loquuntur, non opus est voluntatem ad singulos ordinari, sed sufficit confusione in omnes fieri. ibid.
- † Ut quis dicatur cum alio loqui, non satius est si ab eo audiatur, sed opus est, ut ad eum dirigatur sermonem. d. 213. num. 7.

Vafquez in I. Partem Tom. II.

† Non omnis locutio est illuminatio, bene tamen est contra. d. 216. n. 22.

Vide Angelorum locutio, illuminatio.

Lucifer.

Lucifer stella est magatina, que claritate ceteris antecellit: diciturque nuntius avorti. d. 232. n. 23.

Luciferum fuisse supremum inter omnes Angelos, solum Partium autoritate est probabile. d. 237. n. 2. C. 3.

Vide verbum, Angelus dæmon.

Ludouicus de Parno.

Sicilia fuit Apostolicus inquisitor. d. 133. n. 12.

Non obscure ostendit opera Raymundi non esse prohibita. ibid.

Lullius.

Vide verbum, Raymundus.

Lumen, Lumen gloriæ.

† Lumen productum non refertur eadem relatione dependente ad unum luminosum, & ad aliud. d. 176. num. 11. 12.

† Lumen non est idem cum illuminatione. ibid.

† Lumen in aere productum esse similitudinem luminis, quod est in corpore luminofo, sensit Durand. d. 200. num. 2.

† Lumen, & tenebra ad visum referuntur, sed nihil circa tenebras operatur visus. d. 214. n. 10.

Posito semel lumine glorie, necessario sequuntur operaciones visionis Dei, dilectionis, & delectationis. diff. 229. num. 22. 23.

Lumen gloria nulli creaturæ esse potest connaturale. d. 231. num. 20. 21.

Etiamsi lumen gloria alicui creature posset esse connaturale, non sequeretur illam non posse peccare. n. 21.

Lutherus.

Filius aequalitatem cum patre negavit. d. 109. n. 4.

Vocem Homousion, quam habuerit iniuriam. ibid.

Falso imponit Hieronymi vocem Homousion exosam eum habuisse. n. 5.

Lux.

† Si lux conseruaretur absente sole, idem omnino effectus naturaliter feret. d. 109. n. 10.

† Lucem in oculo existentem per seipsum videri docuit S. Thom. d. 205. n. 11.

† Lux in oculo existens nequaquam videri potest. ibid.

Luxuria est delectatio in veneris. d. 232. n. 10.

M.

Macedonius.

Macedonius Constantinopolitanus Episcopus Semiarianorum dux fuit. d. 109. n. 2.

Quo tempore fuerit, & quam docuerit heres. disput. 110. num. 1.

Non docuit Spiritum sanctum ex filio Dei, & ex matre præcessisse. ibid.

Spiritum sanctum à Filio procedere dicebat, & à patre separabat. d. 146. n. 12.

Non fuit erroris Græcorum auth. ibid.

Magnanimitas.

Magnanimitas quid, & an ab humilitate distinguatur. d. 235. n. 24. & seq.

Quæ virtus ei opponatur. ibid.

Vide verbum, Humilitas, Superbia.

Magnes.

Virtutem suam immittit in ferrum, non solum per aerem, sed per lignum. d. 189. n. 14.

† Non tamen attrahit aerem, aut lignum, quamvis ferrum attrahat, & que sit eius ratio. ibid.

f 2

Mainus,

Index rerum.

- Maius.
 Maius, vel minus bisariam accipi possunt. d. 127. n. 10.
 Maius vel minus, non sunt tribuenda Trinitati sine addito.
 num. 12.
 Ibla proposicio, Qui potest maius, potest minus, intelligenda est in iis, que sunt eiusdem ordinis. d. 214.
 num. 17.
- Malum.
 Malum, aliud est morale, aliud naturale. disputat. 177.
 num. 22.
 Naturale malum, aliud est in se, & absolute, aliud respectu alterius, ibid.
 Malum moraliter illud est, quod naturae rationali, ut rationalis est, disconuenit. d. 231. n. 16.
 Bisariam potest aliquid esse malum alicui, aut re ipsa sine via cognitionis & tristitia, aut quatenus sentitur, & cognoscitur, cognitumque tristitia affert. d. 235. n. 4.
 & 5.
- Manichæus, Manichæi.
 Duos posuit Deos Manichæus, alterum bonum, alterum malum, ingenitos, coeternos, & sibi in aeternum contrarios. n. 4.
 Quaedam à Deo bono, quedam autem à malo esse dicebat. ibid.
- Nunquam dixit Manichæus actus, aut qualitates esse malas, sed solum id de substantiis assertuit. disput. 177.
 num. 22.
- Verbum Dei non verum corpus, sed solum phantasma asumpsisse dixit. d. 184. n. 5.
- Manichæus demonem malum esse secundum substantiam afferrebat. d. 235. n. 49.
- Manifestatio.
 Nomine manifestatio processionem eternam significari, probat ex Patribus Beffariorum. d. 146. n. 29.
- Marius Victorinus.
 Quid de attributorum distinctione ab essentia sentiat Marius Victorinus. d. 116. n. 15.
- Materia prima.
 Materiam primam ingenitam, & Deo coeternam sentit Plato, & aliqui alii Philosophi. d. 151. n. 8. & d. 177.
 num. 1.
- † Materiam primam ex nihilo à Deo factam initio temporis, de fide est, & lumine etiam natura. d. 171. n. 10.
- † Materie prima potius conuenit priuatio, quam forma. d. 172. n. 3.
- † Nec materia radix est omnis potentia, nec forma terius actus. d. 179. n. 9.
- † Non potest materia prima alio modo produci, quam per creationem. d. 178. n. 19.
- Si materia haberet esse per formam, quodlibet agens naturale introducens formam attingeret conservationem, aut productionem materiae. ibid.
- † A solo Deo fieri potest materia prima. n. 20.
- † Licit materia prima in suo esse non pendeat à forma, tamen neque sine illo potest produci, neque conservari naturaliter. num. 22. bene tamē de potentia Dei absoluatur. 23.
- † Rerum unam esse, que habet unam materiam primam, quo sensu dixerit Arist. d. 181. n. 10.
- Mathematicus.
 Mathematici non definunt dimidium per suum corollarium duplum, sed per id quod bis reddit totum. d. 159. n. 25.
- Maximilla.
 Que fuerit Maximilla. d. 108. n. 2.
- Maximus.
 Quo sensu neguerit Maximus, filium effectum & partipum Spiritus sancti. d. 146. n. 26. 37.
- Medium.
 † Medium aliud est participans extrema, aliud non participantis, doce Scottus, & quid virumque, disput. 196.
 num. 2.
- † Medij resistentia non innat ad sucessionem numerorum per accidentem ex maiori, vel minori resistenter prouentat maior, vel minor velocius in meo. d. 157.
- Mcclanchon.
 Filij equalitatem cum Patre negavit McLanchon. d. 108.
 num. 5.
- Memoria.
 † Ex sola memoria non potest generari evidencia rationis. se. d. 13. n. 8.
- † Memoria, seu recordatio est ratiō praeterita, & primi cogitatae confusione. d. 208. n. 19.
- † Memoria non solum est pars intelligentiae, sed sentit etiam secundum significandum ibid.
- † Non necessario memoria sit per speciem cognitionis primitiva, sed sufficit cognitio rei praeterita cum ipsa in consuetudinibus. n. 19. 20.
- Mendacium.
 Primum mendacium a diabolo inveniunt, & diuum est in mundo. d. 227. n. 10.
- Mercurius Trismegistus.
 Mercurij Trismegisti testimoniūm de mysterio Trinitatis exiit. d. 32. n. 13.
- Aliud est testimonium de eodem mysterio, quām in eius libro modo non repertum, commentarium tempore liberi non debet. n. 14.
- Mercurius dicitur in Egypto edocitus à Moysi, non quia ipso audierit, sed quia Scriptura, quam Moysi scripsit, edocitus est. n. 9.
- Meritum.
 Ratio meriti solum charitati, & bonis operibus in visibiliis conuenit. d. 266. n. 6.
- Omne nostrum meritum initium sumit ex Dei cognitione. num. 7.
- Quod ex meritis conceditur, dicendum est, non concipiari, si meritis non fuissent futura. d. 229. n. 7.
- Principium meritis non potest cadere sub merito. num. 7. 10. 19.
- Idem non potest esse meritorum sui ipsius. n. 7.
- Ad veram & perfectam rationem meriti non est mysteria promissio, nec pactum aut acceptatio. n. 8. & d. 235. num. 19.
- Ad rationem meriti libertas requirit aliquis, non tamen libertas peccandi. d. 229. n. 14.
- Si peccandi libertas ad rationem meriti requiri, non potuisse Christus aliquam meritis operibus paupiri, ibid.
- Obiectum non potest cadere sub merito aliquo, que in causa illud versatur. n. 17.
- Meritum, & premium in viuenterfus diliguntur ex natura rei. n. 18.
- Vt aliquod opus mereatur de condigno viam aeternam nescire est, procedat ab homine inflato. n. 12.
- Quod necessario ex aliquo sequuntur, non datur ex nescientia. n. 22. 23.
- Eadem proposita requiruntur ad continuandum meritorum antiquum, & ad novum meritorum. n. 28. 29.
- Meritum ad gradiam, etiam congruus non ostendendum ex propriis viribus. n. 36.
- Qualis

Index rerum.

- Quando dicitur rationem meriti consequit bonitatem aut malitiam operi, intelligendum est in via, & in agone.**
d. 235. n. 20.
- Metangismonitæ.**
- Metangismonice, qui quo tempore, & quam hæc in docuerint, d. 109. n. 4.**
- Michael.**
- Michael in adiutorium populi Dei missus de primis Angelis esse dicitur in Scriptura. d. 244. n. 4.**
- Mineralia.**
- Mineralia cum densam materiam postulent neque in aere, neque in aqua generari queunt. d. 189. n. 9.**
- Miraculorum.**
- Miraculum dicitur, quod raro evenerit, sine naturale, siue supernaturale sit, secus si frequenter contingat, quamvis sit supernaturale. d. 214. n. 10.**
- Miracula præter naturæ ordinem, ad confirmationem fidic sunt. d. 244. n. 6.**
- Misericordia.**
- Semper iustitiam misericordia, & è contra in omni effetu comittitur, d. 117. n. 1.**
- Missio.**
- Missio duas necessariam postulat personas. d. 108. n. 17.**
- Missio unius persona ab alia in diuinis intelligi nequit, nisi ab ea procedat substantialiter. d. 146. n. 10.**
- Si missio solum est operatio extra Deum, secundum quam non modo incipit esse aut apparere persona in creatura, Pater dici posse mitti à seipso. d. 170. n. 1.**
- Missionem esse manifestationem temporalem qua una persona ab alia cognoscitur procedere, videtur indicare Augustinus. n. 7.**
- Ad missionem non esse necessariam autoritatem in persona mitente dicit Bonaventura. n. 12.**
- Est aeterna persona processio connotata aliquo effectu temporalis, ratione cuius persona que mittitur, dicitur, apparet. n. 3. 4. 7.**
- De ratione missio in viuensum non est processio secundum substantiam missi àmittente. n. 6.**
- Missio in genere est exitus missi àmittente, vel secundum locum imperio, & consilio, ut est in humana, vel secundum originem, ut est in diuinis. n. 6. 7.**
- Exitus viri persona ab alia sine termino connotato non est missio. n. 7.**
- Missio simpliciter dicitur temporalis, quamvis sit eterna processio, & que sit causa. n. 8. 9.**
- Quamvis missio effectum temporalem, qui comunitus est toti Trinitati includat, notionale quid est. n. 12.**
- Cur effectus temporalis precipuum sit in missione, quamvis in reto non perireat ad rationem missio. ibid.**
- Effectus temporalis respectu originis quam modificatur, se habeat quasi differentia respectu generis. n. 13.**
- Missio alia est visibilis, que sit per effectum, vel signum visibile, alia inuisibilis, que per effectum inuisibilem. ibid.**
- Inuisibilis missio simpliciter, & absolute solum sit per gratiam gratum facientem, secundum quid tamen concedi potest fieri per fidem, & alia dona. n. 14. 15.**
- Quamvis missio sit exitus àmittente, non tamen opus est esse exitum secundum locum, sed sufficit exire secundum substantiam. d. 194. n. 6.**
- Missio ex uno loco in aliud nequit esse sine locali motu. ibid.**
- Missio est exitus viri ab alio. d. 244. n. 2.**
- Vide Angelorum missio.**
- Mixtum.**
- † Mixta omnia de elementorum materia sunt producta. d. 171. n. 5.**
- Vasquez in I Partem Tom. II.**
- Modus, Modus dicendi per se.**
† Modus quid sit, & in quo ab aliis accidentibus differt. d. 120. n. 15.
- Modus, non facere compositionem cum re, cuius est modus, Durandus pugat. n. 23.**
- Vera sit ex his compositio. ibid.**
- Quatuor modus dicendi per se assignavit Arist. d. 142. n. 10. & d. 157. n. 21.**
- Quid primus, & quartus modus. d. 142. n. 21.**
- Non Nomina, que necessario coniunguntur in uno modo dicendi per se, etiam coniunguntur in quarto modo. d. 150. n. 1.**
- Non solum aliquid potest conuenire alteri aliquo modo dicendi per se, prout est à parte rei, sed prout est in intellectu. d. 157. n. 49.**
- Quamvis modi, qui propriam habent existentiam possint producere alia productione, quam res cuius sunt modi, non tam modi existendi. d. 171. n. 19. 20.**
- Modus per se existendi tam in formis accidentibus, quam in substantialibus positum aliquid est. n. 20.**
- Etiam est aliquid negativum, non sequatur creationem distinguere ex natura rei à re creata. ibid.**
- Variatio modi realis in aliqua forma efficit distinctionem realem eiusmodi formæ a seipso. n. 18.**
- Mollities.**
- Mollities est vera qualitas sensibilis. d. 184. n. 13. 14.**
- Montanus, Montanistæ.**
- Error Montanistarum, quis. d. 108. n. 23.**
- Quis fuerit Montanus hereticus. ibid.**
- Mortale.**
- Mortale & immortale sine medio opponuntur, sicut mortale & non mortale. d. 182. n. 9.**
- Moses.**
- Multo ante Grecos philosophos gentiles Mosem fuisse Eusebius & Theodosius testimoniū. d. 132.**
- Creationem Angelorum explicatam fuisse à Mose nomine lucis docent Augustinus & Beda, d. 214. n. 24.**
- Fuisse à Mose prætermis. ne iudeorum populus ad idolatriam moueretur. docet Athanasius. n. 25.**
- Vera ratio, ob quam Angelorum creationis non meminerit Moses, adducitur ibid.**
- Motus, Mouens.**
- In vero motu aliud est via secundum rem, aliud relatio inde proveniens. d. 159. n. 42.**
- Motus non est quid commune actioni & passioni. d. 173. n. 5.**
- Non ponitur per se in predicamento, ibid.**
- Si rotæ motus successio, & tarditas proueniret ex resistencia spati, in instanti moueretur corpus in vacuo. d. 175. n. 3.**
- Etiamsi concederemus motum in instanti, inter illum, & motum in tempore non est infinita distantia, sed ad summum differentiæ sunt due species. n. 4. 9.**
- Quando dicunt philosophi motum posse fieri velociorem in infinitum, intelligitur secundum partes proportionales. ibid.**
- Motus celi ab eterno sicut quacunque res permanens esse potuit. d. 177. n. 18. 19.**
- Motus progesius, quamvis secundum substantialiam ab Angelo in corpore assumpto fieri posset, non tamen secundum modum. d. 186. n. 4.**
- Quis sit hic modus peculiaris, quo à vivente procedit. ibid.**
- Localis motus ad modum quantitatis, qui dicitur ubi tendit. d. 188. n. 28.**
- Motus, quo mouetur corpus solidum, nec prius tempore, nec præ natura aut causalitate recipitur in una parte quam in alia, jesus in corpore fluido. d. 192. n. 5.**

Index rerum.

- † Mouens corporeum bene potest per unam partem sui reliquias sui partes mouere, & quot modis id fieri posse. ibid.
- † Non nunquam mouet illas per partem determinatam, non nunquam autem per indeterminatam. ibid.
- † In omni, qui à se mouetur, distingui necessario partem mouentem à parte mota non potest probari. disp. 194. num. 8.
- † Si terminus motus est forma extrinseca, ipse etiam motus denominatione tantum extrinseca mobili cohereret. d. 195 n. 4.
- † Cur motus dicatur ab Arist. Endelechia, id est, actus imperfectus. ibid.
- † Moueri per accidens illud dicitur, quod ad motum, alterius mouetur, per se autem quod motu proprio. n. 6.
- † Quando aliquid mouetur ut pars ad motum totius, vel ut rotum ad motum partis, quantum motu sibi inherenter mouetur, per accidens dicitur moueri. ibid.
- * Tres modos assignavit Arist. motus per accidens. ibid.
- † Moueri nihil aliud est, quam modum distantia mutare. num. 8. 1. 2. 1.
- † Qui efficit distantiam localem, efficit etiam motum localis. n. 18.
- † Non omnis motus realis debet esse intrinseco in ipso mobili. num. 19.
- † Semper tamen sit aliqua intrinseca mutationis in aliquo, ex qua proterientia denominatio motus. n. 19. 2. 0.
- † Moueri per se primo, non est moueri intrinseco, sed moueri non motu alterius, neque aliquo prius moto. n. 20.
- † Moueri per accidens est aliquid moueri vel motu alterius vel alio prius moto, licet intrinseco mouetur. ibid.
- † Ut aliquid mouetur motu continuo, non opus est partem mobilis esse in termino à quo, & partem in termino ad quem. n. 25.
- † Huius oppositum existimauit Arist. ibid.
- † Continuatio motus ex continuatione formae desumitur. num. 29.
- † Motus per vacuum absque successione fieri nequit. d. 167 num. 5. 8. 9.
- † Non dicitur ad unum spatium per alium moueri, nisi prius duratione sit in uno quam in alio. n. 6. 7.
- † Successio motus ex resistencia interna mobilis proponit, non tandem ex plenius solum resistencia. n. 9.
- † Unus motus solum potest esse ad unum terminum. d. 220. num. 20.
- † Motus successivus ex quo tandem ex causa oritur alius motus, ut plurimum debet duratione precedere illum. d. 222 n. 11.
- † Aliquando contingit non procedere. ibid.
- Vide verbum, Angelorum praesentia, & Angelorum motus.
- Multiplex, multiplicatio.
- Nomen multiplex de Deo dici cur non possit. disput. 13. num. 15.
- † Licet multiplicatio, que sit ex divisione continua, sine materia, & quantitate non sit, tamen aliter sit in multiplicatione substantiarum. d. 181. n. 10.
- Multitudo.
- † Multitudo & divisio formaliter sunt idem. d. 128. n. 10. & d. 119. n. 5. 6.
- † Nomen multitudinis negationem unitatis significare peculiaris fuit Magistri opinio. d. 29. n. 1. 2.
- Si nomen multitudinis hanc negationem significaret, idem esset Deo tribuere ternarium & quaternarium. ibid.
- † Multitudo ex S. Thomas nihil addit supra unitates ipsas & negationem divisionis circa quamlibet. n. 2. & seq.
- Mulus.
- Mulus, & quodvis animal genitum, etiam primitus, & ita natura, imaginem aliquam precepit, & ita filius dicitur porci. d. 113. n. 5.
- Mulus aliquando secundus suisse ad generandum usque experientia. n. 8.
- Imo in Asia frequenter generare docet Theophrastus. Mundus.
- † Mundum suisse ab eterno sequit Aristoteles, & aliqui philosophi. d. 277. n. 1.
- Hoc nullus ex hereticis, habentem docuit. ibid.
- † Mundum durationem initum habuisse sedis docet Callicola. ibid.
- * Id fere omnes nationes credunt, n. 3.
- † Non potuisse mundum esse ab eterno aliqui Scholastici docent. n. 3. & seq.
- † Non solum quod arsinet ad substantias, & ad remanentes, sed etiam quod mater mundus esse patet ab eterno. n. 6.
- † Mundum sine auctore constituti existimant tripli. n. 18.
- Aliqua esse in mundo in qua natura attinere regenerari, nec corrupti possint etiam à causa prima existimauit Arist. d. 21. n. 5.
- † Hoc non solus fidet, sed vera philosophia impetrat. ibid.
- Mundum visibile à quodam Deo mala salutem Apelles dicebat. d. 171. n. 3.
- AEtas mundi secundum dicitur. d. 224. n. 8.
- Mutatio, Mutatum esse.
- † Mutatio communis fibricam habere debet virtutem immutabilem. d. 173. n. 1.
- † Mutatio est acquisitionis termini ad quem, cum ordine ad terminum à quo, sive in instanti, sive successione. disp. 197. n. 14.
- † Mutata esse incipiunt per primum sui effe, & definit per ultimum sui effe. d. 229. n. 4.
- Narratio.
- Narratio simplex est manifestatio secreti infraequalis gratia tantum manifestandi illud. d. 21. n. 6.
- Natiuum.
- † Natiuum illud dicitur aliqui, quod ex principio proprio ipsius oritur. d. 176. n. 18.
- Natura, Natura diuina, & intellectus.
- In intellectuali natura nulla alia operatio immutabilis est excogitari, quam intellectus, & voluntatis. d. 111. num. 5.
- Naturam diuinam subfistere non est regendum, est tenere cum Damasceno dicendum in tribus personis subfistere. d. 125. n. 22.
- Natura diuina vere à se subfistit, & non ab eo. n. 22.
- Natura diuina secundum se solum conuenit essentiali Dei perfectione, non tamen personali. n. 24. 26. 27.
- Non debet cogitari per se diuinanaturam ratione & Theologico conceptu, quatenus à tribus personis apprehendenda abstracta. n. 26.
- Licet creatura natura per modum realiter diffinatur abfistit diuina tamen solum habet subfistitrationem ratione distinctam, neque alio eger. n. 25. & seq.

Index rerum.

- Sine modo perficiendi relatio non potest concipi natura divina sibi perficiere, nisi ad modum absoluti eam concipiamus, ut concipiebant antiqui. n. 25. 26.
- Divina natura infinita dicitur inesse nature, quia sui causam non habet. n. 27.
- Solaris natura capax est liberalis, & gratitudo donationis d. 15. n. 6.
- Nulla rationalis natura prater Deum suam naturam potest esse impeccabilis. d. 23. n. 4. & seqq.
- Ipse voluntas operantis non potest esse regula iusta operam di moraliter in natura rationali creata. n. 14.
- Natura rationalis regula prima est humanarum operationum. n. 16.
- Nomina concreta naturarum, quando ponuntur ex parte predicatorum, supponi pro natura ex parte vero subiecti pro persona, quo Iesu dicit Sanctus Thomas. disputat. 157. num. 33.
- Modus proprius operandi naturae necessarius est, & quasi aliquis ad unam partem. d. 16. n. 11.
- Non solum natura dicuntur fieri ut quod, sed operari etiam d. 17. n. 15.
- Nulla creatura in se mala est, sed respectu alterius ex Aug. d. 17. n. 13.
- Nulla rationalis natura est ipsa regula proxima boni praeter Deinaturam. d. 23. n. 19.
- Neque potest immutabiliter regule rationis conformari, ibid.
- Cuius natura creatore melius efficitur verbo, quam esse per se solam & in se. d. 23. n. 7.
- Vide verbum, Dei natura.
- Naturalitas.
- Naturalitatem, & supernaturalem rerum ex efficienti causa prouenientiam autem Scopus. d. 214. n. 4.
- Quoniam super naturalitas secundum modum ex comparatione ad causam desumatur, supernaturalitas tamen secundum substantiam, non item. n. 8.
- Vide verbum, Supernaturale.
- Necessitas.
- Necessitas, qua potest determinari voluntas, alia est quoad exercitium, alia quo ad specificationem, & qua viraque d. 213. n. 24.
- Necessitas antecedens libertati aduersatur d. 219. n. 31. 40.
- Consequens tamen necessitas non aduersatur libertati. n. 39.
- Negatio.
- † Quomodo a nobis concipiatur negatio. d. 114. n. 15.
- † Negatio non dicitur substantia, aut qualitas sedens rationis n. 16.
- Non potest dici relatio rationis. d. 115. n. 6.
- Circumstantia dicitur ibid.
- Negatio que est in subiecto ex fundamento positivo semper nascitur. d. 128. n. 9.
- Negatio secundum se non est in ter notiones persone annumeranda, nificatione positivus quod denotat. disput. 137. num. 5. & seqq.
- † Negatio aliquis forma non tantum est in subiecto, quod caret ipsa forma, sed oritur ex peculiari aliquia ratione opposita forma cuius est negatio d. 137. n. 13.
- Negatione vniuersum propositum, quoties notior est quam illud, est autem notior, quoties positivum, quam priuatum notior est ibid.
- † Para negatio, quatenus negatio nulla potest esse perfectio d. 140. n. 10.
- † Inter negationes una potest esse maior alia. d. 143. n. 7.
- † Negatio unum habet distribuendi. d. 157. n. 18.
- † Negatio tantum afficit voces communes, si quis preponatur ibid.
- † Voci singulari postposita distribuit connotata illius, &
- negat per dictum omni modo & ratione. ibid.
- † Termino singulari postposita cundem habet effectum negotio, ac preposita. n. 19.
- † Negatio entis quo sensu dicitur duratione posse precedere vel natura creationem entis. d. 172. n. 12. 13.
- Nexus.
- Procedere ut nexus non solum est procedere a duobus, sed etiam procedere a duobus mutuo se diligentibus d. 150. num. 9.
- Nicænum Concilium.
- Cur in concilio Nicæno tam pauca sint dicta de spiritu sancto docet Basilus. d. 146. n. 20. 21.
- Nicænum symbolum.
- Non satis confortat ubi primum addita sit symbolo Nicæno illa particula Filioque. d. 146. n. 9.
- Aliqua particula a Latinis, & grecis merito sunt addita Nicæno Symbolo. n. 20.
- Vide verbum, Græci, & Ioannes Papa.
- Nicetas.
- Non concepit in spiritualibus compositionem ex esse & existentia, sed ex essentia & accidentibus. d. 118. n. 16.
- Nobilis.
- Nobiles, dicitur & Angeli appellari in Scriptur. disput. 178. num. 15.
- Noctus.
- Quis scribit Noctus, & eius heresis. d. 108. n. 1.
- Nomen.
- † Nomina non significant nobis proximè res, ut in scriptis sunt, sed ut nobis obiciuntur. d. 117. n. 2.
- Nomina que significant causam in actu, ut iustificator, &c. nullam dicunt in Deo perfectionem praeter perfectionem potentie. n. 15.
- Nomina per numerum pluralem aut singularem disposita sunt d. 128. n. 11.
- Nomina numeralia tantum de Deo negative dici non distinxit Ambro. d. 129. n. 9.
- Nomina, que processionem significant in vniuersum non significant peculiares, & distinctam notionem. d. 137. num. 3.
- † Nomina, quibus aliqua Dei attributa significantur, sicut expresse & formaliter negationem significant, praemateriali tamen modum positivum substantia dicuntur. a. 137. n. 16.
- † Nomina numeralia addita termino res solum denotant realiter multitudinem. d. 128. n. 5.
- Si coniungantur termino, Relatio realis, non denotatur distinctio realis, sed multiplicatio relationum in genere relationum realium. ibid.
- † Nomen proprium quid sit. d. 139. n. 26.
- † Nomen per priuum significat id in quo ratio significata repetitur intrinsecus & formaliter, deinde vero illud in quo reperitur extrinsecus. d. 140. n. 10.
- Nomina personalia incomplexa solam relationem directe & expresse significant. d. 144. n. 3.
- † Nomina propter libet non est vnde dum, neque illorum varie significantes excogitanda. d. 135. n. 3.
- † Nomina singularitas definiuntur ex directo significato, non ex connotato. d. 157. n. 7.
- Vide verbum, Vox.
- Nominales.
- Nominales nec relationem rationis, nec distinctionem admutuntur. d. 144. n. 7.
- Notio, notionalis actus.
- Notiones eiusdem persona non praedicantur mutuo praedicatione formali. d. 119. n. 4.
- Quid sit notio varie explicant authores. d. 131. n. 12.

Index rerum.

- Notio superior** est relatione & proprietate, omnis enim proprietas & relatio notio est, non est contra. n. 13.
Notio non potest esse quid commune toti Trinitati. ibid. & d. 137. n. 8.
In solo nomine constitvere notiones putatur. greg. disput. 136. nam. 4.
Formas proprias personarum notas, & characteres vocis notiones Basili. num. 6.
Cum dicimus diuinis esse notiones, & abstracte esse concedendas, non assertius in solo nomine manere, sed illis conceptum peculiarem respondere ut proprium ipsarum vocum significatum. n. 7.
Licet quinque notiones concedamus in diuinis, non tamen sunt quinque res concedenda. ibid.
Per notiōem modum cognoscendi personam intellexit. August. n. 6.
Cum quinque notiones dicimus, quinque conceptus sola intellectus operatione distinctos concedimus. n. 7.
Nomen notio aliiquid rationis significat sicut nomen attributum ibid.
Quae significant actionem aut essentialē, aut notionalē, non possunt de notiōibus predicari. sc̄us que non significant actionem. n. 9.
Notiones non sunt formalia & principia operationum sive essentialium sive notionalium. n. 10.
Concreta attributorum sicut etiam essentialē de abstractis notionib⁹ formaliter non praedicantur, nisi quando attributū, sicut aliiquid consequens esse rei. n. 11.
Tantum sunt ponendae quinque notiones, quidquid Scot. opinetur. d. 137. n. 1. & seqq.
Notio non est ipsa virgo formaliter, cum habet rationem forme in factō esse. n. 3.
Huius oppositum aliqui putant. n. 9.
Id, quo peculiari modo persona in nobis innotescit, notio est. nam. 4.
Notio non est ipsa cognitio, neque medium per quod cognoscitur persona, neque modus cognoscendi, sed ratio persona. à nobis cognita. n. 10.
Vnde iunenda sit notiōnum diueritas. d. 137. n. 10. 11.
Ex communi & particulari non constituantur diuersae notionei. num. 19.
Neque confundantur per respectum ad creaturas. n. 20.
Qui in diuinis quinque rationes, quas notiones appellamus, negare, contra fidem sentire. d. 138. n. 13.
Si eas concederet, sed negaret esse appellandas notiones, nihil dicaret contra fidem, temeritatis tamen notiam mereatur. ibid.
Circa numerū notionum nihil est definitum ab Ecclesia. ibid.
Si de aliis rationib⁹ peculiaribus nobis constaret in diuinis, recte eas appellaremus notiones. ibid.
Prudens non suffit plures notiones invenias quam quinque, non est sufficiens ratio, ob quam alia inueniri non posse. num. 14.
Natūrum vestimentum appetit, ut plures quam quinque affigentur. ibid.
Aetus notionales Dei quoddam modo possunt transire ad creaturam, & reflecti supra personam producentem, quodā modo non. d. 140. n. 29.
Notionales termini additi essentialibus aliquando faciunt eos supponi pro persona. d. 156. n. 14.
Actus notionales & origenes idem sunt. d. 159. n. 28.
Non dicunt solam relationem productionis, sed operationem etiam intelligendi & amandi. ibid.
Qui affirmaret actus notionales sive origines esse quid absursum, grauerit erraret. n. 18. 29.
Actus notionales esse voluntarios voluntate comitate, non

tamen voluntate vi principiis quo sensa dicitur. S. Thom. mas. n. 43. 44.
Veracessi potentia in Deo respectu altius notionalium. 165. n. 7.

Nubes.

† In nubibus multa nobis obviciunt figura, quæ non sunt, & si proprie videtur, non illa apparet. d. 134. n. 9.

Numen.

Triplex numerus in Deo concessus. Aliud dulcissimum, sibi triplex.

d. 131. n. 17.

Numen ad Dei essentiam referunt. ibid.
Ideo non potest in Deo concedi triplex numerus. ibid.

Omnis diuina adoratio nominis debetur. ibid.

Numerus.

Numerus ternarius in Deo penitus est ratione prepucium, non ratione essentia. d. 122. n. 27.

In numero creaturarum maius, & minus respectu quantitate perfectionis, quam multitudinis, in diuina non item. d. 127. n. 10.

† Predicamenta aliis numeris solam respectu in rebus punita ex S. Thom. d. 128. n. 2.

Numerus formaliter aliud ratione est. d. 129. n. 7.

Numerus in discretionem constitutus. d. 131. n. 8.

Numerus non est in singulis unitaribus per se, sed in omnibus vel in qualibet cum respectu ad alia. dicitur. d. 137. n. 14.

Vide verbum, Vnitas,

Nutritio.

Nutritio secundum substantiam à Deo spirata, non ab Angela. d. 186. n. 1.

O.

Obduratio.

Obduratio alia est culpa, alia autem pena. d. 129. n. 1.

Obduratio, que est culpa, Deus non est causa fecis obduracionis, que est pena. ibid.

Obduratio, que est culpa, est confirmatio & propositum super peccata. ibid.

Obduratio est pena, duplex est, altera est priuatio glorie, ut quis refugiat à peccato, altera priuatio gratiae, non aliquod bonum opus operetur. ibid.

Vide verbum, Dæmonum obduratio.

Obiectum.

† Si semel conceditur obiectum non concurreat per modum principij. Qd sui cognitionem frigidi & requiri continentia obiecti cum potentia. d. 103. n. 7.

Absente obiecto posse fieri sensationem in oculis, & permittat species obiecti, certum est d. 208. n. 9.

Ilud fieri de sauro, experimento constat. ibid.

† Representatio obiecti non est relatio similitudinis. n. 10.

† Prater species, quibus complenter poteris ad operandum obiectum naturale requiri certum, & determinatum num. 14. 15.

Ex eo, quod crescat obiectum non licet colligere argumentum aequalis operationis, nisi argumentum ratiocinii per secundum eandem, & ratiocinii formand. d. 201. n. 6.

† Ex priuatione proprii obiecti in seculo vel iudicis intellectus absentiā illius. d. 214. n. 10.

Nullum est obiectum prater Deum, & arcem, quod voluntatem moueat necessario quoad exercitum. d. 236. n. 15.

Obiectum, quod non proponitur sub omni ratione bonitatis parte suis, & ex parte exercitii circa se, non potest magis mouere voluntatem. d. 210. n. 6.

Oculus.

† Oculus seipsum potest videre aut per reflexum recipiens sui speciem, aut alio modo. d. 175. n. 9.

† Cœ.

Index rerum.

- † Cur oculis instrumentum ad videndum dicatur, quan-
tus ipso virtus resideat aequalis ad effectum. d. 14. n. 25.
Oculi semel at nisi restitutio supernaturale est secundum
modum. d. 214. n. 9.
- Odium.
- Peccatum odij contra charitatem aut beneficentiam est. d.
23. n. 27.
- Cum odio Dei, quod sit actus humanus, non repugnat esse
aliquem actum virtutis mortalis ex omni circumstantia
bonum. d. 241. n. 5.
- Odium Dei non afferit secum necessario omne genus peccati,
& offensio contra Deum. d. 241. n. 6.
- Odium alius non est desiderium omnis mali, quod sit con-
tra voluntatem illius. ibid.
- Omnipotentia.
- Omnipotentia non est omnis potentia sed potentia circa om-
ne, quod non implicat contradictionem. d. 139. n. 13.
- Omnipotentia in se nihil aliud est quam ipse Deus absolute
perfectus quoniam, ut a nobis concipiatur, & nominatur,
non posset intelligi sine respectu ad creaturas. disp. 13.
num. 33.
- Omnipotentia Dei ad creaturas producendas eas respicit sub
ratione absoluta. d. 163. n. 8.
- gradus omnipotentiae, semipotentiae, & nullius potentiae in
persona diuinis ex suo cerebro Abayard. excoiguit. d.
176. n. 46.
- Omnipotentia Dei eodem modo versatur circa non ens, ac
circa ens. d. 182. n. 10.
- Nomine omnipotentie plenam secunditatem ad generatio-
nem intellexit. Augustinus contra Maximum. disp. 165.
num. 10.
- Omnipotentiam, quatenus sub se includit potentiam gene-
randi, esse in omnibus diuinis personis existimauit. Mar-
til. num. 1.
- Si omnipotentia includeret generandi potentiam, non pos-
set esse in omnibus personis. n. 11.
- Omnipotentia dicitur respectu omnium, que absolute in se
non explicant contradictionem, ita tamen ut illa ab om-
nipotenti producantur, sicut natura sua postulant pro-
ducere. n. 5. 6.
- Non dicitur aliquid omnipotens, quia posset omnia illa, ad
quae formam habet. n. 6.
- Quo modo omnipotentia sit in personis diuinis variat
Scholastic. n. 2. 3. & seqq.
- Omnipotentia soluta dicitur respectu omnium, que extra
Deum non implicant contradictionem. n. 7. 8.
- Omnipotentia aequalis est, & eodem modo in omnibus per-
sonis n. 9. & seq. d. 176. n. 45.
- Si omnipotentia sumeretur pro omni potentia producendi
aliquid in intra, quam extra Deum, non esset aequalis
in omnibus personis. n. 8.
- Attributum omnipotentiae includere generandi potentiam
non dixit Aug. n. 8. & seqq.
- Vide verbum, implicatio contradictionis.
- Operatio.
- † Operatio vel actus semper de sua potentia predicitur in
sensu formalis, non in sensu identico. d. 138. n. 11. 12.
- Operatio non dicitur libera absolute, eo solum quod libera
sitate coactio, & seruitute. d. 161. n. 13.
- Perfectissimus modus operandi est naturalis & liber simul
in eadem potentia, non tamen in eadem operatione.
num. 14.
- † Operationum vitalium quedam sunt, que secundum
suam substantiam nequeunt esse nisi à vita, aliae sunt,
que licet secundum substantiam possint fieri à non viue-
te, non tamen secundum modum. d. 185. n. 10.
- Operations vitales secundi generis, quo attinet ad substan-
- tiam, ab angelo in corpore assumpto fieri possunt. Ibid.
& d. 186. n. 3. 4.
- † Ut aliqua operatio vitalis sit, non opus est recipi in ipso
viventi. d. 186. n. 6.
- Operationum vitalium tres sunt modi secundum Bo-
navent. & quid vnu quis. n. 7.
- † Operationes vitales que secundum substantiam à non
vivente fieri possunt, denominationem non sumunt à sua
substantia tantum sed à modo, quo procedunt vivente.
num. 3. 4.
- Quae sint istae operationes. Ibid.
- Quid sit modus peculiaris, quo istae operationes a vivente
procedunt, & qui corpori assumto ab Angelo nequit o-
cupare. n. 4.
- † Quatuor operationes vitales secundi generis secundum sub-
stantiam sensu percipiuntur, non tamen percipitur mo-
dus peculiaris, quo a vivente excentur. n. 9.
- Operationes liberae solum sub sunt libertatis voluntatis, ut eas
eliciat semel tamen elicere non parent eius imperio, in
eo quod istae secundum se possunt producere. disp. 109.
num. 25.
- † Operatio vitalis a solo Deo fieri nequit d. 14. n. 11.
- Opposito, oppositionis
genera.
- † Oppositionis genera quatuor annumerantur Arist. & que
sunt d. 128. n. 4.
- Opposito secundum priuationem radix est oppositionis con-
trarie. Ibid.
- Oratio.
- Oratio est actus intellectus manifestans superiori desiderium
obtinendi aliquid ab eo. d. 121. n. 66.
- Ex virtute orationis & gratiarum actionis recte colligitur
necessitas gratiae Dei ad operandum bonum. disp. 123.
num. 11.
- Ordo.
- Ordo primi & secundi non est in rebus ex natura rei, sed
per intellectum. d. 129. n. 7.
- † Ordo est habitudo plurium ad unum primum. disp. 167.
num. 1.
- Ordo secundum locum definitur ab Augustino, Partium
disparium sua vincuique tribuens loca dispo-
sitione. n. 2. 8
- † In ordine prioris & posterioris secundum durationem
non opus est assignari primum, si duratio sit infinita, sed
satis est ante quilibet suisse aliud. d. 177. n. 18.
- † In ordine causarum semper primum est assignandum,
cum in causis non posse dari processus in definitum.
ibid.
- Ordo prioris & posterioris esse potest sine ordine cause ra-
tione majoris dignitatis. d. 216. n. 6.
- Quod in corporis rebus est ordo propinquitatis, in spiri-
tualibus est ordo conversionis unus ad aliud secundum
S. Thomam. n. 10.
- Ordo gratiae quando prermittas ordinem naturae. disput.
244. num. 6.
- Vide verbum, Origo, prioritas.
- Origenes.
- Falso tribuitur Origeni error de inegalitate filii cum pa-
tre. d. 109. n. 1. 2.
- Malachiam, Ioannem Baptistam, & Aggeum Prophetam
Angelos incarnatos suisse existimauit Origenes. d. 184.
num. 7.
- Origenis error de corporis productione in quinto Concilio
Constantinopolitano, non tamen in Lateranensi dam-
natus est. d. 244. n. 17. 18.
- Origo.
- Origo non est idem formaliter quod noscio, hec enim
conci.

Index rerum.

- concipitur ut in facto esse, illa autem ut in fieri. d. 137.
num. 3.
- Quamvis origines dicerentur notiones, non deberent consituti ut distinctae ab ipsis formis in facto esse. ibid.
- Prioritas originis quid sit. d. 142. n. 19.
- Optime potest esse prioritas originis cum similitate nature, & cognitionis. ibid.
- In diuinis actibus duplum ordinem posse considerari alterum originis, alterum naturae docet Scotus. d. 143. n. 6.
- In uno instanti ordinis secundum naturam plura secundum originem assignari posse idem docet. n. 6. 7.
- Ordinem secundum naturam considerat Scotus in Dei intellectu respectu obiecti primary & secundary. ibid.
- Ordo originis in diuinis aliis respectu obiecti primary est alius respectu secundary secundum cundem ibid.
- Ordo originis respectu obiecti secundary ex Scoto non est, secu num quem una persona ab alia procedit. n. 7.
- Origo nihil aliud est quam relatio in fieri & in via. d. 147. n. 40. & d. 148. n. 1.
- Originis passus, solum quia disparata & suapte natura diversa sunt, realiter inter se distinguunt existimant Scot. & Durand. d. 148. n. 10.
- Vbi est ordo originis, debet esse originis prioritas. n. 10.
- Origo formaliter non concipitur ut forma inherens in facto esse. d. 158. n. 16. 17.
- Origo formaliter non constituit personam, nec distinguere. n. 17.
- Semper intelligitur a nobis per modum actus secundi. n. 8.
- Prius a nobis concipitur origo, quam relatio respondens origini. d. 159. n. 15. & seqq.
- Origo idem est quod actus notionis. d. 159. n. 3.
- Origo actus notionalis dicitur quia conductus ad dignoscendas personas. ibid.
- Idem est origo cum persona adequate, cum essentia tamen solum inadequate. n. 9.
- Idem est secundum regnus cum relatione, differt autem in modo significandi n. 40.
- Origo actua & passua non sunt in eadem persona diuisa secus actio & passio in humanis. ibid.
- Realiter distinguuntur origo actua & passua. ibid.
- Prioritas originis solum est inter producens, & productum & inter ea, que per se pertinent ad producens, & productum. d. 160. n. 11.
- Inter origines passus ordo est prioris & posterioris secundum similitudinem aliquis. d. 168. n. 1.
- Ordinem esse prioris & posterioris secundum rem per accidens. Davand putavit n. 2.
- Inter origines passus ordo est prioris & posterioris secundum rem, non minus per se quam inter personas. n. 3.
- Inter origines passus non solum est prioritas realis, & naturalis, sed etiam rationis, secus inter personas. n. 5. 6.
- Vide verbum, Prioritas.
- Offa.
- † Offa in domino anima rationali vivunt, disputat. 113. num. 12.
- † Si potentia visus esset in esse velut in naturali subiecto, videret os. d. 164. n. 14.
- Otto Frisingensis.
- Otto Frisingensis quis fuerit. d. 116. n. 4. & d. 110. n. 2.
- Gilbertum a calunnia quadam liberat. d. 116. n. 4.
- Solus Otto expressam facit mentionem gilberti. d. 110. n. 6.
- Ouum.
- † Vnum ouum cur non sit imago alterius, licet sit illi simile. d. 145. n. 6.
- P.
- Parabola.
- Parabola non semper significat in Scriptura similitudinem continentem sensum parabolicum, sed aliquid, quod fabula, seu proverbiu[m] vulgi in derisu, sicut apud n. 22.
- Pars.
- † Partes integrales substantiae, que acti sunt in tota, sunt supposita, bene tamen extra compositionem. d. 223. n. 20.
- † Partes effectivae nullo modo dici possunt separatae. ibid.
- Parvuli.
- Parvuli ante nativitatem ab angelis Confide maternostri in tanquam matris pat. d. 245. n. 3.
- Passio.
- † Particula passio de subiecto predictum secundum priuationem illius, & secundum quid est illius. d. 157. n. 52.
- Terminus seu opus passione esse effectum, & attulit sicut dixit. Aris. d. 155. n. 4.
- Effectus qui naturaliter ex subiecto passionum, & effectuum nobis imprimuntur, voluntatis elatione inquit quam subsum. d. 211. n. 23.
- Nulla passio magis & minus recuperetur. Lipp. 26. num. 10. 19.
- Pater.
- In Patre cui ponatur notio non aliud intellectus. d. 11. num. 14.
- Quamvis pater filium faciat cognoscere, non tamen est illius imago. n. 44.
- Pater maior est filio non natura, sed prioritate originis ex sententia Gratian. d. 122. n. 14. 15. 16.
- Principato exinde modum est Patris quam filii docuit Cletheus. n. 13.
- Non omnis patris redditus filio, aut Spiritu sancto communicatur. num. 31.
- Omnia que sunt patris, esse filii, quo sensu dicuntur patrum. ibid.
- Ad Filium referunt Pater non sibi tantum ad intellectum sed tangunt ad productum. d. 123. n. 17.
- Non potest dici Pater aliis Deus a Filio, aut aliis creat. d. 131. n. 1.
- Imo dicendum est Patrem, Filium, & Spiritum sanctum eundem esse Deum. ibid.
- Qui Patrem apprehendit in diuinis sub conceptu filii pertinet, aut solus spirations affinitas, nondum ipsum expresse apprehendit ut primum principium. d. 157. num. 16. 17.
- Pater initia dictus dicitur ab Hilario, sed est initiationis, & officiatus. d. 139. n. 2.
- Patrem dici notiale principium non sat ex loco scriptura probatur. n. 5. & seq.
- Pater principum est rotis donatum, & que sensu dicuntur. n. 10. 11.
- Solus pater principium est ut sensu. d. 140. n. 15.
- Pater auctor dicitur Ely. & Filius Spiritus sancti. d. 139. num. 17. 18.
- Analogice dicitur Pater de creato & in creatu. n. 2.
- Quomodo Pater sit nomen proprium primogenitae Tripartitatis. n. 25. 26.
- Pater notionaliter dictus prior natura conuenit Deo, quoniam pater essentia, aliter dictus. n. 27. 28.
- Solum pater proprius dicitur ingenitus in diuina. d. 140. num. 9.
- Eriam si Pater non proxime spiritu sancto & patre principaliter unius, sed omnis processio. d. 14.
- Elegantissima comparatione hoc illustratur n. 19.
- Pater eternus unico & simplicissimo intuitu originis rationalis intelligit se, & Filium, & Spiritum sanctum. d. 142. n. 8.

Index rerum.

- Pater ut pater est prior origine filio, cum tamen sit simul natura & cognitione cum illo n. 19.
- Pater ut pater concipi potest non considerata relatione spirituatis, antequam concipiatur Spiritus sanctus n. 20.
- Antequam intelligatur filius, concipi potest pater sub concepcionem primae personae ibid.
- Ad cogitationem notionalium, quia pater producit filium, tamen perirent in quarto modo dicendi per se essentia, paternitas, & filiatione, reliqua solum comitante se habent, licet necessario n. 23.
- Cognitione patris non comparatur secundum omnem personationem realiem, quam habet, cum filio, ut illius producio n. 24.
- Non solum possiles creaturas, sed futuras etiam verbo suo dicit pater d. 143 n. 16.
- Omnia que habet pater, filii sunt preter ea, que mutuo opponuntur, d. 137 n. 13.
- Realiter distinguitur pater à Spiritu sancto, proxime quidem per generationem, remote tamen per paternitatem, n. 38. 39.
- Inter patrem, & filium non est ordo originis in actu spirandi, bene tamen in habendo virtutem spiracionis, d. 143. num. 10.
- Tantum enim virtus spirandi in patre, & Filio, d. sp. 149. num. 1.
- Patrem & filium esse duo principia Spiritus sancti docent Durandus, & Gregor. n. 23.
- Vnicum tantum principium dicendi sunt Spiritus sancti, non plura n. 4. 5.
- Iste definitus est in Concilio Florentino. n. 1.
- Cur dici posse, pater intelligi verbo suo, non autem generat verbo suo, d. 151 n. 12.
- Etiam recte dicatur, pater dicitur, & creature verbo suo, non tamen dicunt pater, & sapientia sapientia genita, & qua sitratio n. 20.
- Cur dicitur pater omnia creasse verbo suo, n. 21.
- Recte dicit potest pater sapientia genita sapit, quod perperam negavit Scot. n. 21. 22.
- Quamvis pater in aliquo sensu dici posse sapientia sapientia ingenita, in nullo tamen dici potest sapientia sapientia genita, n. 23.
- Pater & Filius sub proprietate personali non sunt obiecta secundaria dilectionis, qua procedit Spiritus sanctus, ut male Scot, sed primaria d. 52 n. 2.
- Pater non potest dici plura principia, potest tamen dici plura secundum rationem, & quae sit huius ratio, d. sp. 155. num. 19.
- Pater fons deitatis appellatur, n. 30.
- Pater paternitas est Pater, an negari posse, d. sp. 158. num. 4.
- Non intelligitur à nobis pater generare, quia pater est sed contra pater est qui generat, d. 153 n. 15.
- Personalis patris similitudine cum generatione dixerunt Durandus & Gab. n. 12. 13.
- Si pater concipiatur iam habens filium, recte intelligitur paternitas constituta n. 10.
- Personalis patris ante generationem intelligi sub ratione cuiusdam formae hypothistica, quo sensu dicit Sanctus Thom. n. 20. 1.
- Personalis patris duplicitate posse intelligi constitutam docent S. Thom. & Bonavent. ibid.
- Pater definitur, viens, quod producit aliud vivens in similitudinem naturae à principio coniunctio. n. 25.
- Personalis patris concepta per modum secundum est fundamen-tum relationis innascibilitatis, d. 159. n. 24.
- Pater vult se generare Filium, dicit tamen personae volunt Filium generari à Patre, d. 160. n. 5.
- Pater, antequam generet, intelligitur à nobis cum sola intentione essentiali, quam habet, in quantum est Deus. num. 7.
- Proprium patris non est solaris relatio, sed essentialis tali proprietate determinata, d. 164. n. 15.
- Cur pater non dicitur assimilari Filiu, Filius tamen dicitur aequaliter, & assimilari patris d. 166. n. 12.
- Recte pater diceretur de divina substantialitate, si particula de filium significaret formale principium ab ipso origine, d. 161. num. 4.
- Ita pater est in filio per circummissionem ut relatio patrū sit in Filio. Et è contra non per modum forma inherentis sed per modum subsistentis in alio subsistenti d. 169. num. 5.
- Cur pater nunquam dicatur missus d. 170. n. 8.
- Paternitas.
- Paternitas est ratio & proprietas personæ, qua persona incommunicabilitate subsistit, & ultimo terminatur natura d. 121. n. 8.
- Paternitas non constitueret patrem, si different in solo modo significandi, ibid.
- Non differt paternitas à patre in significato directo sed ex parte connotati, n. 8.
- Misus differt à patre quam à Deo, ibid.
- Non potest in sensu formalis de patre predicari, neque è contraria, num. 19.
- Hanc propositionem, Paternitas generat, merito negat S. Thom. d. 119. n. 4.
- Quamvis paternitas ostendat patrem esse priorem origine filio, non tamen ostendit esse virum absolute, d. 137. n. 17.
- Paternitas non solum natura, sed cognitione simili est cum filiatione d. 142. num. 12.
- Ad eam terminatur intellectio notionalis patris ibid.
- Non solum concurreat paternitas ut proprietatis modificans essentiam ad esse patente generantis sed etiam veluti obiectum intelligibile n. 3. 14.
- Ad propositionem suę pertinet paternitas tanquam relatio principij proprii & per se illius d. 142. n. 22.
- Paternitas non solum à situatione, sed à similitudine, & aetate differt, d. 147. n. 12.
- Paternitatem esse in patre sine additione dici potest, d. 158. n. 4.
- d. 142. in diuinis, prout à nobis nominatur, quidditas quedam est que communicari potest, n. 19. 20.
- Paternitas diuina, etiam concipiatur ut quidditas quedam non potest communicari, n. 30.
- Si prior processio in Deo esset per voluntatem, & posterior per intellectum paternitas esset in duabus personis, sed esset alia quam nunc est, ibid.
- Patrificiana heres.
- Patrificiana heres quo tempore incepit d. 108. n. 1.
- Quis fuerit eius auctor, ibid.
- Paulus Samosatenus.
- Paulus Samosatenus quis, & que eius heres, d. 108. n. 5.
- Paulus Samosatenus Arrianus fuit, & Christum purum hominem esse dicebat, d. 140. n. 2.
- Peccatum.
- Per peccatum mortale attingit homo destructionem gratiae velut causa physica, d. 174. n. 14.
- Peccati causa non aliam esse quam voluntatem creatam, non quatenus bona est, sed quatenus ex nihilo est, inquit Augustinus, d. 2. i. n. 7.
- Peccare quid sit, n. 14.
- Ad peccatum non opus est ex parte intellectus, sed procedere defeluum considerationis, qui si error, sed arsis est quod efficaciter confidetur delectabile, quam honestum, n. 23.
- & d. 235. n. 16.

peccatum

Index rerum.

Peccatum aliquando imputatur formaliter & secundum reatum, aliquando secundum reatum tantum. d. 231. num. 5.

Opus quod est causa alicuius peccati, eadem malitiam habet cum peccato, cuius est causa. n. 1.

Quamvis in omni peccato sit amor avaricie, & concupiscentie, non tamen reperiatur duplex species malitie. d. 231. n. 9.

Ex bono concupito & amore, quatenus est amor concupiscentie, debet considerari species peccati. ibid.

Ad peccatum non requiritur electio, que sit voluntas efficiax d. 231. n. 8.

Qui defectus sufficiat in intellectu ad peccatum. n. 12.

Contingere potest, ut prima malitia peccati proueniat ex medio, & non ex fine. d. 235. n. 4.

Ad peccatum non est in aliqua creatura naturalis inclinatio, bene tamen libera. d. 335. n. 40.

Vi quis posset peccare, non requiritur inclinatio naturalis ad malum, sed libertas voluntatis sufficit, & requiritur. num. 41.

Ad peccatum non requiritur consultatio, & electio, sed sepe sufficit propriez obiectum indifferentia, disputatione. 236. num. 14.

Non opus prius est apprehendere bonum ut honestum, quo mouetur voluntas ad peccandum sed satis est apprehendere delectabile cognoscendo esse contra rationem. num. 16.

Illa propositione, Nullius recipiens ad malum operatur, & peccat, quo sensu sit vera. d. 238. n. 9.

Impotencia peccandi non obstat rationi perfecti, & plenius induit d. 239. n. 6.

In quibus mortali peccato ultimas finis quomodo constitutasur. n. 21. 22.

Ratio peccati sine voluntario libero excoxitari nullo modo potest. d. 240. n. 5. & d. 41. n. 7.

In peccatis ad rationem meriti non requiritur comminatio. d. 241. num. 19.

Per peccatum vere meretur quis sui annihilationem. ibid.

Vnum peccatum non potest esse pena prioris peccati. d. 242. num. 6.

Vide verbum Angelorum peccatum.

Pelagius, Pelagiani.

In quo sit error Pelagianorum. d. 17. n. 10.

Donum creationis quod pelagius conceperit in Concilio Difflitano, non immortale gratiam posse appellari conceperunt. Africani patres. d. 182. n. 11.

Per, particula.

particula per rationem causae, seu principij significat. disp. 1. 6. n. 27. 28.

Iam quod particula cum significare perperam dicunt aliqui Greci. ibid. & n. 29.

particulam per, etiam denotare id, quod ex particula docet Basil. n. 28.

non in mystico Trinitatis particulam per ad denotandam relationem filii, ad patrem, & ad significandam naturam itendit. item scilicet autem Greci. ibid.

Si particula per denotaret consubstantialitatem, dicere pallens filium procedere a patre per Spiritum sanctum ibid.

Non denotare causam finalem, materialem, seu formalem in hoc mysterio possum per se constat ibid.

Omnigenus causa indiscriminata posse significare particulam per doce S. Thom. d. 15. 1. n. 22.

Per particula, quando dicimus aliquid moueri per medium, aliquod genus prioritatis demonstrat. disp. 97. num. 5.

Perfectio, Perfectum.

perfectio & imperfectio contradictriae opponuntur. d. m. num. 2.

Nomen perfectio singulariter est Deo accommodatum, sub nomine. d. 3. 6.

Tres perfectiones etiam relativa nullus ex variis sensu in Deo. ibid.

perfectio quod modis dicatur secundum Gal. n. 4.

perfectio simpliciter simplex est, que melior est ipsa quam non ipsa. n. 10.

† perfectum est, cui nihil deficit. n. 11.

perfectum non est ab solutum, sed commune quid difficit.

& res ipsa. n. 19. 20.

Dupliciter sumi potest perfectio. n. 20.

† perfectio sumpta pro integritate non requirit realiter.

ſtinctiōne ab ente. n. 20. 21.

† perfectio sumpta pro forma que conductus ad imaginem aliquam, si realiter, realiter etiam distinguenda integrato. n. 21. 23.

† perfectio sumpta pro forma, perfectio non est ipsa enim. n. 23.

Non multipliciter realiter perfectio, iller realiter multiplicetur relatio. n. 24.

perfectiones simpliciter simplices personales in diuisio non sunt comparanda cum persona, sed communia, vitalia dicantur. d. 125. n. 24. 25.

† perfectione esse priora quodam genere prioritatis dicitur. Artib. d. 167. n. 3.

Perseverantia.

perseverantiam etiam in integra natura esse dominum Dei fides docet. d. 228. n. 11.

Peltona.

Non dicitur de essentia personae, quidquid ad eius rationem formalem pertinet. d. 121. n. 15.

Personam non significare sufficientiam, nunquam docuit. S. Thom. Si recte intelligatur. d. 127. n. 7.

Personam diuinam infinitam est in genere entis non ratione proprietas, sed ratio. n. 18.

Personam secundum Becherum dicitur rationalis nature dividua substantia. d. 123. n. 8.

A Ricardo de S. Vincenzo definitio rationalis nature incomunicabilitas existentia. n. 10.

Personam a solum dicitur de rebus rationis participibus. ibid.

In productione personae creatura natura genti, cum modo per se existendi productus, scilicet in productione persona diuina. d. 125. n. 14.

Nomen Personae a familiaritate patribus, & Consanguineis explicandum Trinitatis mysticum. n. 16.

Personam inferior est hypostasis seu substantia. ibid.

Qualitatem significare dicitur Valla. n. 17.

Licet interroganti, Quae persona est Petrus per qualitatem nonnunquam respondatur, non est dicendum personam significare qualitatem. n. 8.

Persona perfectissimum est in natura. n. 19.

Licet persona per se perfectissimum natura, dignitatem continet, non sequitur in Deo efferves perfectiones r. d. num. 19.

Nomen persona tria positiva conatur, & negativa dicitur.

Et dicitur secundum Scot. d. 127. n. 2.

Non significat persona negationem directe. n. 2.

In diuini facile assignatur modus quo contrahit natura ad esse personam, scilicet in humana. ibid.

Nomen persona secundum intentionem significat facultatem.

Dicitur relationem vero secundum Caut. n. 1.

Directe significat subtilitatem secundum alias. n. 1.

Nomen persona directe significat subtilitatem, & relationem, indirecte tamen essentiam. n. 6.

Relatio-

Index rerum.

- Relationem significat materialiter, subsistentiam tamen formaliter. n. 6. & d. 144. n. 2. 7.**
- Nomen persona aliquod reale communis omnibus personis secundum rationem significat. d. 120. n. 7.**
- Personam de Patre, & Filio quidditatis predicatorum docet Caiet. n. 4. 5.**
- Verius est solum denominative predicari. n. 6.**
- Nomen persona commune est Petro, & Paulo denominative, significatque singulariter & individuue existere n. 7**
- Personam Petrus, & quidam homo valde differunt in significacione. n. 7. 12.**
- A significato nominis persona abstrahitur ratio communis denominative petro & paulo, a significato tamen nominis petri abstrahitur ratio naturae communis essentia. ibid.**
- Si nomen persona expresse & formaliter relationem significaret, dicerentur personam aliquam esse personam. n. 6.**
- Persona definitur per individuum, & incommunicabile, quo duo denominativum rerum conceptum significant. num 7. 8.**
- Nomen persona essentiae est huic & illi persona hoc nomine significatio. n. 8.**
- A Patre, Filio, & Spiritu sancto, prout his vocibus significantur, non potest abstrahi conceptus persona communis quidditatis, sed solum denominative. ibid.**
- Persona ad e & non ad aliud significatur ex August. n. 11.**
- Personae conceptus cum absoluto sit, non potest abstrahi ab absolu & respectivo. ibid.**
- Verius significat rem, qua constituitur persona, connotat autem naturam humanaem, in qua subsistit. ibid.**
- Persona supra naturam positum modum persicatio habet. d. 133. n. 6.**
- Personarum Trinitatis numerus, & ordo.**
- Vnam tantum esse Dei personam primus docuit Noetus, & Epiphanius, tamen prius videtur docuisse secundum Territorianum. d. 108. n. 1.**
- Tres personae appellari possunt tria entia, & tres res substantiae d. 122. n. 30.**
- Tres diuinae personae vnum esse existentia, vnam durationem & vnam eternitatem habent tantum. d. 126. n. 16.**
- In diuina persona ordo est prior, & posterior secundum rem, quo ex natura rei est prima, secunda, & tercia persona. d. 126. n. 7. 8.**
- Hic ordo personarum ex natura rei originis est non numeri. ibid.**
- Ordo numeri in diuinitate personis est quid rationis. ibid.**
- Cum tres personae melius dicantur vnum esse in essentia, quam in illa unitate & collecta. d. 131. n. 11. 12.**
- Sine errore dici possunt collecta, & unita, & coniuncta in una essentia. n. 2.**
- Ad significandam primam personam, ut prima est, necessaria fuit alia notio preter paternitatem, ad significandam tamen secundam & tertiam, sufficiunt filiorum & spiratio. d. 137. n. 18.**
- Cur secunda persona simil filius, & verbum dicatur ex Iohanan. n. 20.**
- Nomina, que appropriantur personis non dicuntur relatione ad aliam personam, nisi materialiter ratione eius, cui attribuuntur. d. 141. n. 12.**
- Inter personas etiam ut relatas sub proprio conceptu relationes est prioritas originis. d. 142. n. 19.**
- Præter prioritatem originis, alia rationis prioritas esse potest inter personas. n. 20. & seq.**
- Nullam personam ratione proprietatis referri ad creaturas existimauit Scotus. d. 144. n. 4.**
- Relatio similitudinis inter diuinas personas solum est ratio rationis. d. 145. n. 2.**
- Valquez in LPartem Tom.II.**
- Inter diuinas personas non est attendenda ratio similitudinis secundum personales proprietates, sed secundum naturam. num. 9.**
- Si secundum has attenderetur, maior esset similitudo inter personas creatas. ibid.**
- Tres personae dicuntur vniuersitatem essentiae, & una essentia personarum. d. 154. n. 13.**
- Si una persona diuina tres assumeret humanitates, nec unius hominem, nec plures fore dicendas aliqui putant. d. 155. n. 1.**
- Quam magnum absurdum ex hac sequatur sententia. n. 3. 4**
- Si tres personae vnam humanitatem simul assumissent, unus homo esset. n. 17.**
- Si una persona tres humanitates assumeret, tres homines dicendi essent. n. 18.**
- Tres personae Trinitatis dici possunt tres omnipotentes, tres sapientes, &c. adiectione tamen non substantiante. num. 33. 34.**
- Vt hec omnia substantiae sumantur, non opus est neutraliter usurpari. n. 34.**
- persona trium constituta relatione potest referri primo alia relatione, quia potest habere duas origines activas. d. 166 num. 10.**
- Inter personas diuinas iniucem actu relatas ordinem naturalem omnes fatentur. d. 267. n. 1.**
- Vnam personam esse alia priorem secundum rem negat S. Thom. n. 2. & seq.**
- Vnam personam, alia esse priorem origine modo loquendis patrum coniuncta est. n. 5. & seq.**
- Quamvis vna persona sit prior alia origine secundum rem, non tamen dici potest absolute prior, nisi addita particula secundum originem. n. 11.**
- Vnam personam esse priorem alia secundum originem non negavit S. Thom, sed esse priorem absolute. ibid.**
- Quamvis inter personas actu relatas sit ordo realis, & naturalis, & prioritas secundum originem, non tamen vna est prior alia secundum rationem. d. 168. n. 50.**
- Personarum Trinitatis constitutio, & perfectio.**
- Si diuina persona constitueretur proprietatibus absolute, non significaverunt nomine Patris, & Filii, bene & nomine persona, & hypostasis. d. 27 n. 6.**
- Personae in diuinitate per relationes contribuiunt velut per materiale subiectum, non tamen ut per differentias essentiales. d. 130. n. 10.**
- Non omnis persona in verbo exprimitur, que intelliguntur, sed illa (autem) quia verbum productum. d. 130. n. 15.**
- Personas non constitui, nec distinguere proprietatibus sensunt aliqui. d. 158. n. 12.**
- In persona esse proprietatem sumptam pro aliquo complexe significato, quod nihil sit ante operationem intellectus, sensu Greg. n. 2.**
- Personae vere & proprie constituuntur proprietatibus. n. 3.**
- In personis negare proprietates, & notiones adhuc incompleas temerarum est. n. 4.**
- Personas proprietatibus figurari docuit Sophronius in sexta Synodo. n. 3.**
- Solam per intellectum constituitur persona relatione & essentia, cuius oppositum falso dicit Scotus. n. 6.**
- Maius est fundamentum in nostro intellectu ut constitutas personam, quam essentiam, & quid sit illud. n. 9.**
- Personas constitui proprietatibus absolute existimauit Scot. num. 11.**
- In diuinis personis non est idem principium constitutiuum in vniuersum. n. 14.**
- Originibus constituti personas diuinas docuit Bonavent. n. 15**
- principium constitutens personam debet intelligi ut forma in facto esse. n. 16. 17.**

Index rerum.

- principium constitutens personam producentem debet intelligi principium constitutens per modum actus primi. n. 18.
Sola relatione in facto esse, possunt constitui diuinae personae. num. 20.
In diuinis personis principium constitutens non potest esse commune. n. 22.
Si persona conceptu distincto & expresso concipientur, recte intelliguntur relativis proprietatis sub expressa ratione formalis relationis constituti. d. 159. n. 19.
Cum constitutio persona diuina sit per rationem, non opus est semper apprehendit constitutam, secus esset, si constitutio esset realis. n. 20.
Prima persona ante generationem recte potest apprehendit constituta ex essentia, & proprietate innaturalitatis. ibid.
Sic apprehensa, prima persona nondum intelligitur sub expresso conceptu Patris. ibid.
Prima persona prout concipitur constituta notione secundi, relative concipitur, quamvis non relatione reali. num. 22. 23.
Recte constituti potest relatione fundata in potentia persona prima, secus secundam, & tertiam. n. 32. 33.
Ante actum originis concipi potest prima persona, non secunda & tercia. ibid.
Vna persona diuina non potest dici perfectior alia, etiam ut relata. d. 167. n. 4.
Est aliquam personam dignitate primam quo sensu dicat Basili. num. 6.
Ita prima persona tribuitur creatio, ut non negetur aliis. d. 109. n. 21.
Non sunt quid maius tres personae simul, quam quelibet illarum. d. 121. n. 11. 12. 25.
Non est in una persona perfectio aliqua realis, que non sit in alia. ibid.
Sicut nos concipiuntur in una persona esse perfectionem rationis, que non est in alia persona, ita una persona a nobis concipiatur dignior quam alia, sed non assertur. num. 26.
Id, quod personis per solam nostri intellectus apprehensionem conuenit, non debet de illis simpliciter enuniasi. ibid.

Personarum Trinitatis distinctio.

personarum distinctio non oriuit ex distinctione principiorum, sed ex oppositione ipsarum. d. 116. n. 19.
Personam ab essentia distinguere ante intellectum in diuinis prater Gilbertum assertant Scot. Nominales, & Durand. d. 120. n. 13. & seq.
Personas Trinitatis inter se differre multi ex Patribus dixerunt. d. 121. n. 7.
Cauta & cum additamento aliquo hac locutione videntur est. num. 7. 8.
Personas diuinias differre, duplarem potest habere sensum. num. 7.
Si aliquando una persona dicitur diversa ab aliis, cum additamente proprietatis intelligentium est. n. 8. 9.
Personas non possunt nisi similes recte dixit August. n. 9.
Personae diuiniae non tam differunt ex originibus, quam relationibus. d. 136. n. 5.
Secunda persona non solum proprie est verbum, quia ipsa sola est verbum, sed quia suapte natura & charactere est verbum. d. 141. n. 30.
Si aliquid prater ea, que relate opposita sunt, non esset commune personis, sine dubio inter ipsas esset diuisa essentia. d. 147. n. 13.
Causam distinctionis inter personas solam relationem oppositionem esse, merito docent nonnulli patres. n. 17. 18.
Personarum distinctio, cum sit secundum rem, oriri debet ex vera & reali oppositione, non ex principio, quo nostro modo intelligendi solum constituitur persona. n. 3.
Personas diuinas scilicet distinguuntur per alias. Gregorius d. 111. num. 1. 2.
Vera & proprie distinguuntur persona per sua proprietas. num. 3.
Personas distinguuntur proprietatis absolute existentes. Scot. num. 11.
In diuinis personis non est idem principium distinctionis uniuscunum. n. 14.
Personarum distinctionem indiscriminat agitatio. n. 9. 20.
Personis diuinis omnia sunt communia prout ratione. num. 21. 22.
Non requiritur principium distinguuntur persona tamen esse uniuscunum proprium, si tamen dicit appellatione. num. 22.
Personas distinguunt per relationes, & origines quo scribitur. Cat. S. Thom. n. 22. 23.
Prima persona non potest aliter distinguuntur ab aliis excepto conceptu paternitatis, bene tamen explicata. l. 159. n. 21. 22.

Personarum Trinitatis circumfusio, missio, & processio.

Vnam personam esse in aliis secundum suam essentiam existimat Henricus & Durandus. d. 169. n. 1. & seq.
Qualibet persona diuina tota est in alia & contraper circumfusio. n. 1. & seq.
Toti persone primo conuenit hic modus existentia in aliis persona, non essenti, est tamen essentia fundamentalis modi existentie. n. 5. 6.
Vnam personam esse in aliis ratione relationis, quo scribitur. dicit S. Thom. n. 5.
Relationes continentur & contenti in persona diuina non sunt reales, & que sit ratio. n. 7.
Per recte circumfusio. vnam personam in aliis aliud significamus secundum rem, quam vnam essentiam absolutam in tribus persona. ibid.
Effectus temporalis, quo persona producens incipit esse in aliqua creatura, non omnia per accidens conveniunt cum ipsa origine persona. d. 170. n. 7. 8.
Quamvis hunc effectum tota Trinitas operari, personam procedens, qua de novo incipit esse in creatura per effectum gratiae, finitum mittit filium & spiritum sanctum, non tamen Pater. n. 10.
Persona missa realiter distinguuntur a militentibus. n. 11.
Cum aliqua persona dicitur ipsam donare, de dono accidens intelligendum est. ibid.
Persona non dicitur mitti per intensivam gratiae, aut aliud donorum, bene tamen quando incipit esse nouo modo, sive per gratiam sive per adiutoria. n. 16. 17.
Cum pente Sacramenti gratia intendatur, persona dicitur mitti peculiari modo ad creaturam, non per gratiam intenditur, sed quia a datu per effectum gratiae, tamen cuius dicitur sacramentalis. n. 17.
Personarum diuiniarum relations nihil aliud fortunatus processiones. d. 173. n. 3.
Omnis persona diuina ad creationis opus concurrit. d. 176. num. 45.
Tunc solum una persona dicitur sine aliis. d. 183. n. 9.
Personas, cum una significatur sine aliis. d. 183. n. 9.

Index rerum.

- Personae diuinæ conuenit descendere, absque eo, quod loco
monatur. d. 194. n. 5.
- Diuinorum personarum missio est processio vnius ab alia
secundum substantiam connatae respectu noui modi
presentis in loco. d. 24. n. 2.
- Singulare & sine exemplo est, quod secunda persona in
diuino procedat ut filius, & genitus ab uno tantum.
d. 112. n. 8.
- Processio diuinæ personæ non est productio noua exsistentie,
sicut nec nouæ naturæ, sed sicut est communicatio diuina
naturæ, que ante erat, ita est communicatio ex-
istentie. d. 126. n. 14.
- Per talen productionem tota persona producitur, non sola
personalitas. ibid.
- Dilecti sunt in diuinis processione distincte. d. 127. n. 13.
- Non potest eque primo his duabus processionibus aliqua
persona produci. ibid.
- Nomina personarum procedentium non ex temporali ca-
rum manifestatione, sed ex origine, & eterna processio
scire diriuata. d. 146. n. 30.
- In productione diuinæ personæ duplex intelligitur actus &
processus, alter dictus ex origine, & est idem realiter
cum persona producta, alter origo actus, & est idem realiter
cum persona producente. d. 165. n. 4.
- Personalitas.
- Personalitas in abstracto de relationibus diuinis denominata
predicatur. d. 150. n. 9.
- Personalitas significat rationem spiritualem, & indi-
uiduationem, qua ultima natura diuina redditur in-
communicabilis. n. 10.
- Priuato personalitatis creata in natura creatuæ non so-
lum oritur ex vniuersitate naturæ diuina, sed ab ea
essentialiter pendet, ita ut alio modo fieri nequeat. d.
214. n. 5.
- Petrus Apostolus.
- Breuitas Petrus è carcere fugiens domum Mariæ matris Mar-
ti abiit. d. 245. n. 2.
- Phantasia, Phantasma.
- † Phantasma instrumentum est intellectus agentis ad pro-
ductionem speciei intelligibili ex S. Thomæ a. 276. n. 3.
- † Phantasma non solum vñum imaginationis interiore, sed vñum exteriorum significat. d. 184. n. 5.
- † Phantasma à caro dicitur hoc est, appareo. ibid.
- † Phantasma quantum corporeum & materiale sit, instru-
mentum ad species spirituales est in nostro intellectu.
d. 201. n. 6.
- † Phantasmata, seu species internas esse in spiritibus ani-
malibus tanquam in subiecto incertum est. d. 218. n. 12.
- † Sinc phantasmata sunt in spiritibus, siue non, necessario
dicendum est esse in cerebro, cuius substantia mota etiam
ipsa moveantur. n. 13.
- Diffiantia, quæ est inter phantasmata non representant at di-
stantiam veram, sed representant per phantasmata,
quod representent corpus interiectum. d. 218. n. 13.
- Non possunt alio modo communeri phantasmata, quam
motu substantiae cerebri, in quo species & phantasmata
resident. n. 14.
- Phantasma vñus hominis non potest in aliud transferri
ab Angelo, etiam translatio humore aut spiritu, in quo
resides species. ibid.
- Philosophus.
- Quo sensu philosophi dicant, abstractum non est men-
tacium. d. 110. n. 9.
- Nonnullus philosophos gentiles mysterium Trinitatis sive
assequuntur etiam aliqui patres. d. 132. n. 1. & seq.
- Nullus philosophorum sola naturalis intelligentia ratiocina-
tionis minimam Trinitatis notitiam assequi potuit.
num 5.
- Vasquez in I. Partem Tom. II.
- Philosophi demonstrare recte possunt Deum aliquid posse sa-
pra communem ordinem rerum. d. 214. n. 2.
- Quomodo Gentiles philosophi aliquid de mysterio Trinitatis
assequuntur. n. 6.
- Philosophi revelatio, sicut non est de mysterio Trinitatis,
sicut Sybillæ. n. 7.
- Licit aliquo modo naturali ratione mysterium Trinitatis
insegnari possit, non proinde sequeretur philosophos
naturali fine errore propria virtute illud invenisse,
ibid.
- Phorinus.
- Quis fuerit Phorinus, & quæ eius heres. d. 168. n. 5.
- Physis.
- † Physis, essentiam vel essentiam significat. disput. 124.
num. 1.
- Pipinus Rex.
- Concilium cogit pipinum Rex ad errorem Grecorum de pro-
cessione Spiritus sancti confutandum. d. 146. n. 3.
- Plato.
- Platonis ad Dionysium Regem de mysterio Trinitatis extat
testimonium. d. 132. n. 2.
- Septuaginta annis post Hieronimam natu plato non potuit
ab eo disserere Theologiam secundum Augustinum. n. 6.
- Planta.
- Quamvis vulgo una planta alterius filius dici soleat, non
tamen est filius. & cur. d. 112. n. 6. 7.
- Pluralitas.
- Pluralitas summe simplicitati repugnat. d. 116. n. 19.
- Non quacunque pluralitas impedit predicationem vnius
de alio. d. 155. n. 2.
- Pneutomachi.
- Qui fuerint pneutomachi, & quare sic dicti. d. 110. n. 1.
- Pœna.
- Pœna sensus est quoddam invenitum peccati contra Deum,
quam Deus nunquam immisit in primo peccato, sed
propter priora peccata. d. 219. n. 32.
- Pœna danni non est quacunque priuatio gratie insuffican-
tis, sed ea, que incipit ab eo punclo, ex quo secundum le-
gem Dei restaurari nequit. ibid.
- Pœna danni consistit in perpetua gloria priuatione, & ob-
finitione in malo. d. 239. n. 1.
- Omnia pœna medium est, & interduum ex malo aliquo pro-
gressus. d. 242. n. 4.
- Pœna danni malum est, quod non pendet ex cognitione
aut tristitia, qualis est pœna puerorum, & amentium.
ibid.
- Vide verbum, Dæmonum pœna.
- Possibile.
- † Possibile non solum dicunt illud, quod potest esse &
non esse, sed illud quod actum est, & necessarium est.
d. 165. n. 7.
- Potens.
- Potentia solent in Scriptura dicitur appellari, imo & Angelis.
d. 178. n. 15.
- Potestas.
- Non omnibus, quæ sunt in nostra potestate, vniatur, cum
volumus. d. 211. n. 22.
- Ex his, quæ sunt in nostra potestate, eis tantum vniatur cum
volumus, que solum possunt aliquid efficiere, si coniun-
gantur facultatibus subditis voluntatis. n. 22. 23.
- Potentia.
- † Potentiam actuam definit Aristot. principium
transmutacionum in altero, prout alterum est.
d. 156. n. 25.

Index rerum.

- † Differentia potentiarum non sumuntur ex vario modo operandi circa ipsum obiectum, sed ex diversitate pri-
marij obiecti. d. 161. n. 8.
- Potentia irrationalis, quae sit secundum Aristotelem n. 10.
- † Ad veram rationem potentia pro fluentis non est necesse actionem, seu productionem distinguere a re producta, sed satis est rem productam distinguere a producente. dis-
163 n. 4. & seq.
- † Potentiam realem non opus est realiter distinguere ab eo
et inest n. 5.
- † Quoties alibi est potentia, suae natura nequit habere impedimentum perpetuum ex natura rei, nisi fortassis ex accidente. d. 164. n. 9. 14.
- Potentia generandi aut spirandi tantum est in personis, quae um proprieates sunt connotatae. d. 164. n. 13.
- Potentiam generandi, aut spirandi esse in omnibus personis existimavit Marcellus. d. 165. n. 1.
- † Potentia dicitur naturalis, seu obedientialis ex ordine ad formam quam recipit. d. 174. n. 10.
- † Non omnis potentia materia est, neque omnis actus forma. d. 178. n. 17.
- † Duplicem esse potentiam in rebus, realem scilicet, & logicam docet Caecilius, & quid virtus sit. d. 182. num. 1. 2. 10.
- † Lestudo potentia non impedit, ne potentia producat omnia que potest, sed ne multum continuo dureat in operatione. d. 221. n. 12.
- † Inclinatione potentie passiva ad suam perfectionem naturalem dicitur naturale desiderium, similiterque inclinatio potentie activa ad suum actum. disput. 234. num. 4.
- † Nulla potentia appetens sive cognoscens elevari potest ad operandum circa obiectum, quod intra latitudinem propriae aliquo modo non continetur. disput. 243. num. 18. 9.
- Vide verbum, Instrumentum.
- Practicum.
- Practicum & scientiam non constituant diuersas facultates secundum speciem. d. 123. n. 21.
- Præceptum.
- Præcepti positivi transversio non est speciale peccatum in obedientia, nisi fiat ex intentione expressa transver-
sionis præceptum cum contemptu superioris. disput. 273. num. 18.
- Transversio præcepti positivi iuxta naturam materia ex-
pendi debet. ibid.
- Prædicamentum.
- † Omnia predicamenta Deo conuenire docet Boet. & quo-
modo. d. 114. n. 10.
- † Solum predicamenta substantie, relationis, & actionis
- Deo conuenient proprie secundum August. reliqua tan-
tum transversare n. 11.
- † Res diuersorum predicamentorum non semper realiter differunt. d. 16. n. 7 & d. 18. n. 4.
- † Prædicamenta calidæ ratione denotant, scilicet seriem predicabilium que sit ab intellectu. d. 18. n. 4.
- † Sitque prædicamentum sit ab intellectu, ita sepe multipli-
catur ab illo. ibid.
- † Quantum generalissima predicamentorum rationem entis includant, seipso t. tis distinguuntur. disput. 148. num. 6. 7.
- † Prædicamenta omnia non debent distinguere ex natura rei. d. 173. n. 5.
- † Sex ultimi predicamenta non assignauit Aristot. ut aliorum leges subirent, se: ut essent precipua capita, ad que res omnes, de quibus solet disputationi, reducerentur. d. 65. n. 24.
- Prædicatum.
- † Predicata quædam significant actionem, quedam pu-
nietatem aliquam ex Canarien. d. 16. n. 8.
- † Predicari potest aliquid per se de alto non sciam in for-
mali, sed in identico. d. 157. n. 49. 50.
- † Predicari per se de aliquo est predicari secundum priam rationem illius ex sancto Thomâ. 51.
- Vide verbum, Modus dicendi per se.
- Præfentia.
- Vide verbum, Vbi, & verbum Angelorum praefen-
tia.
- Præsumptio.
- Presumptionis peccatum quando sit contra virtutem fidei. d. 235. n. 21.
- Præsumptio quomodo humilitas & magnanimitas oppri-
matur, & an sit a superbâ distinctione. n. 23. & 34.
- Vide verbum, Superbia.
- Præcolus.
- Præcolus falsa dicit Hermogenes Sabellij affectus suis. d. 171. n. 9.
- Præxas.
- Quis fuerit Præxas, & quam docuerit heresim. d. 108. num. 1. 2.
- Primum.
- † Prima melius per negationem cognoscuntur, quam ali-
modo ex S. Thomâ. d. 137. n. 9. 18.
- Principium.
- Nomen principium de Patre & Filio predicari de fide est. d. 139. n. 1.
- † Quid sit principium ex Aris. ibid.
- † Definitio principiū ita vniuersale acipi potest, ut nihil de-
not imperfectionem in eo, qui procedit. ibid.
- Non dicitur vniuersale principium de principio nationali &
essentiali. n. 13.
- De ratione principiū essentiali est refutatione ad au-
taras, de ratione tamen principiū nationali est na-
turalis respectus, vel aliqua modificatione inde proveniens.
num. 1. 4.
- Ratio principiū analogie dicitur de principio essentiali &
nationali. n. 15.
- Perfectius convenient ratio principiū principiū nationali,
quam essentiali, cuius oppositum falsa putauit Durand.
num. 1. 6.
- Hec maior vel minor perfectio intelligenda est quada nos,
nam res ipsa disinguuntur haec distinctiones in Deo ibid.
- Duplici ratione perfectior modo coniunctum & nominatum
a nobis principiū nationalē, quam essentialē. ibid.
- † Larus patet principium quam causa. n. 21. 22.
- † Principiū non dicit imperfectionem in eo, cuius est prin-
cipiū, secus tamen causam. n. 9.
- † Quid sit principium per se aliud est. d. 142. n. 20. 21.
- † Etiam si duo equalia necessitate existant in rerum na-
tura, non sequitur ex eo quod unum sit per se principiū alicuius effectus, etiam aliud esse principiū per
se illius. n. 20.
- † Non minus debet esse necessarium principium, quam id,
cuius est per se principium. d. 143. n. 1.
- † Principiū per se definitionis aut productionis non est
colligendum ex his quae de se sunt n. 21.
- Nomen Principiū in hac propositione Patre & Fi-
lius sunt unum principium, consilie supponere
dicunt aliqui, alijs vero determinante, disput. 148. 5.
& seq.
- Verius est supponere singulariter. n. 9. 10.
- Ratio primi principiū in persona prima nomine fontis
plenitudinis, non tamen nomine paternitatis denotatur.
d. 139. n. 30.

Index rerum.

- Melius negatice, quam positivae exprimitur. *ibid.*
- † Omne principium in ordine aliquo primum est. *d. 167.*
n. 8.
- † Erat circa cognitionem primorum principiorum unde
prouenire soleat. *d. 19. n. 21.*
- Prioritas, prius.
- † Prioritas originis non est prioritas secundum rationem.
d. 141. n. 14.
- † Prioritas vniuersalis est prioritas eius, à quo non valet
subsistendi consequentia. *d. 143. n. 24.*
- Prioritas secundum rationem, & prioritas vniuersalia idem est *d. 150. n. 7.*
- Prioritas aut posterioritas solum est inter ea, qua ordinem
habent. *n. 8.*
- In diuino quid dicatur prius origine alio. *ibid.*
- Quae per accidens sunt in producere, aut producentie nullum
habet ordinem prioritatis, aut posterioritatis cum pro-
ducto. *ibid.*
- Priora natura illa sunt secundum Arist. que sine posteriori
esse possunt. *d. 167. n. 3.*
- Cum absolute dicitur aliquid prius & posterius, prioris
durationis denotatur. *n. 8.*
- In quolibet ordine illud, quod est primum, est prius secundo,
& secundum tertio. *n. 9.*
- Sex sunt modi prius, & posterior secundum Aristot.
n. 10.
- Prioritas secundum originem non meminit Arist. *n. 11.*
- Prius natura non solum illud dicitur, quod suapte natura
alii rei primarie conuenit, sed illud quod ex se rei
convenit nisi impeditur. *d. 171. n. 13.*
- Qua dicuntur priora natura aut consideratione in aliquo
tempori momento, debent etiam in eodem momento
reipso esse posse. *d. 129. n. 29.*
- Vide verbum, Oido, & origo.
- Priscilla.
- Qua fuerit Priscilla, & quam haberit heresim. *d. 108.*
n. 2.
- Priscillianus, Priscillianistæ.
- Priscillians qui, & quam haberent heresim. *disput. 108.*
n. 5.
- Priscillianisti heretici in Hispania Manicheo consense-
runt. *d. 171. n. 4.*
- A Priscilliano Abulensi dicti sunt. *ibid.*
- Priscillianisti heretici demonem dicebant esse secundum
suum naturam & substantiam malum, & auctorem
omnis mali, neque à Deo factum. sed ex Christo, & te-
nebre emersisse. *d. 235. n. 39.*
- Priuatio.
- † Quemodo concipiatur nosfer intellectus priuationem in
hoc statu. *d. 14. 15.*
- † Priuatio non dicitur substantia aut qualitas, sed ens ra-
tionis. *n. 16.*
- † Non potest dicti priuatio relatio rationis. *d. 115. n. 6.*
- † Cur dicitur ens rationis. *ibid.*
- † Potius per habitum cognoscitur priuatio, quam è contra.
d. 137. n. 4.
- Vide verbum, Negatio.
- Procescio.
- Quare modi accipiatur processio pag. 4.
- Nomen procescio usu Ecclesie appropriatur Spiritui san-
cto. *ibid.*
- Procesiones diuinas proxime ex natura ipsa secundum ra-
tionem natura esse sensit Durandus. *d. 111. n. 1.*
- Proprie esse operationes intellectus & voluntatis, & non so-
lum per appropiationem omnibus schola docet. *n. 2.* & seq.
- Ex diversitate operationum immanentium in diuina rete
colligunt duas tantum esse processiones in specie, in nu-
mero vero non item. *n. 3.*
- Valquez ut I Partem Tom. II.
- Tam in processione per intellectum, quam per voluntate
aque habenda est ratio subiecti vel naturæ, in qua proce-
dit id, quod productur. *d. 102. n. 8.*
- processio tam signifiat originem quam relationem, que ex
origine resultat. *d. 154. n. 7.*
- In processionibus diuinis relationem, seu proprietatem esse
terminum formalem existimant aliqui. *disput. 162.*
n. 6. 7.
- Terminus totalis in processionibus diuinis est persona, for-
malis tamen essentia. *n. 8.*
- In diuina processione non dari terminum formalem exi-
stimauit Gregor. *n. 7. 9.*
- Quamvis non debet terminus formalis ex natura rei in
processione diuina, datur tamen nostro modo intelli-
gendi num. 9.
- Si terminus formalis in diuina processione non esset natu-
ra, equiuoca esset persona processio. *n. 12.*
- processio temporalis, & aeterna non est duplex processio, sed
una & eadem sola diversitate constituta penes effectum,
quem temporis denotat. *d. 170. n. 9.*
- processio temporalis aeternam includit. *ibid.*
- Vide Personarum Trinitatis processio, & Spiritus
sancti processio.
- Productio.
- † Triple productionis modus assignatur à Bonaventura
d. 11. n. 2.
- Modus productionis ex natura, & voluntate quo differat
secundum Durandum. *ibid.*
- † Tantus praestantior est productio, quanto similius est pro-
ductum producenti. *d. 1. n. 6.*
- † In producente duplex est principium alterum quo, alte-
rum quod, & quid virumque sit. *d. 63. n. 1.*
- † Productio supernaturalis, mo & conservatio continua
non arguit supernaturalitatem rei secundum naturam.
d. 2. 4. n. 24. 25.
- Vide verbum, Creatio.
- Promitto.
- Verbum promisi aliquando significat Dei eternam pra-
definitionem. *d. 224. n. 8.*
- Proposito.
- † Proposito illa, qui potest maius, potest minus, in
hiusque sunt eiusdem rationis, intelligenda est. *d. 116.*
n. 19.
- † Idem est negare propositionem aliquam propter diuer-
sum motum significandi, ac negare propter diuersos
conceptus. *d. 119. n. 4.*
- † Proposito illa, Quae sunt eadem unitario. &c non
sunt defendit ab Scholasticis in Trinitatis mysterio.
d. 122. n. 2. & seq.
- † Proposito hec in rebus creatis verissima est absque limi-
tatione. *n. 6.*
- † Non est principium syllagmorum hoc proposicio, neque
vnguam ab Arist. sicut posta, vi fundamentum syllagi-
mimi. *n. 6. 7.*
- † Posita tamen sicut ut locis argumentorum. *n. 6.*
- † Si de identitate predicatione intelligatur, principium
est filologum. *n. 8.*
- † Pariterque si de identitate secundum rem, & rationem.
n. 9.
- Non est in vniuersum vera, si tantum intelligatur de iden-
titate secundum rem. *n. 8. 9.*
- † Proposito illa, que sunt equalia unitario, sunt equalia
inter se, vera est. *n. 8.*
- † Propositiones, in quibus predicata significant actionem,
semper sunt intelligenda in sensu formalis, seius
si predicata significant solum aliam formam. *d. 136.*
n. 10. 11.

Index rerum.

† Propositiones de verbo substantiuo non possunt in sensu identico accipi, seu propositiones de verbo adiectiuo. d. 119 n. 7.

† Quod est ex parte predicati in propositione, non potest determinare nomen, quod est ex parte subiecti, ut supponat pro eo tantum, de quo vera est enunciatio. d. 157 n. 15.

† Propositio affirmativa de subiecto singulari erit vera, si predicatum subiecto aliquo modo conueniat, neq; si invenientur vera sit, debet predicatum nullo modo conuenientem subiecto. n. 18.

† Propositio quecumque, si per se est, necessaria est, & si necessaria non est, non potest esse per se. d. 157 n. 5.

† Ut aliqua proppositio sit per se, non satis est effectum de causa predicari, nisi predictetur necessario. ibid.

Ad veritatem propositionis copulariae non est necessarium, ut veritas unius partis ex alia oriatur. d. 214 n. 37.

Quando dicuntur ex propositionibus quasdam esse per se notas, quasdam per aliud, intelligendum est respectu intellectus cognoscientis rem per species alienas d. 222 num. 9.

Propositiones per se notae possunt etiam dici probabiles, & nota per aliud nobis, quia scilicet probare eas possumus ab effectu, & per posterius aliquid. n. 11.

Quae dicuntur propositiones mediate, quae autem medio va- cantes, ibid.

Vide verbum, Compositio intellectus.

Proprietas.

Proprietates in diuinis non considerantur ut finitae aut infinite, quatenus ratione nostra distinguuntur ab essentia. d. 122 n. 28.

Personales proprietates in omnium sententia sunt relationes. num. 32. 33.

Proprietas est id, quo propria persona in diuinis constitutur. d. 135 n. 2.

Inferior est relatione & notione, omnis enim proprietas re- latio est & notio, non est contra. ibid.

Proprietas personalis verbi solum est relatio quedam ad per- sonam producentem. d. 144 n. 6.

Proprietas constitutiva personam non includit in suo conceptu formaliter id, quod alteri commune est. d. 147 num. 24.

Proprietas constitutiva personam producentem non tantum est conditio potentie, ut producat, & exeat in actu, sed ut sit potentia formaliter. d. 164 n. 1.

Quamvis proprietas non pertinet in recto ad rationem po- tentiae, tamen in obliquo essentialiter nomine potentiae connatur, & in ipsis conceptu includitur. ibid.

Etiamsi proprietas constitutiva personam non tribuat illi operationem, est nihilominus perfectio ipsius. d. 164 num. 15.

Vide verbum, Notio, Paternitas, & Personalitas.

Punctum.

† Punctum in linea est inesse, sive sicut modus accidentalis in re, quam modicat. d. 173 n. 10.

† Punctum si separatum est, moueri posse continuo aper- tum videtur. d. 195 n. 26.

† Punctum indivisibilitatem habet diversi generis ab indi- visibilitate Angeli, & substantia sine quantitate. d. 196 num. 11. 12.

† Quamvis punctum indivisibile sit, positionem habet in continuo spiritualia vero & alia quae indivisibilia sunt, non item. n. 12.

Pusillanimitas.

Pusillanimitas humilitati, & magnanimitati opposita quid sit, & in quo consistat. d. 35 n. 26.

Vide verbum, Praesumptio, & Superbia

Quadrangulus.

Quadrangulum bipedale ita posse creare per constructionem, ut longitudine excedat latitudinem, demonstratur. ibid.

† Illa proppositio, quod est in loco quadrato patet quia in quovis quadrangulo aequali, de corporibus est unica genda. ibid.

Qualitas.

Qualitas, que cum ipsa facultate est primitum, comprehendit aliquid, merito species dictum d. 200 n. 8.

Qualitas existens inter animam non prebeat naturam suam receptionem species sensibilia, sed tantum immaterialis secundum formam accidentiarum, tamen ne- rae. d. 205 n. 1.

Agns, quod potest qualitatem angere, poterit etiam utriusque eam producere quantitatem vere non item. ibid.

† Non repugnat plures qualitates eiusdem genere esse in eodem subiecto. d. 210 n. 20.

† Ex dualis qualitatibus duabus unam fieri per unionem & continuationem inaudiuim est, nisi ratione subiecti, sicut in quantitate, & substantia. d. 212 num. 11. & 14.

† Qualitas quae nulli natura naturali esse potest, supernaturalis est secundum substantiam. d. 243 n. 13.

† Qualitas, supernaturalis secundum substantiam non potest deformitatem affere, immo maximam induit pulchritudinem. ibid.

Quam, particula.

Aliquando haec particula non accipit comparatione, sed negativa. d. 230 n. 6.

Quantitas.

† Quantitas continua dicitur quantitas molis vel per- ceptionis. d. 127 n. 6.

In quantitate continua hoc modo nihil reperiatur maius, vel minus respectu Trinitatis. ibid.

† Aliiquid dicatur maius quantitate discreta non debet esse perfectius, sed satius est, si in una multitudine dicatur esse plures. n. 1.

Hoc genere quantitatis maius & minus reperiatur in Trinitate. ibid.

† Quantitas continua non est ratio formalis unitatis, sed materiale substantie. d. 128 n. 9.

† Non potest auferri a quantitate omnia figura adhuc de absolute Dei potentia, sed hanc vel illam semper re- nebit. d. 191 n. 23.

† Quantitatem quomodo antiqui philosophi definerint. d. 196 n. 10.

† Quantitas passio est, ut secundum illam illam res dicantur aequalis, vel inaequales. n. 11.

† Quantitas a solo Deo conservatur & producitur in sub- stantia, non autem ab ipsa substantia n. 11.

† Si quantitas auferretur a substantia, & deinde restitu- retur, non sequeretur esse restituendam in locum, ubi ante- era erat. ibid.

† Eadem quantitas in spacio maiori est, nisi esse nequit, nisi per replicationem, nec de absoluta Dei potentia. d. 197 num. 8.

† Quantitatis proprius effectus est extendere substantiam intra ipsam. d. 24 n. 32.

† Effectus modi quantitatis est extendere substantiam in ordine ad locum. ibid.

† Ex primatione huiusmodi sequitur substantiam, & quantitatem esse rotam in toto. & totam in qualibet parte loci. n. 32.

† Sicut quantitas est ordinis naturalis, ita & principis quantitatis. ibid.

† Etiam

Index rerum.

- † Etiam si qualitas non possit produci sine productione substantie, bene tamen potest augeri. d. 216. n. 18.
† Non omne agens, quod quantitatem auger, poterit illam nouiter produce. ibid.
† Due quantitates & due substantiae ita possum coniungi, ut ex illis fieri possit una. d. 223. n. 13. 14.
Vide verbum, Substantia.
- Quasi-particula.
- No semper est similitudinosa nota, sed aliquando ipsius rei veritatem demonstrat, sicut particula, tanquam d. 149. n. 4.
- Quidam homo.
- † Quidam homo significat directe naturam hominis cum proprietate, & modo substantialis, quem connotat. d. 130. n. 12.
† Nihil commune significat, nisi denominatio ratione connotata, sicut vos individuum, ibid.
† Ad quinque predicable reducitur nec sextum constituit. ibid.
- Quies.
- † Quanuus quies aliqua per ultimum suum esse definire, possit tamen non opus est omnem quietem ita definire, etiam si daret aliquo tempore. d. 197. n. 3.
- † Varii modi definendi quietis ex variis modis inceptionis formae sequuntur. ibid.
- Vide verbum, Morsus.
- Quomodo.
- Circumstantia quo modo nunquam tribuit primam malitiam actu, sed tamen auger eam quam inuenit, nisi forte effet praecepit determinans actus intentionem. disp. 235. n. 1. & 12.
- Circumstantia quo modo querit, qua intentione fiat actus. ib.
- R. Rabbinus Haccados.
- Rabbinus Haccados mysteriorum nominis tebona Antonio Conjuris urbis Romae scripsit, d. 108. n. 18.
- Raphael.
- Raphael unus est ex septem Angelis, qui vniuersitate terra sunt perfecti. d. 180. n. 2.
- Raphael Angelus ad Tobiam missus unus est ex septem qui adstant ante Deum. d. 214. n. 13.
- Rationale agens.
- Rationalis agens proprium est indifferenter ad hanc vel illam partem operari. d. 16. n. 1.
- Vide verbum, Libertas, liberum. Et vide, Natura rationalis.
- Raymundus Lullius.
- Nunquam assertum mysterium Trinitatis demonstratione naturali, sine lumine fidei vel aliqua naturali illustratione probari posse d. 144. n. 1.
- Solum docet, ita euidentes huius mysterij invenisse rationes, ut Genitilem & Mahometanum convertere valeant si eas semel penetrare velint ibid.
- Tria putat Raymundus demonstrari posse de hoc mysterio supposita fide, vel aliqua supernaturali illustratione. n. 2
- Huius mysterij demonstrationes inquit non esse a priori, sed aequiparantie. ibid.
- Quo pacto dicat Raymundus has demonstrationes deduci ex prioribus propositionibus. ibid.
- Quas putat Raymundus esse demonstrationes non solum tales non sunt, sed nec probabilitatis specie habent. n. 2. & seq.
- Ex his, quas Raymundus demonstrationes puto, non pauca sequuntur absurdia. n. 4. & seqq.
- Doctrinam huius auctoris magna ex parte hereticam esse aliqui autores docent. n. 10.
- Cur aliqui putent huius auctoris doctrinam a Gregorio XI. prohibitam, ibid.
- Magna de huius auctoris doctrina exorta fuit controversia apud Cardinales inquisidores Romae anno 1590. ibid.
- Bulla, quia Aymericus dicebat esse id, natione doctrina Raymundi, non potius inueniri adhuc exacta diligentia. n. 2
- In defensionem Raymundi multa ex Argonie regno adducuntur. ibid.
- Ne in Catalogum librorum prohibitorum referretur factum est a doctore Villeta Barcinonensi n. 12.
- Eiusdem opera non sive prohibita clare ostendit Ludouicus de Parame. ibid.
- De Raymundi doctrina iudicium auctoris. n. 12. & 13.
- Habita semel demonstratio, quam ipse docebat, existimat Raymundus non manere fidem huius mystérii in eo, qui talem habebat demonstrationem, n. 3.
- In multis Dei spiritu habuit Raymundus. n. 34.
- Rectitudine, rectum.
- Rectitudo in Scriptura est sanctitas, & iustitia apud Deum. d. 227. n. 14.
- Rectum esse coram Domino complectitur, non unum, aut aliud opus, sed omne opus bonum ibid.
- Relatio.
- Relationes diuinæ vere esse reales non astantes Deo, sed intrinsecas docet siles Catholica. d. 114. n. 1.
- Hoc non negavit Gilbertus, ut male ei imponitur ibid.
- Si relationes diuinæ essent denominationes extrinsecæ, non possent personæ relationib. multiplicari, & distinguiri. n. 2.
- † In omni relatione est ratio, in. & ratio. ad n. 2.
- † Rationem, ad, predicamenti etiam reali abstractam à ratione, in, formaliter non esse realē, sed communē, & abstractā à reali & rationis, putat Caiet & Can. n. 2. 3.
- † Propriaratio predicamenti relationis non significatur cum ordine alius ibidem, sed ad terminum extrinsecum ex S. Thom. n. 3.
- Relationes diuinæ non esse reales secundum esse, ad, praesum, ab, in, insertur ex doctrina Caiet & Canar. n. 4.
- † Eesse, ad, reale est in relatione reali, sive creata sive diuina. n. 4.
- † Sola vox, ad, communis est ad reale, & rationis. ibid. & n. 5. & 6 etiam ex S. Thom. n. 9.
- † Cur in predicamento relationis inueniri aliqua entia rationis & aliqua realia dicat S. Thom. n. 5.
- † Eesse, ad, non potest esse communis enti reali & rationis n. 5.
- † Eesse, ad, relationis realis non potest etiam cogitatione abstractari & separari ab esse in. n. 6. & 8. & 6.
- † Audit a voce, ad, statim apprehenditur ratio, in, non tamē contra. n. 8.
- Ratio, in, intrinseca diuinis relationibus non est tota essentia, & substantia Dei. n. 9.
- Relationem diuinam cur appellet Boethius relationem identitatis. n. 10.
- † Relatio rationis absolute dici potest relatio. n. 6.
- † Relatio rationis solum sit per notitiam comparativam intellectus. d. 115. n. 1.
- † Relationes rationis formare prouenient ex defectu nostra cognitionis. n. 5.
- † Non possunt fieri à Deo ibid.
- † Relatio non semper distinguitur à suo fundamento realiter. d. 116. n. 7.
- † Relatio ad diuersa solum potest esse, causa distinctionis, quoties res non cognoscitur sicut est, sed per species alienas. d. 118. n. 8.
- Relations diuinæ cum Gilberto aliqui existimant distinguiri, cum natura rei ab essentia. d. 120. n. 14. & 15.
- Solum per rationem ab essentia distinguiri consonum est Partibus, & Conciliis. n. 16. & seq.
- Qui ante intellectum relations ab essentia diuinæ distinguunt, quaternitatem, quam Bernardus in Gilberto impugnat, introducit. n. 23.
- Ex hac distinctione inferunt realis compositionis Dei, eius simplicitati, & unitati repugnans. ibid.
- Relatio non includit essentiam in suo formaliter conceptu. d. 121. num. 2.

Index rerum.

- Aliqui docent oppositum. n. 2. & 2.
 Communiter relatio concipitur, ut quid adueniens deitati,
 & illam determinans n. 5.
 Si relatio in suo conceptu includeret essentiam, prædicatio-
 nes fierent satis absurdæ. n. 6.
 Et persona non dicatur constitutio relatione. n. 7.
 Tam abstracta quam concrete conciperetur relatio cum ef-
 fectu formali subsistendi incommunicabiliter, si in suo
 conceptu includeret essentiam. n. 8.
 Nec confusæ potest relatio in suo conceptu includere essentiā
 n. 8. & 9.
 Ratio, in, inclusa in relatione non est quid absoluū. n. 9. 10
 Omni relationi suo modo conuenit ratio, in, & ratio ad
 scilicet aut realiter aut nostro modo concipiendi. n. 10.
 In relationibus eadem est ratio, in, cum ratione ad, & solo
 nomine differt. ibid.
 Cum relatio concipitur abstracta à deitate, non concipitur
 vi a se, neque vt ab alio, sed vt modus deitatis ibid.
 Non satis est relationem cogitari distinctam à Deitate, vt
 dicamus esse creaturam. ibid.
 Si relatio genitū à verbi includeretur in conceptu essentiæ
 non opus esset dicere, genitū à sapientia. n. 14.
 Relatio nec contenit, nec prædicatur per accidens de essentiâ.
 n. 15. Nec est de essentiâ persona. ibid.
 Minus differt relatio à persona, quam essentia. n. 17.
 Relationes in Deo non esse perfectiones negare imperfectiones
 senfunt plures. d. 12. n. 1. & 2.
 Negari non potest relationes in Deo esse perfectiones. n. 2.
 & 16.
 Si relatio non esset perfectio, esset quidem imperfectio n. 3.
 Tres relationes esse tres reales perfectiones in Deo sentit Gå-
 briel. n. 4.
 Tres relations esse tres res, dicit Anselmus, & alijs plures.
 num. 5. & 6.
 Si tres relations essent tres reales perfectiones, aliqua esset
 perfectio in parte simpliciter simplex, qua non esset in
 filio n. 7. & seqq.
 Si tres relations essent tres reales perfectiones in Deo via
 perfectio esset maior altera, ac proinde una persona alte-
 ra perfectior. & maior. n. 11.
 Relatio non est realis ex eo, quod realiter distinguatur à rei-
 sa, cui inest, sed quia refertur suæ naturæ ad termi-
 nam realem, & ex termino multiplicatur. d. 12. n. 24.
 Etiam si multiplicentur realiter relationes, non sequitur
 multiplicari realiter perfectiones. n. 14. & 25.
 Relations singula in diuinis tantum sunt perfectiones no-
 stro modo intelligendi, non reales, si non nomine perfectionis
 inter se distinguitur forma perficiens aliud. n. 6.
 Si vero nomine perfectionis intelligatur integritas, omnes
 relations simili unica perfectio sunt Dei & realis, non
 tamen res reales. ibid.
 Utram secundum nostrum modum concipiendi tres relatio-
 nes non sunt tres infinitas. n. 9.
 In relationibus non repertur aliqua infinitas ex sua for-
 malitate. ibid.
 Infinitas immeasurabiles conuenit ratione essentiae, unde no-
 nō decentur tres infinitas immensitatibus. ibid.
 Quantumvis abstracta confideretur relatio, eam necesse
 sequitur oppositio relativa. n. 34.
 Licet in diuinis sint quatuor relations reales, non tamen
 sunt quatuor entia aut quatuor res. d. 12. n. 15.
 Relations tertij generis rationis sunt, & extinsecē deno-
 minationes. n. 6.
 Relatio patris ad si ium in diuinis non solum est vt ad intel-
 lectum, sed vt ad productum etiam. n. 16. & 17.
 Postquam ista de voce hypostasis composita est in Ecclesia,
 nullus ex patribus absolutam aliquam concessisse in Deo
 subsistentiam, sed relatiuum. n. 15.
 Nihil datur commune absoleto, & relativo, nisi solo nomi-
 ne d. 12. n. 2. & d. 13. n. 11.
 Non potest unum relatum ad aliud referri etiam relati-
 um, saltem in relationibus tertij generis. n. 1.
 Quomodo dicat Caet unum relatum posse vincari relati-
 um referri ad duas relationes specie differentes. n. 12.
 Relationis realis non datur alta relatio realis. n. 8.
 Illud dictum Boëbij, relatio multiplicatur Trinitatem qu-
 modo intelligendam d. 38 n. 2.
 Cum dicimus quatuor relations, nihil significamus rela-
 tis. n. 5.
 Ut dicantur plures reales relations, sufficiat rationis diffe-
 rentia, secus vi dicantur plures. ibid.
 Relatio realis potest multiplicari in ratione relationis exla-
 uero modo responendi terminum realem, alijs multi-
 plicatione realis in ratione entia, ibid.
 Quatuor sunt relationes realis in diuina, non autem qua-
 tuor res distinctæ. ibid.
 Relationes diuinae non significant aliquid rationis, sed reali-
 ties. Licit relatio vt abstracta à creatura & increata &
 sit infinita, tamen quatenus est ei, non potest non se
 infinita ratione essentiæ. n. 10.
 Una relatio semper de alia in sensu formaliter predicatur &
 quare n. 1. 12.
 Relatio rationis non ponitur in predicamento vi falsa-
 xistimauit Henricus. d. 39 n. 1.
 Relatio realis & rationis non datur aliquid uniuersum,
 num. 13. & 15.
 Relatio, & ab soluto non conuenit ratio uniuersa, ibid.
 Sola relativa opposita in diuina est causa distinctionis diff.
 140 num. 7.
 Quinq[ue] relationes reales in Deo constitutæ contra Schola-
 sticorum communem sententiam est n. 9.
 Generalissimum predicamentum relations alio nomine distin-
 guitur per modum intrinsecum, ad etiam illi non op-
 ponatur. d. 4. n. 21. 21.
 Intra predicamentum relations non tantum differunt
 que sunt opposita, sed etiam aliud n. 22. & 23.
 Relatio non terminatur ad relatum, sed ad absolutum si-
 sti tantum in diuina n. 22.
 Relatio non tantum distinguatur ab opposita relatione, sed
 ab absoluto, ad quod ter tertius ab.
 Relatio in diuina hoc differit ab origine, quod ille est forma
 quasi in factu esse, origo vero quasi in via d. 1. 9. n. 1.
 Relatio rationis non ponitur ex sola intellectu considera-
 tionis sine fundamento aliquo reali. d. 15. n. 11.
 Eadem relatio concepta vt via, & producitur personam sine
 actiue, sicut postea dicuntur origo, confederata vero vi for-
 ma persona in factu esse diuina relatio. d. 1. 9. n. 6.
 Relatio, & Origio in diuina terrena idem sunt solumque dif-
 ferunt cognitione. ibid.
 Relations creare supponunt id, quod est refertur, secun-
 dum relationes diuinas. n. 15.
 Relatio non prius intelligitur diuinam incisivitatem, que
 quam intelligatur persona, que per eam refertur, & con-
 stituitur. d. 15. n. 26. 7.
 Relatio in diuina non supponit extrema constituta &
 distincta, bene tamen in humana. n. 27.
 Quamvis posset abstrahiri uniuersus conceptus relationis à di-
 uinis relationib. non sequentes diuinæ relationes non
 esse constitutivas personarum. n. 3. & 22.
 Non potest a relationibus diuinis diff. alijs uniuersu tam-
 ples relations n. 32.
 In relatione diuina conceptus forme hypothetica seu eis in
 conceptus denominativus est. & velut secunda intentionis. ibid.
 & d. 15. n. 20. & 21. Relationem vt conceptum
 non postulare terminum, secundum eam vi existimat
 Caet. d. 39 n. 3. & 4.
 Relationem paternitatis vt conceptum personam patris con-
 stituere, idem patet non tamen vi existimat. ibid.

Index rerum.

- ¶ Idem est relationem inherere subiecto & id ad aliud referre suum, alium exercere n. 6.
- ¶ Relatio etiam ut conceptus terminum habere debet. n. 7.
- Relationem paternitatis prius constitutere personam quam sit generatio, dixit Marsilius: immo prius est scilicet quā generationem. n. 8.
- Si hoc est verum, non posset dici cum fundamento filius genitus. n. 11.
- relationem, quatenus concipiatur ut forma hypothistica, & proprietas, personam constitutere, non tam secundum conceptum relationis, existimat Capr. & Ferrar. n. 7.
- & 8. Nomina quibus significatur relatio diuina ut forma infacta esse, & ut origo non sunt synonima. n. 15.
- Inter hos conceptus relationis, & originis est crux rationis, secundum quem primus cogitamus originem, quam relatione. n. 15. 16. & 18.
- ¶ Relativa in creaturis ad absolum terminantur, non ad relatum. ex Ar. & S. Thom. n. 3. & seqq.
- ¶ Vnum relatum non posse cognosciri, nisi cognoscatur aliud relatum formaliter, nunquam dicit Aristoteles. num. 14.
- Nec vnum relatum per aliud formaliter definitur ibid.
- ¶ Vnum relatum est alterius recte dictum, non tamen in recte per aliud relatum definitur. n. 5.
- ¶ Si vnum relatum per alterius definitur, circulus committetur. & negatio in tali definitione ibid.
- In diuini vnum relatum restatur ad aliud relatum formaliter, & que sit huius ratio. n. 28. & 9.
- Qui vellet in diuisi vnum relatum definire, ut in seipso est per aliud relatum deberet definire & ita relatum clare intueretur. n. 28.
- Nos qui infra regimur hinc naturam hec intelligimus, naturam patris, seu filii diuini per terminum absolutum explicamus. n. 29.
- Relations rationis, quae fundantur in nuda essentia diuina, communem sunt omnibus personis, iesus vero relationes fundatae in proprieate personali n. 3.
- Nominis relationes absolute in diuini intelligimus eam, que est per modum forme, in falso esse. n. 34.
- ¶ Relatio producta in unione, quam aliqui vocant terminum formaliter fundatur. d. 16. n. 3.
- ¶ Relationes primi generis in unitate fundantur, d. 16. n. 1.
- ¶ Relatio equitativa in unitate quantitatis, relatio limitativa in unitate qualitatis, relatio identitatis in unitate essentiae, & substantiae fundatur. ibid.
- ¶ Relatio equiparantis dicitur, qua est eiusdem rationis in viroque extremo, disquiparantis vero, quia est diversa rationis n. 3.
- ¶ Non opus est in uniuersum relationum realium fundamenta realiter distingui. n. 5. & 6.
- ¶ Relationes secundum generis in actione fundantur, non in potentia ad actum reddit. n. 6.
- ¶ In relationibus primi generis si reales sunt semper distinguuntur realiter fundamenta. ibid. & n. 7.
- ¶ In relationibus primi generis fundamenta primo referuntur, subiecta vero ratione fundamentorum. n. 7. & 8.
- ¶ Nulla relatio realis potest esse fundamentum alterius realis relationis. n. 9.
- ¶ Ad relationem non datur per se motus, & que huius ratio numeri. 11.
- ¶ Non minus est realis relatio identitatis in creaturis, quam relatio equalitatis, & similitudinis. n. 4.
- ¶ Relatio, que identificatur cum substantialitate, non erit in predicamento relationis. d. 17. 3. n. 5.
- ¶ Relatio realis non ideo realis est, quia ex natura rei differat a fundamento, sed quia ex natura rei referatur ad aliud. n. 11. & 13.
- ¶ Quod signum erit ad cognoscendum relationem realiter a fundamento distingui. n. 13.
- ¶ Relatio realis, que fundatur in potentia non distinguatur realiter ab ea. ibid.
- ¶ Relationum secundum esse tantum assignavit Aristoteles duo genera. Tertium vero genus dixit esse relationum, quae solo nominis referantur. ibid.
- ¶ Relatio, que vera & realis est non est dicenda secundum dicti, sed secundum esse sine sit essentialis, sine accidentalis. n. 13. 14.
- ¶ Relata secundum dicti, & secundum esse validum diuerso modo definit Aris. n. 13.
- ¶ Relationem veram nunquam S. Thomas vocavit relationem secundum dicti, sed tantum res absolutas, quae consequuntur habitudines, vocat relationa secundum dicti, quae ex se non referantur. n. 16.
- Non conuenit omnibus relationis secundum esse, ut simul natura sint, ex sententia Aristoteles. n. 15. & 16.
- Proprietas, que omnibus relationis secundum esse conuenit secundum Aristotelem est, ut non contingat circa relationem, nisi cognoscatur id, ad quod referatur. n. 16.
- Omnium notissima relationis realis est, producentis actu ad rem productam. d. 17. 6. n. 6.
- ¶ Relatio mutari negatur pro voluntate, nisi prius facta mutatione aliquis absolti. d. 18. n. 18.
- ¶ Nulla relatio noue incipere potest, nisi mutatione prius facta in fundamento, aut in termino. d. 20. n. 1. 4.
- ¶ Quid eniat sanctus Thomas de predicamento relationis. d. 14. n. 3. 5. & 9.
- Boethius negantem predicamentum ad aliquid de Deo dici explicitat S. Thomas ibid.
- ¶ Quo sensu dicit S. Thomas predicamentum relationis solum significare formam absentem. ibid.
- Quo sensu dicit S. Thomas peculiare esse generi relationum ut aliqua sit per intellectum. n. 16.
- Santus Thomas non viuens alter dixit relationes realiter diuersi in Deo. d. 12. n. 33.
- Rementis Concilium.
- Nihil definitum est in remensis Concilio contra attributum distinctionem ab effientia. d. 116. n. 4.
- Ex eius tamen definitione manifeste colligitur non posse defendi hanc distinctionem. n. 5.
- Concilium Remensis tres res, tres singularitates, tres unitates in Deo concedit, dummodo eas cum effientia esse idem dicamus. d. 122. n. 27.
- Repraesentare.
- Repraesentare creaturis non est Deo aliqua perfectio. d. 14. 3. num. 34.
- Vide verbum, Dei perfectio.
- Reprobi.
- Reprobi in hac vita cogitationes saltem sufficientes ad inchandom penitentiam, quae sint ordinis naturalis conceduntur. d. 140. n. 12.
- Res.
- Res omnes possibilis suae naturae esse obiecta diuina omnipotentia docet S. Thomas. d. 180. n. 9.
- Res possibilis prius, quam diuinam potentiam respiciat, & ab ea possibilis denominantur. d. 140. n. 12. dicuntur tales, ut a Deo produci possint. ibid.
- Res omnes possibilis obiecta sunt diuina omnipotenti ex eo quod in se non implicant contradictionem. ibid.
- Cur non inferatur vis rebus possibilibus, etiam si non sunt, nec producantur. ibid.
- Res creata beneficio & gratia Dei non corrumpuntur. n. 11.
- Tamen nomine gratiae non intelligitur gratia per Christum sed creationis donum. ibid.
- ¶ Non est in rebus inclinatio naturalis per modum potentiae ad exciscendum. n. 19.
- Respiratio.
- Respiratio secundum substantialiam fieri potest ab Angelo in corpore.

Index rerum.

- corpero assumpto, non tamen secundum modum, quo
exit à viuente. d. 186. n. 4.
Quis sit hic peculiaris modus. ibid.
- Resurrectio.
Resurrectio, quamvis à solo Deo fiat, c. non sit creatio. d.
174. num. 8.
Resurrectionem Saducæ negabant. d. 178. n. 2.
Ritus.
Ritus etiam secundum substantiam fieri posit ab Angelo
in corpore assumpto, non tamen secundum modum quo
exit à viuente. d. 186. n. 4.
Quis sit hic modus peculiaris, quo ritus exit à viuente. ibid.
- Rodericus Archiepiscopus
Toletanus.
Rodericus Toletanus Archiepiscopus narrat modum, quo
Concilium Toletanum decimum quintum satisfecit Bene-
dicto secundo circa propositionem illam, secundum effe-
tum voluntas generavit voluntatem. d. 150. n. 47.
Roma.
Roma paucis annis ante excidium à Gotibis nata est fœmina
gigantea ex patre & matre communis flatur. d. 178.
num. 16.
- Romanum Concilium.
Non omnes fatentur particulam (filioque) additam esse in
Concilio Romano quod fuit ante Toletanum tertium.
d. 146. num. 17.
- S.
Sabellius, Sabelliani.
Sabellius non fuit primus auctor heresis Patrigeniane. d.
108. n. 1.
Quamvis eius discipuli patrigeniani dicti secundum Augu-
stum. n. 4.
Sabellius solum in Deo concebat diuersas nomenclaturas.
d. 131. n. 16.
Cur Sabelliani filii Dei negabant esse verbum. d. 141. n. 4.
Evangelium Iohannis non recipiebant. n. 2.
- Sacerdos.
Verba Sacerdotis non operantur physice ad transubstantia-
tionem sed solum moraliter. d. 176. n. 32.
Sacerdotes Angeli dicuntur, quasi nuntii inter Deum & ho-
mines. d. 178. n. 1.
Vide verbum, Consecratio Eucharistiae.
- Sacramentum.
Si sacramenta attingunt productionem gratie, attingent
etiam coniunctionem gratie cum subiecto. d. 174. n. 5.
Ante gratiam non producent sacramenta qualitem, quem
à Caetano dicitur ornatus anima. ibid.
Sacramenta à nonnullis physica instrumenta ab alijs mora-
lia tantum vocari, unde proueniat. d. 176. n. 8.
Aliquam qualitatem per modum transfiguratio in sacra-
menta derivari, ut cauferent gratiam falso docuit Capreolus.
d. 216. num. 17.
- Vide verbum, Consecratio Eucharistiae.
- Saducæ.
Saluaci angelos & saluatorias separatas esse negabant. d.
178. num. 2.
- Etiam negabant resurrectionem. ibid.
- Salomon.
Cur Salomon dicatur virgenitus matris sue. d. 113. n. 12.
Samuel.
De Samuele quid Lyranus communisfatur. d. 108. n. 10.
Quid etiam sine fundamento Rabbini dicant, cum dicuntur
suscepiti à pythonista. n. 11.
- Sapientia.
Si sapientia secundum totam suam communitatem & a-
naloga consideretur, secundum suam rationem non
est forma. d. 122. n. 34.
- plenitudo sapientie in vocatione personarum patrum.
amoris autem plenitudo non item. d. 150. n. 8.
- Sardicense Concilium.
Concilium Saricense quo seorsum anathematizat agnus
patrem genuisse Filium voluntate. d. 60. n. 17.
- Sathael.
Sathael inter Angelos principatus obtinuisse affirmat Chy-
sostom. d. 237. n. 2.
- Saturniani.
Saturniani heretici à Saturnino dicti d. 171. n. 1.
Angelos à Deo suis factos dicebant, sapientiam ex illo fu-
deri consenserunt hunc mundum vobis formasse. ibid.
- Saturnillus.
Saturnillus hereticus ab aliquibus Saturninus fuit dictus,
d. 171. n. 1.
- Scandalum.
Nunquam est peccatum scandalum sine intentione
ruina proximi. 231. n. 26.
- Opus malum, quod fit ex intentione ruina proximi, pri-
mo est in specie illa peccati, ad quod inuitat, deinde in par-
ticulari specie scandalum. ibid.
- Scientia.
Plebejatio in scientia, secundum rectum modum addicenda
non est peccatum, quantumvis crebat, nisi sit causa
venientis peccati, & tunc solum habeat in malitiam causam.
d. 32. num. 10.
- Scotus.
per actum dicendi, non tamen intelligendi solum produci.
& per actum fitandi, non per actionem praecise
spiritum sanctum docuit Scot. d. 112. n. 5.
- Eius sententiam nonnulli autores sequuntur ibid.
- Nulla ratio est in Scotti intento, cur verbum patrum crea-
turæ representet patrem, quem spiritus sanctus. n. 6.
- Scotus formaliter ante intellectum arbitrat distinguit ab
essentiæ existimat, 116. n. 8.
- Non potest explicari, quod scimus lagatur de fundamento
distinctione. n. 10. & seqq.
- Plures distinctiones ponit in Deo, quam Gilberti. n. 6.
- Ex eius sententia idem sequitur distinctionem, quod ex senten-
tia Gilberti. ibid.
- Ratio Bernardi contra Gilbertum falsa, contra Scotum ei-
nam pugnat. n. 17. 18.
- Ex doctrina Scotti compositionem esse in Deo sequitur. n. 9
- Ratio, qua Scottus probauit distinctionem genitie à rela-
tione, eadem est cum ratione Gilberti. d. 120. n. 5.
- Relationem ab essentia divina excludere videtur au-
tum at. n. 1.
- Ex hac sententia infertur quatenus in divinis in Condi-
lio Lateranensi damnata. n. 19.
- Non dixit Scottus, animam rationalem non esse personam,
vt falso ei imposuit Canar. d. 123. n. 18.
- Scriptura.
Quando in Scriptura ponitur nomen Dei inesset, semper
intelligitur Deus, & dominus induit eius. d. 108. n. 4.
- Non solum scriptura & vocibus, sed alijs etiam, item in scrip-
ptura contenta rebus exprimunt, vt litera, diff. 109.
num. 26.
- Quo sensu dicat Scriptura neminem esse Deo similem. d. 109
num. 13.
- Scriptura nūquam clare indicat tempus creationis Ange-
lorum docuit Epiphanius. d. 222. n. 10.
- Cum loca Scriptura absque vobis absurdum in propria
intelligi possint, non sunt per metaphoram expedita.
d. 242. n. 1. & d. 243. n. 2.
- Sculptile.
Sculptilia adorare prohibitum fuit in testamento veteri. d.
183. n. 5.

Index rerum.

Secernere.

Secernere plus dicit, quam discernere. d. 121. n. 9.

Secretum cordis.

Si secretum cordium non possent representari per species, quia species sunt ordinis naturalis, hoc est, non sunt liberae, nec de potentia absoluta possent dari species, quibus representantur. d. 209. n. 56. 57.

Secreta cordis esse non tantum voluntatis affectum, sed cogitationes intellectus, non modo quatenus pendent ex voluntate libera, sed etiam quatenus cogitationes sunt, docuit Greg. Arim. d. 210. n. 1.

Nomine secreti cordis tantum intelligi intentionem voluntatis, & cogitationis, non vi cogitationis, sed ut sub hanc intentione cadunt, vel intentionis causa sunt, probabilitus apparet. n. 2. & seqq.

† Secretum cordis Angelis ex se esse notum falso docuit Durand. d. 211. n. 50.

Vide verbum, Angelorum cognitio.

Semen.

Semen, aut accidentia proxime diffontentia ad formam substantialiem non indigent elevatione alterius agerentur, ut eam formam introducant. d. 189. n. 10.

Semiarriani.

Semiarriani qui, & quam habuerint heres. d. 109. n. 3.

Sempelagiani.

Quis fuerit Sempelagianorum error. d. 174. n. 10.

Sensu, sensibilis, sentire.

† Sensus interni species expressa cum verbum dicatur, species tamen extornerum sensuum non ita. d. 140. n. 23. 24.

† Sentire non est actus imperfeci secundum Arist. d. 141. n. 21.

† Sentire non consistit in via & fieri, sed in forma & qualitate in factu est. ibid.

† Sensibile commune sine proprio sentire nequit. d. 184. n. 14.

† In sensibus, qui requiriunt alterationem praeviam ad sensationem, qualitas intus existens impedit alterationem impedit etiam sensationem. d. 205. n. 10.

† Illa Arist. propositio intus existens, &c. dilucidatur. ibid.

† Sensus externi cognitioni in quo differat a cognitione intellectus. d. 208. n. 18.

† Suam sensationem nullus sensus exterior sentire potest, quia sensatio sensibilis non est. n. 10.

† Si sensibili est, sentiremus, in qua parte fieri sensatio, & quanto est magnitudinis. ibid.

† Sensus externi ad operandum loci propinquitatem respectu obiectu requiruntur, intellectus non item. disp. 209. num. 40.

† Sensum communem principium sensituum vocat. Arist. d. 218. n. 12.

† Ab imaginatione non distinguuntur sensus communis ibi.

† Sensus tam interior, quam exterior plura cognoscit per modum plurium. d. 220. n. 15. 16.

† Non componit nec dividit sensus exterior, neque interior. n. 16.

† Quando plura percipit sensus per modum plurium, non ita perfecte operatur circa singula, ac si singula per se intelligeret, aut sensiret. ibid.

† Sensus interior, quatenus dicitur communis sensus presentia solum percipiens obiecta plurimum sensuum exteriorum obiecta simul percipit. ibid.

† nullus reperiatur in sensu veritas, neque falsitas. d. 223. n. 8.

† Licet sensus sive interior, sive exterior plura simul percipiat, ea tamen nullo modo comparat. n. 8. 9.

† Sensibile excedens ideo est causa molestie, quia sensu ledit. d. 243.

† Quantum ob causam latet sensus a sensibili proueniat, non autem ab specie. ibid.

Quia sit causa ob quem a sensibilibus qualitatibus posset affecti tristitia sensus noster. n. 13. 14.

Vide verbum, Species sensibiles.

Separatio.

† Separatio vnius ab alio distinctionem realem demonstrat. d. 122. n. 32.

Septenarius numerus.

Septenarius numerus pro aliqua magna multitudine solet in Scriptura ponii. d. 180. n. 2.

Seraphim.

Seraphim idem significat quod ardens. d. 237. n. 5.
In supremo ordine prima Hierarchia collocatur seraphim.

d. 334. n. 4.

Sicut, particula.

Particula sicut sive in Scriptura suppleri debet. d. 233. n. 26.

Significatum, significatio.

† Ex diuerso conceptu formaliter proueni diuersa significatio, immo & diversus modus significandi. d. 119. n. 45. & d. 153. n. 17. & d. 164. n. 10.

† Diuersa significatio mutuam tollit predicationem formaliter. d. 119. n. 5.

Significatum nominis directum est, quod in casu recto explicitatur, indirectione tamen quod in obliquo. d. 127. n. 5.

† Directum significatum formale, & materiale esse potest,

& quid utrumque. n. 10. ibid.

† Eadem erit significatio, que idem omnino facit cognoscere. d. 158. n. 8.

† Significare est rem facere cognoscere. ibid.

† Diuersa significatio penes modum nostrum concipiendi desumitur. d. 159. n. 40.

Signum.

† Signa vniuersalia, sine particularia solum afficiunt voces communes ratione directi significati. d. 17. n. 17. 18.

† Illorum, que ex se nota sunt signa esse aliquā naturalia non repugnat. d. 211. n. 57.

Silentium.

† Silentium esse auditum, quo sensu dixerit Aristotel. d. 214. num. 19.

Similis, similitudo.

† Similis in qualitate, formā, seu figura, non in substantia dici consuevit. d. 109. n. 27.

† Similitudo alicuius rei, vel est ratione qualitatis, aut forma eiusdem rationis, vel quia aliquid representat cognitione. d. 202. n. 9.

† Similitudo priori modo nequit pluribus assimilari, potest tamen similitudo posteriori modo. n. 9. & 10.

Simon Magus.

Simon Magus primus fuit ex Euangelo hereticus. d. 171. n. 1.

Homines dicebat ab Angelis factos, non a Deo, Angelos tamen a seipso, & muliere quadam, quam Helenam vocabat. ibid.

Se spiritum sanctum, & Deum iactabat, infinitamque sapientiam appellat, & Iudei tanquam filium Samaritanus tanquam aitem, aliis vero gentibus tanquam spiritum sanctum accepisse dicebat. ibid.

Simplicitas, simplex.

† Summa simplicitati pluralitas re fugnet. d. 216. n. 29.

† Que simplicia sunt, non possunt apprehendere ut plura ab intellectu ea vidente, vi sunt infusa. d. 118. n. 4.

† Rebus simplicibus non repugnat composite ex genere & differentia. d. 179. n. 2.

Vide verbum, Compositio, compositum.

Simul, particula.

† Ut aliqua possint simul esse, non satis est esse diuerso modo. d. 193. n. 6.

Aliqua simul fieri aliquando idem est ac breuissimo tempore fieri. d. 124. n. 7.

Particula, simul, aliquando non resertur ad durationem temporis in scriptura, sed idem est, ac pariter. n. 8.

Singu-

Index rerum.

- Singulare.**
- Nomen singulare quo sensu de Deo dicitur p. 131. n. 18.
 † De singulare recte possunt contraria predicata dici ratione diuersorum, que illo nomine singulari connotantur. contradictionia non item. d. 157. n. 21.
- Sirmiensis Concilium.
 Sirmiensis Concilium quando coactum. d. 108. n. 5.
 Quanta sit autoritatis. n. 14. & d. 109. n. 24.
 Quid de nomine Hypostasis Sirmiensis Concilium definierit. d. 120. n. 2.
 Concilium Sirmiensis Arrianum fuit. d. 160. n. 14. & d. 167. num. 47.
 Nullius est autoritatis. d. 85. n. 9.
 Damnat negantes filium obsecutum fuisse patrem in creatione, sed longo diuerso sensu quam Catholicis patres, qui id dixisse videntur. ibid.
- Situs prædicamentum.
 † Prædicamentum situs solum videtur esse respectus extrinsecae denominatio ad aliud. d. 188. n. 28.
 Vide verbum Prædicamentum.
- Societas.
 Societas communicatione comparatur, & sine illa confundatur nequit. d. 211. n. 4.
 Aptitudo naturalis ad societatem videtur esse proprietas rationalis naturae ibid.
- Sol.
 † Rotunditas in sole non est prior origine, seu causalitate respectu luminis producit. d. 160. n. 8.
- Solus nomen.
 Nomen solus, aut solū, non potest addi nomini personali in diuinis si prædicatum sit omnino, bene tamen si prædicatum sit personale. d. 131. n. 19.
 Si nomen solus Deo iungatur unitatem essentia, & veritatem deitatis denotat. ibid.
- Sonus.
 † Sonus, quinascitur ex verberatione aeris, que sit per localem motum, simul est cum verboratione. d. 136. n. 12.
- Species intelligibiles, & sensibiles.
 † Species expressa creata intellectio est, actio, potestque dicari verbum. d. 112. n. 12.
 Exnotitia clara specie impressa Dei non potest evidenter mysterium Trinitatis etiam quod attinet ad questionem an est cognosci. d. 135. n. 9. 10.
 † Cum species expressa sit rei actualia representatio, non potest dici intellectus inesse quin ei representet actualiter directus. d. 131. n. 19.
 † Species & similitudines rerum esse in aliqua facultate commentitum existimat Durandus. d. 200. n. 2.
 † Haec species & similitudines eiusdem esse naturam cum rebus, quorum sunt similitudines idem putat. ibid.
 Singularem rerum singularis esse species in Angelis docuit Scotus. d. 202. n. 1. & seqq.
 † Unica species Angelo plura cognoscere probabilius est. n. 3. & seqq.
 Etiam si daretur aliqua species plures naturas representans, non sequeretur posse representare omnes naturas inferiores possibilis. n. 4.
 † Non est impossibile una, & eadem species creata & finita infinitas rerum essentias, aut individua infinita representari. n. 5.
 † Ut aliqua species representaret infinitum, non opus esset esse perfectionis infinita, sed sufficeret esse alterius natura, aut proprietatis ab specie, qua finita representetur. n. 6.
 † Luet daretur species acta infinita representans in actu primo non propter eas effet concedendum omnia illa singularia acta posse cognosci. n. 6. 7.
- † Vnius speciei non opus est esse unum obiectum aequalium secundum aliquam rationem virtutem. n. 7. 8.
 Species representans aliquod obiectum non est cibam naturae cum illo. n. 9.
 † Species representans in speculo videri in ipso existens. Thomas. d. 206. n. 4.
 † Si species alii obiecti manent in extero sensu, non minus sensario fieri ipso absente, quam praesente. d. 108. num. 9.
 In hoc fieri de facto experimento constat. ibid.
 Species impresa non dicitur similitudo obiecti, quia illud faciat acta cognoscit, sed quia est principium ad hanc illius actualis cognitionem. n. 14.
 † Species expressa est actualis similitudo obiecti, & illuficit actu cognoscit. ibid.
 Prater species, quibus in actu primo potentia completa ad operandum, necessarium est obiectum proprium & naturale, circa quod operari possint. d. 208. n. 14. 15.
 Species angelorum eodem modo comparari ad presentia, praterit, & futura, quo sensu decrit S. Thom. n. 17.
 † Species in oculo solum praefat viromen colitur, qui locum secundum se ac si presentes esset, sine indicio presentis. praterit, & futuri. n. 18.
 Species intelligibilis debet esse principium cognoscendum. Cum indicio futuri aut presenti, aut praterit, si cognoscatur res scitis effi. ibid.
 Eadem species expressa, qua sensu aliud cognoscendum non potest deferire ad aliud cognoscendum, non facta aliqua mutatione in ipsa. d. 209. n. 4.
 Eadem species expressa sensu plura omnino diversa possunt representari. n. 36.
 Species expressis stimulis cum volumen, non tam sensu, p. 2. n. 22.
 Species impressa nihil per se operari, sed tantum iuncta facultatis, quibus sensuum vel principiis adiunxitur, ibid.
 Multiplicatio specierum ex sensibus externis ad interna, quae ad intellectum non est in nostra potestate. n. 14.
 Si species aliqua relinquit ad membrum ex alterius intelligendi, illius producitur non est in nostra potestate, ut illius species intelligibilis ideo figura datur, quia est imaginabilis. d. 120. n. 19.
 Non solum expressa, sed etiam impressa species imago est. & figura obiecti. n. 10.
 Quoties ad aliud cognoscendum opus est diuersis species impressis, non valet, sed plures sunt formales conceptus. d. 203. n. 9. & 10.
 Per impressionem species intelligibilis non potest torqueri intellectus, cum potius sit forma perfectiva. d. 23. num. 11.
 Species intelligibilis, quantumvis sit excellens, non potest esse causa doloris, aut molestiae. n. 12.
- Species prædicamentalis.
- Quae species differunt, inquit adiungunt possitione. d. 131. num. 13.
 Species sciens, tota non differunt. d. 138. n. 3.
 Aut in omnibus speciebus debet esse possibilia individualium distinctio, aut in nulla specie erit possibilia. d. 181. num. 8.
 Et esse possibiles rerum species infinitas versus infinitum non constat. d. 201. n. 4.
 Nullum sequitur, absurdum etiam si diuersi esse possibles, ibid.
- Spes.
- Spes, que virtus Theologica est, Deum respicit insimile obiectum, a quo aliquid speramus d. 135. n. 22.
 Nunquam esse potest sine credibilitate consequenti id, quod desideratur. ibid.

Index rerum.

- Perperam constituitur habitus sp̄ei ad desiderandum affe-
ctu simplicis beatitudinem, & ad delectationem de illa
in partis. ibid.
- Contra virtutem sp̄ei deficit, qui a Deo sperat aliquid con-
sequi, non eo modo, & ordine, quo Deus vult. n. 21. 22.
- Aliquid ab homine, aut Angelō sperare, quod solum a Deo
sperandum est, virtuti sp̄ei opponitur. n. 22.
- Non potest peccari contra virtutem sp̄ei, ex eo quod crea-
tur propriis virtibus fore consequendum, quod a solo Deo
erat sperandum. n. 23.
- Obiectum sp̄ei est arduum. ibid.
- Spirandi virtus.
- Virtus spirandi una tantum est in Patre, & Filio, nec ali-
quis hoc unquam negavit. d. 149. n. 1.
- Etiā abstrac- non solum virtus spirandi significat es-
timentam, sed eam quodammodo determinata relatione:
num. 10.
- Non est per accidens in duobus suppositis virtus spirandi, sed
necessario, & per se. d. 150. n. 1.
- Si virtus spirandi in una tantum est persona, & illa est
secunda, producet quidem Spiritum sanctum, sed
non eiusdem characteris cum eo, qui nunc procedit.
num. 10.
- Virtus spirandi non requirit duo supposita solum ratione
ordinis, quem habent emanationes, ut salvo putauit
Scotus. ibid.
- Qui dicunt idee virtutem spirandi duo requirentur supposi-
ta, quia notionalis operatio voluntatis supponit necessaria-
rio notionalis in collectionem incident in Scoti sen-
tentiam. ibid.
- Cui virtus spirandi etiam si tota est in uno supposito, non
est aqua, & eodem modo atque in duobus. n. 11.
- Proprietates duarum personarum non requiruntur, ut con-
ditiones potentiae spirandi, sed principii spirantis, ut quod
num. 13.
- Spirator, spiratio.
- Spiratio formaliter est amor, & ab eo differt sicut ab inclu-
so. d. 12. n. 9.
- Spirationem actiūam à aeternitate & filiatione ex natura
rei distinguuntur Scotus, & Durandus. d. 15. n. 1.
- Oppositum certum est. n. 12.
- Si spiratio actiua à filiatione ex natura rei distinguueretur,
quatenus in Trinitate est concedenda. n. 23.
- Non solum in genere entis, sed etiam in genere relationis non
distinguitur realiter spiratio actiua a Paternitate &
filiatione. n. 3.
- Proprietas spiratoris non est propria essentia. disputat. 141.
num. 38.
- Spirator naturam significat cum communī proprietate spi-
randi connotando supposita in obliquo, non hoc, aut illud
particulare. d. 156. n. 10. 11.
- Spiratio per se provenit a duobus suppositis. d. 157. n. 3.
- Relatio spiratoris non fundatur neque recipitur media pa-
ternitate, & filiatione sed fundamentum est origo acti-
uad. 166. n. 10.
- Subiectum autem quod refertur, sunt due personae Patris
& Filii. ibid.
- Spiritualis, spiritus, spiritus
animales.
- Spiritus nomine in scriptura res incorporeas significantur.
d. 178. n. 19.
- Spiritualia, vel habentia modum spiritualium non possunt
ex se solum habere, nisi ratione corporis, aut quantitatis,
cui coniunguntur. d. 195. n. 8.
- Si hec solum habebit, moueri non possent de extremo ad ex-
tremum nisi per medium. ibid.
- Hec spiritualia cum corpore moueri possunt nulla in ipsis in-
trinseca mutatione facta. n. 8. 9.
- Vasquez in I Partem Tom. II.
- Spiritum animalium commotione excitari in nobis imagi-
nationem docet Aristoteles. d. 218. n. 12.
- In rebus spiritualibus sensum descrebere, & solo rationis ductu
philosophari oportet. d. 243. n. 21.
- Spiritus sanctus.
- Spiritus sancti diuinitatem qui negarent. d. 110. n. 1. 2.
- Spiritus sanctum esse Angelum nonnulli dixerunt. n. 2.
- Est anima mundi dogmatis aucti Abaylar. ibid.
- Spiritus sancti communicatio anima est. sanctificatio. n. 2.
- Divinitas Spiritus sancti testimonis nostri testamenti contra
hereticos probatur. n. 3. 4.
- Nomen spiritus processionem significat. n. 6.
- Ratione originis dicitur spiritus. ibid.
- Spiritus sanctum non esse genitum fides docet Catholica.
d. 113. n. 12.
- Spiritus sanctum non esse genitum difficile ostenditur ra-
tione. d. 113. n. 1. 2. 15.
- Eo quod Spiritus sanctus filius Dei esse nequeat, plures ha-
retici, eius diuinitatem negantur. n. 14.
- Etiā Spiritus sanctus aliam personam produceret, non es-
set filius. n. 22.
- Nullus patrum efficaci ratione probat Spiritum sanctum
non esse Filium. n. 4. & seqq.
- Aliiter procedit Spiritus sanctus à Deo per voluntatem, quam
Adamus. n. 4.
- Spiritus sanctus cur dicitur spiritiformis. d. 131. n. 12.
- Spiritus sanctus non recte dicitur principatus à Pare & Fi-
lio. d. 119. n. 17.
- Non dicitur proprie Spiritus sanctus genitus, nec ingenitus,
quamvis aliquo modo genius & ingenitus sit posse.
d. 140. n. 8.
- Non potest Spiritus sanctus comparari ut obiectum per se
requiritum ad productionem verbū. d. 141. n. 6.
- Si est obiectum per se requiritum ad verbū productionem,
verbū est illius imago. ibid.
- Licit Spiritus sanctus comparetur cum notionali intellegi-
tione Patris primo modo diciendi per se, non tamen compa-
ratur in quarto modo. n. 21.
- Spiritus sanctum esse imaginem qui dicant. d. 145. num. 1.
& seq.
- Esse patris & filii similitudinem, non tamen imaginem di-
cit Rupertus. n. 5.
- Ideo Spiritus sanctus non est imago, quia nulli representat.
num. 14. 15.
- Spiritus sanctus dicitur spiritus filij. d. 146. n. 11.
- Spiritus sanctus per manifestationem temporalem non di-
stinguatur a filio. n. 29.
- Realiter distinguuntur Spiritum sanctum à filio tam relatione
filiationis, quam spiratoris affirmant. Scotus & Henricus. d. 147. n. 4. & seq.
- Imo etiam si filius non spiraret Spiritum sanctum, ab eo rea-
liter distinguendum Scotus existimat. ibid.
- Hanc sententiam sine fundamento aliqui errorib. infumu-
lant. n. 11. & seqq.
- Non sit in Spiritu sancto villa diuisio substantia diuina, et
si illi non communiceret virtus spirandi. n. 12.
- Si Spiritus sanctus est idem cum persona filii, nullus est
realis ordo inter illam personam, quatenus est filius, &
eandem quatenus est Spiritus sanctus. n. 28.
- Si cum filio non opponeretur Spiritus sanctus, non repugna-
ret esse eundem cum illo. n. 29. 30.
- Spiritus sanctum à filio distinguunt realiter sola filiatione fi-
des non docet. n. 30.
- Hac propositio Pater, & Filius diligent se Spiritu sancto
varie à doctoribus explicatur, & conceditur. disput. 141.
num. 1. & seqq.
- In hac propositione terminus non explicatur ut forma im-
manentis, sed ut quid extra productum. n. 20.

Index rerum.

- Cur haec propositio dici posse, non tamen illa pater & filius spiranti se Spiritu falso. n. 14.*
- Cur etiam non possit dici, Spiritus sanctus diligit se ipsum. num. 16.*
- In quo sensu haec propositio vera possit esse. n. 18. 19.*
- Quando haec propositio dicitur in verbo sensu, particula Se- ipso denotat solum principium quod, id est, personam, que se diligit. ibid.*
- Vere, & proprie pater & filius diligunt creaturas tam su- pernas & existentes, quam possiles Spiritu sancto. d. 151. num. 4.*
- Quae sit ratio veritatis huius propositionis. n. 5.*
- Spiritus sanctus secundum Augustinum, eo est donum quo Spiritus. d. 153. n. 9.*
- Spiritus sanctus non conuenire esse donum ratione proprietati- tis notionis. alii autem Scotus. d. 154. n. 1.*
- Non solum Spiritus sanctus, sua proprietate personali est spiritus, sed etiam donum, in eo est donum, quo Spiritus. num. 4.*
- Ex sententia Augustini non solum relatio spiritus ad Pa- trem & Filium est ipsa ratio doni, verum etiam ea magis exprimitur nomine doni, quam Spiritus. n. 5.*
- Spiritus sanctus ad filium refertur, ut ad spirituorem, quia haec solariatione filius ab eo distinguitur. d. 156. n. 29.*
- Ad Patrem tamen bene posset referri secundum paternita- tem, cum secundum illam sufficienter sit terminus di- flinctus. ibid.*
- Spiritus sanctus non recte septem spiritus appellari potest, vt quidam falso commiscentur. disputation. 244. num. 14.*
- Spiritus sancti processio,*
& missio.
- Ratione originis dicitur Spiritus sanctus a seipso non loqui, & a seipso mitti, ab eoque accipere. d. 110. n. 6.*
- Eius processio solum appellatur nomine communis processio- nis, aut operationis. d. 113. n. 12.*
- Si spiritus sancti processio esset generatio, Filius Dei non es- set unigenitus. ibid.*
- Spiritus sanctus ita necessario a Patre & Filio procedit, ut ab unoquoque illorum separatim eiusdem proprietatis, & characteris non possit procedere. n. 25.*
- Spiritus & differentia intrinseca sua processio procedit, vt Deus, non per extraneam, & accidentiam diffe- rentiam. n. 33. 35.*
- Similis procedit Spiritus sanctus in natura, non tantum ratione diuina essentia, tanquam subiecti, sed ex vi sui proprii. n. 38.*
- Tanquam Spiritus sanctus, quam verbum in Deo procedit simili- lis in natura substantiali, quatenus procedit per opera- tionem infinitam secundum efficientiam. n. 39.*
- Quamvis Spiritus sanctus ex vi sua processio similis in natura procedat cum principio, non est filius, quia non procedit vi imago. n. 40.*
- Spiritus sanctus nec fundamentaliter habet rationem imma- ginis. n. 47.*
- Spiritus sanctus non est imago, quia non accipit naturam cum ea proprietate, cum qua representare possit. n. 49.*
- Spiritus sanctus a Patre & Filio, tanquam ab uno princi- pio procedit. d. 129. n. 1.*
- Spiritus sanctum ex solius essentiae amore procedere sensi- scimus, immo non procedere a deo dilectionis notionalis, sed actu alio posteriori. d. 242. n. 7. & seq.*
- Formaliter procedit Spiritus sanctus amore essentiae, & trium personarum. n. 26.*
- Ex amore creaturarum, etiam possibilium, non procedit Spiritus sanctus. d. 143. n. 25.*
- Spiritus sanctum a Filio non procedere Graeci dogmati- zant. d. 146. n. 1.*
- Oppositorum Scripturae auctoritate confit: n. 1. & seq.*
- Definitum est ab Ecclesia in Concilio generali Jam Ch- eis, quam Latinis. n. 12. & seq.*
- Septem Gracorum patrum testimoniis Spiritus sanctus i- filio procedere ostenditur. n. 24. & seq.*
- Non dicuntur Spiritus sanctus spiritus filii, qui tem- pliter datur, sed quia ab eterno procedit a Filio, ma- non diceretur spiritus filii nisi ab eo procederet. n. 33. & 37.*
- Non distinguuntur Spiritus sanctus realiter a filio, sed eo procedere. d. 147. n. 5. & seq.*
- Id non satis probant Catechismus & Durandus. n. 11. & seq.*
- Si Spiritus sanctus a solo Patre procedere, duae ipsius relations producuntur non sufficiens suas personas uniu- ture. n. 26. 27.*
- Etiam si Spiritus sanctus a solo filio procedera noster, i- Patre diligueretur. n. 8. 39.*
- Si Spiritus sanctus non proce-deret a filio, non esset due- manationes reales, sicut non duas personae. n. 39.*
- Principaliiter procedere a parte recte docuit S. Ioh. 4. 9. num. 9. 10.*
- Spiritus sanctum proprie a parte procedere quia insig- nat Hieronymus. n. 10.*
- Non recte dicitur Spiritus sanctum principalem a par- tem, quam a filio procedere & quae sit bonus ratio. ibid.*
- Per se & ex characteristica proprietate non prouenientibus Spiritus sanctum male docuerunt Durandus & Scotus. d. 150. n. 2. & seq.*
- Oppositorum verum esse ostenditur. n. 6.*
- Si virtus forandi in una tantum esset persona, non pro- deret Spiritus sanctus secundum eundem characteristi- cam proprietatem. ibid. & n. 8.*
- Cum Spiritus sanctus vi amoris perficit procedat, nescie- procedere a vi mutuus amor. n. 8.*
- Non solum requirit Spiritus sanctus plura supposita al- fui productionem ut obiecta, sed etiam vi prima- num. 8. 9.*
- Per amorem viri que persone, tanquam obiecti primi procedit Spiritus sanctus. n. 9.*
- Quando dicimus Spiritum sanctum procedere a dubio, pro- ceedit vi nexus, non efficiens, sed formalem aua- causam. ibid.*
- Spiritus sanctus vi sua processio a dubio procedit vi du- sum. n. 12.*
- Relatio nexus & mutui amoris in Spiritu sancto ratione relatio est haberet tamen fundamentum in re. ibid.*
- Talis debet esse Spiritus sanctus vi sua processio, vt in illa cogitari possit relatio mutui amoris, & per illam sola explicari characteristicae propriae. ibid.*
- Dilectio qua Spiritus sanctus procedit, non duplex, sed sim- plex a dubio se mutuo diligenter. n. 9.*
- Similiter producitur Spiritus sanctus, & dilegit a parte & Filio, & simul etiam dileguntur res aliae, que cum eius productione per se comparantur. d. 15. n. 17.*
- Spiritus sanctus non procedit formaliter per amorem crea- turarum etiam possibilium. d. 152. n. 5.*
- Spiratio Spiritus sancti, non efficiens processio creatura- rum nisi per appropriationem, & ralle impro- num. 5.*
- Quamvis Spiritus sanctus ab eterno nulli donetur, nihil obstat, quo minus ab eterno donum dicatur. d. 157. num. 7.*
- Spiritus sancti missio est ipsa eterna processio, addito re- reflecta ad creaturam, ad quas mittitur ratione animus effectus. n. 8.*
- Eadem missione, qua mittitur Spiritus sanctus, aut ab eo, a quo mittitur. n. 9.*
- Missio Spiritus sancti natura sua est amo, qui quantum denotat ordinem ad creaturas, & genitum. ibid.*

Index rerum.

- Spiritus sanctus vi sive processionis, que est amor, habet intrinsecus posse donari, non voluntate ei aduenienti, sed ipsam amorem quo substantialiter procedit. ibid.
- Spiritus sanctus non solum ut spiritus, sed etiam ut donum substantialiter procedit. ibid.
- Spiritus sanctus, licet sit natura sua sapientia, non tamen dicitur produtla sapientia, quia non procedit per intellectum. n. 10.
- Si processio sumatur pro relatione proprietatis Spiritus sanctus à processione habet esse donum, non esse Deum, si vero accipitur pro origine per eam habet utrumque. d. 154. n. 5.
- Ideo Spiritus sanctus donum est, quia actu, quo procedit donari potest. ibid.
- Spiritus sanctus constituitur in ratione donum, non quatenus actu includit respectum ad creaturem, qui reflectus est rationis, sed quatenus talis exiit, ut si possibiles esset creature, ipsi donari posset. n. 6.
- Spiritus sancti proprietas non est donum formaliter sub excepta ratione doni, sed fundamentaliter, quod est tali amore produci. n. 7.
- Si processio pro relatione sumatur, recte dicitur, Spiritus sanctus processione est donum, si tamen pro origine sumatur processio, non item n. 7. 8.
- Spiritum sanctum diu donum nostrum, solum quando actu nobis donatur, docuit sanctus Thomas. n. 9.
- Dicū donum nostrum quia nobis donari poset, sensit Scotus. ibid.
- Non est primum donum Spiritus sanctus, quia habeat pecuniam rationem cause circa creaturem, quibus alia dona conferuntur. n. 12.
- Primum donum dicitur Spiritus sanctus, quia vi sive originis substantialiter habet proprietatem doni. n. 13.
- Paternitas & filiatio per se speciant ad productionem Spiritus sancti, quia sunt per se obiecta talis dilectionis. d. 156. n. 11.
- Productionem Spiritus sancti, non ut amor, sed ut productio est, liberan esse putavit Henricus, sed comitante naturalem. d. 161. n. 2.
- Si libera est productio Spiritus sancti ut productio est possent Pater & Filius ab ea cessare. n. 1.
- Spiritus sancti processione necessariam esse & liberan simus, putat Scotus. n. 4.
- Non solum necessaria, sed naturali & non libera dicenda est. n. 7.
- Liberia est libertate à coactione. n. 8.
- Spiritus sancti processio naturalis dicitur ex omni parte, quia est à voluntate ut natura. n. 12.
- Spiritus sancti procedit à voluntate proxime, non tamen à natura secundum nostrum modum intelligendi. num. 13.
- Maxima est imperfectio processionem Spiritus sancti esse liberam, libertate sumpta pro indifferentia n. 4.
- Spiritus sancti processio bifariam per se ordinatur cum generatione d. 178. n. 5.
- Spiritus sanctus peculiariter modo fuit in columba manifestatus sine manifestatione altiarum personarum. d. 170. num. 1.
- Spiritus sanctum donari cum donis gracie perfecte, cum donis naturae imperfecte, cum donis gloria perfectissime, dixit Bonaventura. n. 14.
- Columba, in qua Spiritus sanctus visus est, non secundum imaginationem solum apparuit. n. 18.
- Spiritus sanctum à Patre per Filium procedere, quo sensu dixerint Patres Graci. d. 170. n. 47.
- Sto, verbum.
- Verbum Stetit, aliquando significat perseverare, aliquando esse, significat etiam non cadere. d. 227. n. 12.
- Valquez in L'Partem Tom. II.
- Subiectum.
- Cur stupra nimio ignis calore inflammatur, aëri tamen non item. d. 189. n. 11.
- Stupor.
- Stupor effectus egredi quendam est, que cum sit affectio animalium, in humanis fieri nequit. diff. 189. num. 9.
- In brachium immittitur stupor primo, non in chordam, & hanc. n. 8. 9.
- Subcontrariae propositiones.
- † Subcontrariae propositiones amba possunt esse verae. diff. 157. n. 3.
- Subiectum.
- † Subiectum inhesionis, & adhesionis sola voce differunt. d. 173. n. 9. 10.
- † In subiectis est vere potentia receptiva formarum, quae ab ipsis realibus distinguuntur, & in eis sunt. diff. 115. num. 6.
- Vide verbum, Potentia.
- Subsistere, Subsistens.
- † Nomen Subsistens, apud Concilium & Patres pro persona usurpat. d. 125. n. 1 & n. 13. 14.
- † Nam in Scholasticis pro ratione & actu subsistendi sumitur. ibid.
- Vnam dari in Deo subsistens compunctionem absolutam, qui senserint. d. 125. n. 1. & seq.
- Prater vnam communem, & absolutam subsistens, etiam sunt tres relationes ex Cicerone. n. 6.
- Subsistens, que communem & absolutam ab aliquibus dicitur, personalitatem vocari quidam negant. n. 7.
- Nulla in Deo est communis subsistens tribus personis. num. 8.
- Inter diuinam existentiam & absolutam subsistens ab aliquibus positam nulla ratio distinctionis assignari potest. n. 11.
- Qui prater tres relationes subsistentias aliam communem concedit, fallitur, sicut qui quatuor personas in Deo concederet. num 12.
- Qui prater tres subsistentias relationes aliam communem absolutam concedunt, vim vocis subsistens ignorant. num. 15.
- Nomen Subsistens abstracte, pro complemento personae, quae personalitas vocatur ab Scholasticis docentur gratia usurpari nota dignum non est. n. 15. 16.
- Semper haec vox concrete usurpat a patribus & Conciliis. n. 15. & seq.
- † Partiales subsistentia inepit ponuntur. n. 17.
- Ex testimonio Hieronymi, & Augustini, nullum potest defini fundamentum ad constituantem vnam subsistens communem absolutam. n. 21.
- Imo neque in aliquo ex Patribus minimum ad hoc detegitur vestigium. n. 20. & seq.
- Subsistere in diuina est perfectio simplicitatis, sive summa generativi, sive speciatissimae. n. 23. 24.
- Communis subsistens non est necessaria, ut conceptum definiti constituantur. n. 25.
- † Subsistens abstracte non actum seu formam, sed rem ipsam primaria significacione denotat. d. 126. p. 8.
- † Subsistens non est existentia, sed existentiae modus. d. 126. n. 14.
- † Subsistere, sive esse per se, & esse in alio secum pugnant. d. 174. n. 15.
- Substantia.
- † Substantia est ens simpliciter. d. 21. n. 4.
- † Si vna vox, & eius impositionem attendamus, idem significat substantia Latine, quod Graece Hypostasis. d. 124. n. 13. 14.

Index rerum.

- S**ubstantiam de Deo dici abusue, quo sensu dicat August. num. 4.
- N**omen Substantia, iam vsu Ecclesiastico pro natura, & essentia rei sumitur. n. 15.
- N**omen Substantia in vniuersum significat modum quendam realem desumptum ex officio substantiae, quod est substantiere, vel substantare. d. 120. n. 6.
- S**ubstantia si accepta de prima & secunda substantia denominative dicitur, non essentialiter. *Ibid.*
- † **P**ropera substantia est individuum substantiae, secunda autem est quodcumque vniuersale prædicatum usque ad generalissimum. *Ibid.*
- † **S**piritualis substantia non habet facultatem excequenter preter intellectum & voluntatem. d. 175. n. 13. 14.
- V**t una substantia sit in alia per illas, opus est esse in ea ipsam conseruando. d. 193. n. 3.
- V**na substantia creata nequit esse in alia per illas, cum nequeat eam conseruare. d. 193. n. 3 & 5.
- S**piritualis substantia non replet, neque occupat locum. num. 12.
- † **D**e substantia qualibet solita quantitate, aut non habente modum commensuratio[n]is respondentem quantitat[i], sicut de Angelo philosophanduni est. d. 196. n. 9.
- † **S**ubstantia sine quantitate nullam habet extensionem, figuram, aut superficiem. n. 10.
- † **S**ubstantia separata à quantitate nullibi esset, neque ad punctum confluere. n. 11. 12.
- † **Q**uanus insubtilis maneat substantia sine quantitate, non tamen habet insubtilitatem puncti, sed alterius generis. n. 12.
- N**ulla substantia creari potest supernaturalis. d. 214. n. 8. & d. 131. n. 20.
- S**ubstantia qualibet perfectior est quocumque accidenti. d. 214. n. 7.
- N**ulla est substantia, cuius productio ex se, & natura sua connexionem habet cum destructione alterius substantie preexistentis. d. 176. n. 4.
- Vide verbum, Quantitas.
- S**ubstantia nomina.
- **N**omina substantia in diuinis non alio modo significant post revelationem mysterij Trinitatis, quam antea. d. 155. n. 94.
 - **S**ubstantia concreta in creatis ex numero & positione multiplicanda esse inservent Magistri, & Gabriel. n. 6.
 - **A**b absurdum non lege sequitur ex hac doctrina n. 7. 8.
 - † **N**aturam directe significant nomina concreta substantia. Non suppositum. n. 8.
 - **P**luraliter substantiarum, ex pluralitate forme & suppositi simul desumendam esse pluralitatem vero adiectiorum ex sola pluralitate substantiarum. Caietanus existimat. n. 8. & seq.
 - † **N**omina substantia concreta unitatem vel pluralitatem distincte ex unitate vel pluralitate forme quam directe significant. n. 3. & seq.
 - † **N**omina substantia concreta, alia sunt personae, alia sunt naturae. n. 6. 7.
 - † **S**ubstantia nominis significatio secundum primaviam impositionem non variatur ex eo quod significat unam naturam in multis suppositis, vel pluram in eodem. n. 30.
 - † **S**ubstantia significant formam per se substantiem, & ex se habentem singularitatem, vel pluralitatem. n. 22.
 - † **N**omina substantia, creator, gubernator, opifex, artifex, &c. partim substantia, partim adiectivis assimilantur. n. 34. 35.
 - Se, Pronomen.
 - † **P**ronomen se, identitatem denotat suppositi. d. 157. num. 38.
- Suppositum.
- † **S**uppositum superius est persona dictiora etiam in aliis ratione expertibus. d. 125. n. 70.
- † **I**n supposito creato eadem distinctionem, substantia & suppositi, non tamen in supposito creato sicut Dardanus. d. 125. n. 12.
- Vide verbum, Subsistentia, persona.
- Sibylla.

Index rerum.

Sibylla.

Sibyllas mysterium Trinitatis sicut Spiritus sancti prae-
casse, qui affirmat. d. 13. n. 6. 7.
Alia ratio est Sibyllarum, quam philosophorum gentilium
in cognitione Trinitatis n. 7.

Syllogismus.

† In expositorio syll. g. 1. non potest esse terminus
communis d. 21. n. 6. & d. 123. n. 12.

† Expositorius syllogismus probatur per illa principia. Dicitur
de omni, & dici de nullo. d. 123. n. 6.

† Forma syllogistica in quaus materiam habet n. 7.
Hic syllogismus, Deus est Pater, Deus est Filius, ergo
Pater est Filius, defeluum habet n. 11. 12.

Hic tamen, Hæc essentia diuina est Pater, hæc es-
sentiæ diuina est Filius, ergo Pater est Filius,
duos habet defelctus, n. 11. 12.

Forma syllogistica non aduersatur mysterio Trinitatis, si re-
gula logiorum seruentur. n. 14.

Vide verbum. Discutatur.

Synonymia, Synonyma.

† Quoties viri nominibus non synonymis ad aliqua
significandum, acut illa distinguimus per intellectum, li-
cer ex natura rei non distinguuntur. d. 15. n. 2.

† Synonymia vnde defundenda sit. d. 116. n. 3.

Synonym.

Synonym, & Homonym, longe differunt. d. 109. n. 23

Synonym, quid significat. ibid.

T.

Tactus.

† Tactus quantitatis nullo modo potest esse secundum pro-
funditatem. d. 97. n. 4.

† Non solum in tactu, sed in officio qualitas intius existens
separationem similitudinem prohibet. d. 205. n. 10.

Vide verbum. Sensus.

Tahalah.

Tahalah Hebraice, Latine significat lumen splendorem,
& fulguram. d. 27. n. 7. 18.

Tanquam, particula.

Tanquam particula, non semper est similitudinis nota,
sed aliquando ipsius rei veritatem demonstrans, sicut par-
ticula Quali. d. 193. n. 4.

Tecum, particula.

Particula Tecum, nonnunquam idem significat, quod
pariter. d. 224. n. 27.

Temporale.

Vt aliquid temporale dicatur, satis est secundum aliquid
sunt temporale esse. d. 170. n. 9.

Tempus.

† Tempus communiter sumitur pro duratione motus cor-
poris celestis. d. 224. n. 19.

† Ali quando sumitur pro quacunque duratione etiam per-
manentis, que initium habeat. ibid.

Creari aliquid ab inicio temporis, & non ab eterno idem
est. num. 20.

Vide verbum. Angelorum duratio.

Tenebrae.

† Tenebrarum esse vijum, quo sensu dixerit Aristoteles. d.
214. n. 19.

† Tenebrae, & lumen ad vijum referuntur, sed nihil circa
tenebras operatur vijus. n. 20.

Tentatio.

Tentationem inuitare ad peccandum, absque eo quod in-
differenter proponatur ratio mali & boni, impossibile
omnino est. d. 241. n. 16. 17.

Terminus formalis, & à quo.

† Terminus formalis aliquis productionis habere esse per
illam existimauit. Aviculus. d. 162. n. 6.

Vasquez n. 1 Partem. Tom. II.

† Si terminus formalis deberet fieri per generationem, in
generatione hominis nullus esset terminus formalis. n. 8.

† De ratione termini formalis non est quod producatur
actione, quæ sit totum, sed quod sit formatius. n. 8.
10. 12.

† Totalis terminus actionis non terminat eam subtractione
aut relatione expressa producti sed secundum rationem
abolutam talis entis. d. 16. n. 3.

† terminus formalis dicitur terminare actionem, quatenus
per illam non tanquam per principium, nec angua-
rem productam, sed tanquam per naturam tribuerat
esse termino totali. ibid.

† terminus a quo non manet cum re, quæ sit ex illo. d. 72.
num. 8.

† terminus à quo sit res, non potest esse, esse possibile rei.
ibid.

Vide verbum. Generatio.

Testamentum vetus.

In veteri testamento prohibitum fuit sculptilia adorari,
non tamen Angelus & homines, ut superiores tantum.
d. 183. n. 5.

Testimonium.

testimonium non potest evidenter rei in se signare. d. 135.
n. 6. & seq.

Tetragrammaton.

Ex nomine Tetragrammaton mysterium trinitatis o-
stenditur. d. 108. n. 18. 19.

Tharasius.

Tharasius à libro Carolo reprehensus quod dixerit Spir-
itum sanctum per Filium a Patre procedere, defenditur
ab Arriano nullam agnoientem differentiam inter parti-
culas à Filio. & per Filium d. 146. n. 14.

Theodoreetus.

theodoreetus tanquam primum auctorem sui erroris Græci
sequuntur. d. 145. n. 2.

theodoreetus affirmit Spiritum sanctum non esse a Filio,
nec per Filium. ibid.

A Concilio Ephesino anathematizatus. paulo post in Con-
cilio Chaledonensi refutatus. ibid

Damasenum sequutum fuisse errorem Theodoreti S. Tho-
mas existimauit. d. 146. n. 34.

Theologi.

Theologorum opinio dicentium in Deo esse relationes ex
natura rei ad creature, vi defensione eas per se perti-
nere ad verbi productionem, reprehensione digna est. d.
143. n. 33.

S. Thomas, Thomistæ.

Solum responderet S. Thomas ad argumentum, S. & con-
tra, quod definitio articuli aduersatur. disput. 114.
num 50.

S. Thomas nunquam concepit communem absolutam sub-
sistentiam in Deo. d. 122. n. 3.

Vbicunque S. Thomas loquitur de esse Dei, illud vocat ab-
solutum. d. 126. n. 3.

Sanctus Thomas nunquam negat personam directe subsi-
stare subsistentiam, si recte intelligitur. disputation. 127.
num. 7.

Non negauit sanctus Thomas in trinitate esse maius &
minus quantitate discrete. n. 11.

Sanctus Thomas unitatem transcendentalem in negatione
formaliter, unitatem autem quantitatis in positivo con-
siderare putat. d. 118. n. 12.

Numerum predicamentalem solum reperi in rebus quan-
titatis, & in aliis solum reperi numerum per rationem
concret. n. 2.

Aperte satetur Sanctus Thomas unitatem, & multi-
itudinem ex sententia Aristotelis opponi contrarie. num.
5. 6.

Index rerum.

- Sanctus Thomas merito refutat concedere personas Trinitatis differre, si aliud non addatur. d. 130. n. 7. 8.
 Sanctus Thomas deum non posse dici triplicem, sed trinum sentit. n. 13.
 Sanctus Thomas non audeat Deum unicum, & singulariter appellare. n. 17.
 Affirmat nulli philosopho gentili mysterium hoc innatosse. d. 132. n. 1.
 Recte probauit sanctus Thomas in patre duas esse relationes secundum rationem ad Filium, & Spiritum sanguinem, ex diuerso modo producendi virumque, quanum sit vna secundum rem. d. 135. n. 14.
 S. Thomas sic definiebat principium, ut nullam denotaret imperfectionem, in eo, quod est a principio. d. 139. n. 1.
 S. Thomas putauit male assignare Bonaventuram positum significatum vocis Ingeniti, sed nihil ab eo sentire diversum Bonaventura. d. 140. n. 14.
 Quando S. Thomas dicit verbum diuinum principaliter referri ad Patrem, & ex consequenti ad creaturas, non potest exponi de creaturis solum futuri. d. 143. n. 13.
 Non dicit S. Thomas creaturas etiam possibiliter per se ad verbi productionem pertinere. n. 26. 27.
 Cui S. Thomas concesserit verbum diuinum dici posse verbum creaturarum, & de creaturis, non a creaturis. n. 28.
 Nunquam negauit S. Thomas ratione essentie, & proprietati finit, verbum referri ad creaturas. d. 144. n. 6.
 Multi putarunt dixisse sanctum Thomam verbum solum referri ad creaturas ratione solum essentie. n. 5.
 S. Thomas dixit Grecos Patres vocare Spiritum sanctum imaginem Filij. d. 145. n. 3.
 In S. Thoma relations non constitueri distinetas personas, id est, quod distinguere personas, disput. n. 46. num. 41. 42.
 Quando dixit S. Thomas nomen proprium cuiuslibet personae significare id, per quod illa persona distinguitur ab omnibus aliis, non loquitur de principio distinctionis realis, sed quasi specificie. n. 41.
 Recte dixit sanctus Thomas emanationes distinguiri, quia una est ab uno, & altera a duobus. d. 148. n. 7.
 Perpetram ipsum impugnat Scotus. n. 7. 8.
 Cur sanctus Thomas dixit, Pater non solum Filium, sed etiam se. Et nos diligit Spiritus sancto. d. 152. n. 5.
 Quo sensu dicit sanctus Thomas Spiritum sanctum procedere ut donum, quia procedit ex amor. d. 154. n. 10.
 Eius mentem non sunt affectui Cajetanus, & Canariensis. ibid.
 Difficile locutus est sanctus Thomas de unitate, & pluralitate ratione significante. d. 155. n. 26.
 Eum Thomistae contendunt explicare, & conciliare testimonia, id tamen non asequuntur. n. 27. & seq.
 Non putauit S. Thomas nomen Deus semper supponere pro persona, saltem confuse. d. 157. n. 1.
 Cum dixit S. Thomas ab aliis relationibus personalibus non manere h[ab]i postulas, non solum loquitur de relationibus realibus. d. 159. n. 7. 6.
 Quo sensu dixerit ab aliis ratione motus nihil manere praeter relationem. n. 12.
 Quo sensu dixerit Spiritum sanctum procedere natura-liter non per modum naturae, sed per modum voluntatis. d. 161. n. 12.
 Quomodo etiam dixerit processionem non esse a natura, sed a voluntate. n. 1.
 Non negauit S. Thomas in Deo potentiam producentem respectu altuum materialium, ut perperam putauit Cajetanus. d. 16. n. 2.
 Solum negauit potentiam producentem respectu operationum essentialium voluntatis, & intellectus in Deo. ibid.
 Quo pacto explicari posse S. Thomas, quando de infinitu[m] loquitur. d. 174. n. 7.
 Quando S. Thomas dicit omnia instrumenta precia et rationem habere, videtur de mortalium instrumentis laqui. d. 176. n. 6.
 Quando S. Thomas dicit bonum esse substantiam mali, & malo absolute & non respectu[m] loquitur, dicit. 177. num. 2.
 Sanctus Thomas referens sententiam Aristoteles de aitione calorum, de anima absentia, non de instrumento ipsum intelligit. d. 183. n. 3.
 Nunquam sanctus Thomas negat in Anglo scire, quod prius visa ducat ipsum in Dei cognitionem, ne tam negat scientiam intelligentem, tanquam principium etiens. d. 205. n. 11. 12.
 Sancti Thomas modestia in iudicando de diuina facia summopere commendatur. d. 224. n. 5.
 Concilium Lateranensis decr. sanctum Thomam genitale aliqui thomistae sine fundamento dicere n. 15. 16.
 Ante tempora S. Thome illud Concilium factum est, & tempore ipsius Epistole decretum tam compilatum. ibid.
 Tolentana Concilia.
 Concilium Tolentanum undecimum, docit plane Diuum non esse triplicem, sed trinum. d. 131. n. 13.
 In Concilio Tolentano tertio primus Innocentius addidit particularia Filioque symbolo Niciano, & in Concilio Tolentano octavo. d. 140. n. 16. 17.
 In alio Concilio tolentanis non in symbolo, sed in definitione fidei ponitur. n. 17.
 In his autem Conciliis non ponitur particularia Filioque, sed & filio, ibid.
 Tormentum.
 tormentum sola cogitatione apprehensum non nimis invocare potest, nam, quod si venit ex eis. d. 243. n. 3.
 Torpedo pifcis.
 torporem immittit in brachium non in hanum, & thalam, per aliquam ramen quadratum per medium illud visque ad brachium derivatum. n. 9.
 Totum.
 Totum, & pars inuenitur in Trinitate, sicut manus & minus non perfectione, sed quantitate discreta. ibid. 127. num. 11. 12.
 Totum neutraliter ad essentiam referit in propositionibus que sunt in diuina. d. 31. n. 4.
 Quosies producit totum non est creatio, comprobatio patrum non potest esse concretio. d. 174. n. 7.
 Nihil potest habere virtutem comprehendendi patrem, nisi virtutem habeat producendi totum. ibid.
 Traditione Ecclesiae.
 traditio Ecclesie illa est, quando communia confessio traditionis & Ecclesie aliquid in fiduci dignum doceat. 124. num. 12.
 Sine Ecclesia traditione aut Scriptura nullata theologica esse potest. n. 13.
 Transcendens.
 Transcendentia dicuntur, non quia semper se cum illis cognoscantur, sed quia de quocunque affirmari possunt. d. 119. n. 10.
 Vide verbum, Ens, Accidens.
 Transubstantiatione.
 Inter transubstantiationem, que effectus pane in corpus Christi, non est unum commune substantium, utique termino. d. 172. n. 2.
 Ad veram rationem transubstantiationis non est esse credere humanitatem Christi physis produci, aut nominiter conscribendi secundum substantiam. d. 176. n. 15.
 Eliam

Index rerum.

- Etiamsi verba consecrationis essent physica instrumenta transubstantiationis, non esset dicendum fore operatura substantiam corporis, & sanguinis Domini. n.33.
Non operantur physis, sed moraliter. n.32.
Nec hoc requirunt ad veram transubstantiationis rationem. n.33-35.
Ex sola veritate verborum consecrationis colligit Concilium Tridentinum veram & propriam rationem transubstantiationis. n.33-34-35.
In transubstantiatione non sunt concedenda miracula, quia ad mysterium Eucharistie defendendum non sunt necessaria. n.35.
Veratio transubstantiationis non postulat, ut terminus ad quem producatur. ibid.
Quid sit formaliter transubstantiatione. n.37.
Terminus transubstantiationis non est presentia, sed ipsa substancialis corporis Christi. n.38.
Non quecumque substancialium successio est transubstantiationis, nisi ex vi presentiae unius alia definita in suo esse. num.38.
Transubstantiationis non est creatio. ibid.
In transubstantiatione unam substancialis definere ex vi presentiae alterius, solum fieri potest virtutem verborum ibi.
Si transubstantiationis est productio totius corporis Christi, sine dubio est creatio. ibid. & n.39. & seqq.
In ea transubstantiatione definita substancialis non est annihilationis, sed corruptio. n.40-41.
Si transubstantiationis fieri per productionem substancialis alicuius substancialis, ex vi cuius alia desineret, duplex est ordo alter transubstantiationis, & terminus a quo est positus, alter creationis, & terminus a quo est nihil. n.42.
In predicta transubstantiatione terminus a quo transubstantiationis non responderet Physice productionem termini ad quem sed veritatem verborum ibid.
In transubstantiatione que de facto est in Eucharistia, reputatur haec duo est enim conservatio, qua corpus Christi conservatur ex nibilo, & ordo duarum substancialium. n.35.
De ratione transubstantiationis non est, quod substancialis, in quam sit transmutatio, producatur, aut conferetur per similitudinem. d.2.4.n.36.
Qui tali modo productionem rationem transubstantiationis defendunt in sacramento Eucharistie, id, quod si deinde est, ad genus quoddam philosophia excoxitatum potius quam verum & necessarium reducent ibid.
Additio corporis Christi ad sacramentum, species valde differt a transubstantiatione, ibid.
Vt fiat haec transubstantiationis necesse est oppositionem aliquam habere presentiam corporis Christi cum panis substancialia. n.37.
Opposito inter haec duo non est secundum se neque ex aliquo modo illis communis, sed ex sola verborum veritate ibid.
Si haec proportionate copularia, hic sit corpus meum & hic non maneat substancialis panis, sicut consecratio, non est transubstantiationis, & quia huius ratio. ibid.
Cur consecratio per haec verba, hoc est corpus meum, sit vera transubstantiatione. n.38.
Vide verbum. Consecratio, & Eucharistia.
Tridentinum Concilium.
Concilium Tridentinum docens contritionem ad gratiam disponere non sumpsit contritionem pro dolore & amore Dei super omnia. d.22.8.n.3.
De contritione orta ex amore Dei super omnia potius dixit hominem per eam cum Deo reconciliari. ibid.

Trinitas.
Trinitas mysterium, vel saltem illius aliqua persona certo
- probari potest aliquibus testimoniorum veteris testamentiis, qui novo testamento credunt. d.40.8.n.6.
Quibus Scriptura locis ex veteri testamento mysterium Trinitatis confirmari posset. n.7. usque ad 17.
Ex nomine Ichoua, & ex Rabbiniis contra Iudeos probatur. n.16 & seqq.
Trinitatis mysterium in omnibus Conciliorum definita est veritas num. 23.
Ex novo, & veteri testamento probatur contra hereticos. n.21. & seqq.
Misterium Trinitatis non aduersatur illud principium, quia sunt eadem vni tertio, sunt eadem inter se. d.123. n.11.
In Trinitate tres sunt relationes eadem cum essentia, & distincte realiter inter se. ibid.
In Trinitate non repertitur manus vel minus quantitate molis, aut perfectionis. d.127 n.10.
Repertitur tanquam quantitate discreta, id est, multitudine. n.11.
Hac nomina maius, & minus non sunt tribuenda Trinitati absolute, & sine additamento. n.12.
Similiter nec totum, & pars ibid.
Trinitas non significat negationem in Deo. d.130. n.4.
Cur Trinitas personarum non derogat Dei simplicitati, rede docet Bernard. d.31.n.17.
Cur Trinitatis mysterium supra naturam dicatur non auctoritate Dei unitas. d.132. n.5.
Nullus Catholorum assertus natiali demonstratione mysterium Trinitatis probari posse. d.133. n.1.
Misterium Trinitatis ex solo testimonio, aut memoria non potest evidenter cognosci, etiam quod atinet ad questionem an sit. d.135 n.6. & seqq.
Neque ex ylo effectu naturali, aut supernaturali. num. 9.
& seqq.
Qua iei trinitati communia sunt, essentialia dicuntur, non notionalia. n.13.
In mysterio trinitatis explicando non concretus solum sed abstractus non inibit, vti lucere quodlibet in Patriam auctoritate ostenditur. d.136. n.5. & seqq.
In trinitate unus tantum est fons. d.139. n.10.
Trinitas non est per se principium creaturarum. d.143. n.20.21.
In trinitate est prima secunda, & tertia persona, non intellectus, sed ordine reali, & naturali. d.167. n.8.
Licit omnis effectus extra Deum communis sit trinitati, tamen tota trinitas non mutatur ratione illius. d.170. n.10.
Licit ratione effectus extra Deum tota trinitas sit per essentialiam, potentiam, & presentiam in re, in qua operatur, nihilominus una persona peculiariter modo potest esse, quod non sit alia n.11.
Axioma illud. Opera Trinitatis ad extra sunt indicativa, vnde habuerit orum. d.176. n.45.
toti trinitati conuenit creare. ibid.
Omnis effectus extra Deum communis est toti trinitati. d.18. n.9.
- Trinitarij.
trinitary qui, & quo tempore. d.108 n.5.
trinitary Heretici impudenter conatur auctoritate symboli Athanasij labefactare d.146 n.4.
- Triplum, triplex nomen.
Nomen Triplex, & multipliciter non posse de Deo dicti aliqui negant. d.131 n.12.1.
Nomen Triplex ratione effectuum posse dici de Deo solum concedit Aug. abid.
Triplum, & Triplex proportionem inequalitatis significant ex S. Thom. n.13.
Ex eo quod nomen Triplex de Deo dicitur, nihil absurdum infertur. n.13.1.
Nomen Triplex, aut multipliciter non est nomen proportionis, sed multitudinis. ibid.

Index rerum.

Licet nomen Triplex sit nomen proportionis, minoris ex eo quod dicatur de Deo, solum sequitur in Deo esse aequalitatem numeri, quod verum est. n. 14. & 15.
nomen Triplex cur de Deo dici non possit. n. 15.
Bene tamen trinus. ibid.

Si voces iste ad personas referantur, recte de eis praedicari possunt. n. 16.

Trifititia.

trifititia est velut genus ad varias species peccatorum. dist. 23. sum. 10.

trifititia vehemens omnem pellit delectationem. d. 242. n. 8.

Cur vehemens trifititia possit esse cum desiderio magno aliuscum boni futuri, non tamen cum delectatione boni presentis. n. 8. 9.

trifititia de aliquo extrinseco malo, alterius rationis est quam de qualitate, & alteratione intrinseca ab extrinseco agente derivata. d. 243. n. 16.

Vide verbum, Dolor.

Tuffis.

Tuffis quanuus fieri possit ab Angelo in corpore assumpto secundum substantiam, non tamen fieri potest secundum modum, quo exit a viuente. d. 186. n. 4.

Quis sit hic peculiaris modus. ibid.

V.

Vacuum.

† nullum corpus per vacuum moueri potest de extremo ad extremum per medium sine successione. d. 197. n. 8. 9.

† Id fieri posse nunquam affirmavit Aristoteles ex propria sententia. ibid.

Licet corpus intra vacuum existens non contingeret extremam superficiem vacui non moueretur in instanti. n. 12.

Valentinus.

Valentinus centili Ariani confessus. d. 109. n. 6.

Spiritus sanctum esse Angelum assertebat. d. 110. n. 2.

Valentini heresis de verbi productione fabula refertur, d. 141. num. 31.

Valentinus centili à nonnullis refertur pro errore Gracorum. d. 146. n. 5.

Varimandus.

Quem errorem sequitur si Varimandus. d. 109. n. 4.

Vas.

† Vas aeneum faciliter tractari potest aqua seruida plenum, quam si altam crassiorem materiam calcaram contineret. d. 89. n. 12. 3.

† Cur ansuile vas multo calidores sint, quam partes quae aqua proxime contingunt. n. 12.

Vbi.

† Vbi modus est soli corpori quantitatuo conueniens. d. 188. n. 28.

Forma, Vbi, que dicitur modus quantitatis commensurabilis, auferri nequit omnia a mobilitate. d. 195. n. 32.

† Vbi corporum, & Angelorum non sunt sub eodem predicamento, neque in aliquo vniuero conceptu conuenient ibid.

† Vbi corporum est forma illis intrinseca. Vbi vero Angelorum est extrinseca aenomina. ibid.

Vide Verbum, Locus Angelorum praesentia, motus.

Velocitas

† Velocitas motus per se prouenit ex motoris virtute per accidentem vero ex minori resistente medij. d. 197. n. 9. & 10.

† Velocitas a successione motus valde differt. ibid.

† Velocitas motus semper habet terminum versus maximum si virtus motoris fuerit finita. n. 11.

† Velocitas & velocitas posse moueri, virtutem arguit infinitam. ibid.

Verbum.

† Verbum nascit de scientia in actu primo, non in actu

secundo docuit Aug. d. 112. n. 7.

† Verbum, quo intelligimus, non possumus nisi per intellectum cognoscere. n. 13.

† Vox Verbum, primarie imposita est ad significandum

verbū vocis, idque proprie significat. d. 140. n. 21.

† Proprie etiam significat verbum mentis, mox hinc magis conuenit secundum Aug. n. 12.

† Verbum etiam dicitur species imaginativa expressa non

tamen species expressa sensum exterorum. n. 17.

† Verbum & dictio propria sunt rati, nali potest, nli

eius quod rationales influxuunt aliquo modo partita,

num 2. 2. 24.

† Non dicitur verbum vniuare de conceptu, & voca. n. 14.

† Verbum, quo differt a sermone. d. 141. n. 3.

† Verbum natura sua denotat redem emanationem ab

liquido cuius est verbum. n. 14. & 29.

Verbum & dictio aut inuicem relata sunt, aut idem sunt.

num. 15.

† Verbi creati productio non est eius dictio propria, sed

potius alia dicuntur. n. 22 & seqq.

† Verbum exterior & vocale non significat verbum interius

sed loco illius substitutum ad significandum rem conuictam. num. 23.

† Verbum mentis vocavit Aug. certam scientiam. n. 15.

† Verbi dictio inquit Augustinus est cogitationem, &

inquisitionem, nunquam tamen productionem specie

expressa appellavit dictio. n. 25. 26.

† Non semper in quibus intellectu produci verbum pa-

tituit Augustinus. n. 14. & 26.

† Verbum nostrum dictio ipsa est natura sua, non tamen

dicitum. num. 19.

† Verbum rei imaginem, & cogitationem, ipsam appellat

Anselmus. n. 28.

† Verbum nostrum mentis quod fuit in memoria & ad compi-

mo intellectu, non est sui ipsius meus. d. 142. n. 13.

† Ut verbum sit imago obiecti non operis ipsi, ut obiectum sa

causa efficient illius etiam remota. n. 18.

† Verbum quod procedit specie innata, non procedit ab ob-

iecto, ut ab efficienti etiam remota. ibid.

† Verbum in humana non significat primarie qualitatem

dictam, aut productum, ut patens Euter. d. 141. n. 1.

† Nomen Verbum, & Filius, non sunt communia. n. 6.

† Verbum nostrum est ipsi formalis intellectus. n. 9.

† Verbum cogitationis nostra figuram est in cogitata. d. b.

211. num. 65.

Verbum Dei.

Verbum Dei natam sapientiam vocat Athanag. d. 112.

num. 7. (d. 112. n. 14).

Cur de verbo Dei, & de verbo nostro diversum est loquimur.

Verbum diuinum vere genitum est, Spiritus sanctum non

item docet Ecclesia. d. 112. n. 11.

Genitum dicit non potest. n. 9.

Verbum Dei vere est filium & generat, ex ipsa generatione.

definitione constat. n. 11.

Verbi Dei generatio mirum in modum alias exceedit gene-

rationes. ibid.

Eandem individuum naturam communiam in verbo. ibid.

Absurdum est verbo diuinum nomen filii filium metaphorae

tribueat. num. 8.

Verbum in Deo non tantum concivit ad amorem viri pri-

pum, nec tantum viri res dilecta, sed etiam viri pinxit

producens amorem. n. 30.

Verbum non representat variis, quis habet eandem natu-

ram cum illo, sed quia est eiusdem naturae, & communia-

bet coniunctam cum proprietate verbi producti per in-

tellectum. n. 48.

Verbum non esse eo verbum quod est sapientia inquit au-

gust. d. 121. n. 14.

Index rerum.

- Ratio verbi non constituit diuersam notionem à filiatione,
 sed ipsa coarctat, & ab ipsa coarctatur. d. 137 n. 19.
 Ratione relationis ad creaturas, quam connotat verbum,
 non constituitur diuersa notio. n. 20.
 Verbum Dei sermo vocari potest. d. 140 n. 3. 4.
 Essentialiter, & notionaliter verbū accipi in diuinis di-
 xerunt aliqui. n. 6. 7.
 Proprie acceptum verbum notionaliter tantum usurpatur
 in Deo num. 8.
 Nec in Scriptura, nec apud sanctos patres reperitur essentialiter
 dictum verbum in Deo. n. 9.
 Verbum in diuinis relative dici & non essentialiter plures
 dixit August. n. 11. 12.
 Si verbum est secundum se commune in diuinis, non repu-
 guaret dicere verbum esse de verbo, sicut dicitur Eius sa-
 pientia de sapientia. n. 12. 13.
 Per nomen Verbum non solum significatur in genere si-
 latio secunde personae, sed modus etiam processiois il-
 lus num. 14.
 Particula illa persona quo ipsum verbum producit exprimit
 in verbo id, quod intelligit. n. 15.
 Verbum Diuīne cogitatione quo ipsius dicitur Aug. n. 26.
 Verbum aeternum ita à Patre producitur, ut etiam dicatur
 ipsum, & eo iam producito, dicuntur alia n. 27.
 Id quod primarie dicit Pater, esse verbum aeternum secun-
 dative tamen in eo omnia alia dicit. ibid.
 Verbum diuinum non minus distinguunt ab spiritu sancto
 quam a Patre. n. 17.
 Non considerata processione Spiritus sancti intelligentissimus ni-
 bilominus verbum productum integrum Deum omnipo-
 tentem, &c. n. 21.
 Nullus posuit in verbo Dei relationem plusquam rationis
 ad creaturas. d. 143 n. 1. 2.
 Omnes creaturas in se exprimit secundum earum rationes,
 & earum verbum est. n. 20.
 Perfectum est verbum diuinum in se substantialiter, sine
 vello reflecta ad creaturas. ibid.
 Verbum patris est essentia de essentia sapientiae, &
 scientiae de scientia per omnia similes, & equalis Pa-
 tri. num. 29.
 Si verbo deest scientia futurorum, que est in patre, non es-
 set sapientia ingenita. n. 30.
 Verbum quod nascitur ex nostra scientia, dissimile est ei,
 quod nascitur ex Patre aeterni essentia, unde colligat
 Augustinus. n. 8.
 Verbum primarie significare essentiam existimat Ferrar.,
 d. 144 n. 1.
 Verbum est verbum significare primarie, & formaliter rela-
 tionem. n. 1. & 2.
 Nomen verbi primarie significat relationem producti per
 dictiōnēm, sicut filius relationem produci per generatio-
 nem. num. 2.
 Verbum referri ad creaturas ratione solius essentiae putauit
 Scotus, ratione solius proprietatis excusimauit Aurelius,
 & perperam riteque. n. 5. & 6.
 Si ratione solius essentiae conueniret, esset hoc relatio com-
 munis tribus personis. n. 6.
 Per relationem, quam verbum dicit ad patrem habet pecu-
 liarem rationem manifestans ad res manifestatas. ibid.
 Verbum ad creaturas relatione rationis referatur neque re-
 lationem redem illius vnguam posuit n. 7.
 Verbum respectu rationis referatur ad Patrem, ut ad eum, cui
 representat, non sicut forma sed sicut terminus intel-
 lectus patria n. 7. 8.
 Verbum diuinum terminus est intellectus non cuiuscon-
 que, sed tantum Patria n. 8. 9.
 Vnde proueniat verbum diuinum proprie esse Patris solius
 imaginem. d. 15. n. 14.
 Verbum diuinum nulli alteri, quam Patri representat. ibid.
- Verbi. Fili. & imaginis eadem est proprietas diuersis modo ta-
 men significata in diuinis. n. 15.
 Verbum non assumptum hominem, sed humanitatem. d. 155.
 num. 10.
 Verbum Dei non corpus, sedphantasticum assup-
 pisse dixerunt Manichei d. 184 n. 5.
 In verbo aliqua videri quid sit d. 217 n. 7. & 8.
 Eaque in verbo videntur distincta cognitione ab illa, qua
 verbum videtur, cognoscuntur. n. 7.
 Quae beatus viderit in verbo, à Deo ipso accipit, non ab alio.
 ibid.
 Quid sit in verbo aliqua videri ex mente Siori n. 7. & seq.
 Verbi Dei generatio, &
 constitutio.
 Verbum in diuinis procedere in eadem natura, quia intelle-
 ctio Dei est esse, & substantia ipsius, recte docet S. Tho-
 mas. d. 112 n. 5. 6. 7.
 Verbum non solum procedit simile in natura, sed etiam vi
 in agno. n. 10.
 Et habet esse verbum quod procedit per intellectum. n. 48.
 Principium producenti verbum non est intellectio patris sed
 memoria hoc est, intellectus veluti in actu primo, dispe-
 s. 142 num. 1.
 Productio verbi est ipsam intellectionis nationalis, qua est in
 Patre. ibid.
 Ex solius essentiae notitia verbum productum à Patre falso
 sensi Scottus. n. 1. & seqq.
 Verbum procedere ex notitia quasi abstractuā sui ipsius &
 Spiritus sancti senserunt aliqui colligi ex Caietano. n. 6.
 Verbum prius à parte produci, quam ab eo cognoscatur, pu-
 tavit Ferrar. n. 8.
 Verbi producō, & generatio intellectio est. n. 10.
 Essentia, & attributa cum verbo Dei comparantur ut prin-
 cipium per modum obiecti ad illius productionem. ibid.
 Ex intuitua notitiae sui ipsius, & Ratus verbum procedit.
 num. 11.
 Sicut productio verbi ad esse illius terminatur, sic & eius co-
 nitio, vixote qua productio verbi est. n. 12.
 Licit verbum ex ipso tanquam ex obiecto procedat, non est
 sui imago n. 12.
 Verbum non est imago eius, quod fuit in memoria patris tā-
 quon in producē, sed eorum in qua tantum sunt ut ob-
 jecta intelligibilia. n. 13.
 Verbum est in memoria patris veluti in actu primo, tan-
 quam in principio producente, & intelligente, ibid.
 Qui dicunt verbum producere formaliter intellectione qua
 Spiritus sanctus cognoscitur, & negant Spiritum san-
 ctum comparari vi principium ex parte obiecti ad produ-
 ctionem verbi sibi contradicunt. n. 25. 26.
 Verbum per se procedere in diuinis & cognitione creaturarum
 etiam existimat falso quidam putant. d. 143 n. 1.
 Car verbum non procedat per se ex cognitione creaturarum
 existimat, nec cognitione veritatem contingent. n. 2.
 Cognitione creaturarum possibilium verbum per se procede-
 re quidam existimant. n. 2. & seqq.
 Oppositum est verbum. d. 143 n. 1. & qd. qd. n. 31.
 Verbum diuinum & creaturarum est similitudo secundū pro-
 prias earum rationes, non est tamen imago. n. 2. 3.
 Eadem cognitione, qua producitur verbum cognoscuntur
 creature. n. 14.
 Magis est necessarium verbum diuinum produci, quam
 creaturas cognosci & magis implicat verbum diuinum
 non produci, quam creaturas non esse possibles. num.
 17. & 32.
 Si per se procederet verbum cognitione creaturarum, illa-
 rum esset imago. n. 18.
 Imago eius est verbum, a quo procedit ut ab obiecto existen-
 ti in actu primo in intellectu. ibid.

Si ver-

Index rerum.

- Si verbum procederet per se à creaturis ut ab obiecto secundario, esset etiam imago illarum secundum arte. n. 19.**
- Ex eo quod de facto non producitur verbum diuinum sine creaturis, non bene colligis Caietanus creaturas per se pertinere ad productionem verbii, n. 20.**
- Verbum diuinum non in eadem natura, & proprietate processarum, si essent impossibilis creature, absurdissime aliqui concedunt. n. 21.**
- Nullam habet connectionem verbum productum in tali natura, & tali proprietate cum eo, quod simia sit posibilis, aut sit talis natura. n. 22.**
- Prioritate consequentia sine uniuscuiuslibet prior est cognitio creaturarum, etiam visionis, quam productio verbii, num. 24.**
- Ad productionem verbii quatenus consideratur cum respectu ad creaturas, & scientia earum actuali per se pertinent creature. n. 25.**
- Ut verbum procedat, non requiritur actualis cognitio eorum, que Deus decrevit facere in tempore. n. 26.**
- Verbum constitutus proprietate verbii antequam sit actu verbum creaturarum. d. 154 n. 6.**
- Veritas.**
- Veritas alia est in dicendo, alia quo est passio entis. d. 122. num. 27.28.**
- Veritas in dicendo una tantum est in Deo concedenda, tres tamen veritates concedenda sunt, si veritas sumatur pro entia passione. ibid.**
- † Veritas transcendentalis quid sit. n. 8.**
- † Veritas practica hoc solum habet diuersum ab speculativa ve verba enunciationis efficiant in re id quod significant. d. 176. n. 26.**
- † Ad veritatem practicam sufficit ut in fine integre prolationis fiat effectus. ibid.**
- Via, Viator.**
- Vistores non possunt ea, que sunt in Deo, uno nomine significare. d. 118. n. 17.**
- Viator quis dicatur. d. 134. n. 1.**
- Non potest propria, & quidditatua Dei notitia communicari viatoriibus. n. 5.**
- Possit viatori notitiam evidentem Trinitatem, quod attinet ad questionem An est, communicari, nonnulli docent. d. 136. n. 1. & seqq.**
- Via, quae non nisi intelligitur aliquo alio determinata semper est formaliter in nostro conceptu, ut actus secundus est. d. 158. n. 18.**
- Violentia.**
- Vide verbum, Vis.**
- Virgo beata.**
- Beatam Virginem essentiam Angeli vidisse in salutatione, quo sensu dicitur Archanus. d. 178. n. 7.**
- Virtus.**
- † Virtus inchoata dicitur, cui responderet effectus secundum omnem rationem, sed secundum aliquam. d. 176. n. 19.**
- † Tam virtutis completa quam inchoata commune est indecere concursu Dei virtuersali. ibid.**
- † Vnde colligitur posse eam in re aliquas virtutes ad aliquem effectum producendum. n. 28. 29.**
- † Virtus sicut a postulat effectum determinatum, non solum secundum speciem, sed etiam numero. d. 211. n. 69.**
- † Virtutes per se insuper naturales sunt secundum subtilitatem. d. 214. n. 8.**
- Virtutis Theologica proprium est respicere Deum ut formale obiectum. d. 223. n. 21. 22.**
- Hanc virtutis obiectum formale est medium debitum inter extrema. ibid.**
- In omni actu virtutis, preterquam in actu charitatis, est amor amicitie respectu ipsius operantis. d. 241. n. 12.**
- Vide verbum, Potentia.**
- Vis, visio.
- Omnia clara Dei visio, que videtur a creaturis, est visus speciei d. 118. n. 7.**
- Nihil variatur obiecti visio ex eo, quod sit aliens loco, vel tempore futurum, aut praesens. d. 134. n. 7.**
- Ex notitia intuitiva clara Dei visio non potest haberi notitia evidens mysterii Trinitatis, solum quod anima ad An est. d. 135. n. 9. 10.**
- Etiamsi quis videret visionem claram Dei, non visa intuita, non habaret evidentem notitiam Trinitatis, quod attinet ad An est. n. 10.**
- † Si visus esset inspe velut in natura subiecto videntur, si tamen esset prae naturam, non videret propriam dimensionem, quod habaret d. 164. n. 4.**
- † Neque visio, neque aliud actus vitalis a solo Dei sensu potest. d. 175. n. 6.**
- † Visio Dei clara tribuit virtutis naturam intellectus non secundum totum esse, quod habet, sed secundum quod in collectio est d. 176. n. 19.**
- † Per medium prius visum non potest aliquid aliud videtur, ut est in se, nisi in eo medio sit tota ratio alterius. d. 211. n. 11.**
- Visum esse luminis, & tenebrarum, quo sensu diversa sint. d. 214. n. 19.**
- Visio divine essentie, que semel habetur, nunquam variatur. d. 215. n. 11.**
- Non quecumque Dei clara visio beatitudine est, sed que est perpetua. d. 226. n. 8. 15.**
- Videntur Deum nulla ratione peccare possunt. n. 9. 14. & seqq. & d. 227. n. 20.**
- Videntur Deum sibi ipsi merei non potest, alios autem potest. d. 226. n. 15.**
- Videntur Deum immobilitate a bono. d. 229. n. 19.**
- Visio clara Dei necessario retrahit a peccato necepsum incedentes, que tollit omnem libertatem. n. 31. & d. 175. n. 17.**
- Visio Dei nulli creature potest esse connotata diff. 231. n. 20. 21.**
- Vita, vita eterna,
- Vita & esse, ratione sui non potest aliquid diffire, benetamen ratione aliquid adiungit. d. 229. n. 15.**
- Ut aliquod opus sit dignum vita eterna, debet prodire ab homine iusto, & in gratia existenti. d. 229. n. 12.**
- Viuentia.
- † Viuentia a seipso mouentur. d. 19. n. 8.**
- † Viuentia substantia non potest sine aliqua operatione vivere. d. 219. n. 7.**
- † Viuentia ex aqua, & ex terra facta sunt. d. 224. n. 27.**
- † Viuentia in instanti sunt in parte determinata, sicut non viuentia. d. 229. n. 46.**
- Vnguis.
- † Ungues vivere putat S. Thom. d. 123. n. 2.**
- † Oppositum verius appeti. ibid.**
- † Etiam si viuent, non dicerentur filii, & que hanc satisfactione. ibid.**
- Vnio, vnitum,
- † Nomen Vnio collectionem plurium in unum participatione quadam denotat. d. 130. n. 10.**
- Non ita accommodatur ad significandum indisplicatorem diuinam essentie, sicut nomen Viunitas. n. 10. 11.**
- † Vnium idem significat, quod collectum ad unum ex multis. n. 11.**

Index rerum.

- Etiamsi vno hypothistica facta fuisset in tribus personis, non sequeretur cognitionis clare tribus illis vniuersibus, clare etiam cognoscendum mysterium Trinitatis. d. 135. num. 11.
- † Vno sine sumatur pro relatione vniuersi, sine modo in materia, & forma producto, non est terminus formalis generationis. d. 162. n. 12.
- † Poterit ad efficiendam extremerū vniuersum non supponit potentiam ad efficiendam extrema. d. 174. n. 5-6.
- Vno hypothistica supernaturale est secundum substantiam. d. 214. n. 8.
- Hypothistica vno appeti potest sine peccato, & cum illo. d. 233. num. 8-9.
- Hypothistica vno non solum non potest esse cum peccato, verum nec potest deservi per peccatum à voluntate assumptuaria. d. 240. n. 6.
- Vnitas, vnum, vnicum.
- Tres unitates in Deo concedi possunt, caute lamen loquendum est. d. 121. n. 27.
- † Vnitas transcendentalis formaliter esse negationem divisionis putant aliqui. d. 128. n. 12.
- † Vnitas quantitatis in positivo confitit docet. S. Thomas. n. 2.
- † Vnitas in positivo consistit quid autem illud sit explicatur num. 3.
- † Vnū & multa contrarie opponuntur ex Arist. n. 4. & seq.
- † Licet vnitatis in positivo confitiat, negatione significatur, ut melius cognosci queat. n. 6.
- Si vnitatis formaliter in negatione confitetur, numerus praedicatorialis solum negationibus constaret. n. 8-9.
- † Vnitas abstracta à quatuor materia, & à quatuor corporis consideratur à Mathematico. n. 9.
- † Quantitas continua non estatio formalis vnitatis, sed materiale subiectum. ibid.
- Si vnitatis priuatu aut negatio multitudinis est prior est prior multitudine vnitatis. n. 9-10.
- Vnitas sola non ponitur profilio entis, sed vnitatis, vel multitudi. n. 11.
- Sine vnitatis in positivo, sine in priuatu confitiat, non potest ens sic significatum, sine vnitate cōcipi. ibid.
- Si vnis, & vnum categoriarice, ut autem ponantur, vnuus referit personam, vnum vero naturaliter naturam. d. 131. num. 3.
- Vnicum quo sensu deo dici possit. n. 18.
- † Vnum, vel multa sunt passio entis, & ex aquo dividunt eius naturam. d. 155. n. 3.
- † Vnitas seu pluralitas nominis ex directo significato desideria est. n. 8.
- Vniuersale.
- † Vniuersale logicum per notitiam comparatiuam sit, non per abstractuam. d. 115. n. 4.
- Vide verbum, Commune.
- Volitio, voluntas, velle.
- Cur dicatur voluntas à rebus trahi, licet aliquando in simplici earum complacientia immoretur. pag. 8.
- Voluntas in omni actu exercet opera vita à principio interno. d. 12. num. 2.
- Volitio notionalis, non critus ex essentiali tantquam à principio, ut falsa putauit Henricus n. 4.
- Quo sensu dicatur voluntas vnuam rem ordinare in aliam. d. 115. num. 4.
- Voluntas non potest formare aut fingere aliquid, quod non est, secus intellectus. n. 7.
- Voluntas secundū essentiam genuit voluntatem, quo sensu dixerint Patres Concilij Taletani 15. dif. 157. num. 45. & seqq.
- Velle generare, quod significat complacentiam de actu generationis, essentiale est in Deo, non notionale. n. 5.
- Quecumque Dei voluntas circa actus notionales posterior est illius secundum rationem, nullo modo prior. n. 6.
- Omnis actus simplicis voluntatis supponit obiectum suum, eo modo, quo circa illud versatur. n. 12.
- Actus voluntatis efficacis non supponit suum obiectum, sed efficit. ibid.
- Triplum actum, voluntatis, alium liberum omnino, alium omnino naturalem, alium liberum ex se, sed conitancem naturalem singit Henricus d. 6. n. 12.
- Voluntas ex sua nativa virtute habet, ut non potest non amare summum bonum clare visum. n. 6. & 7.
- Voluntas quando dicatur operari per modum naturae, quando vero vt voluntas. n. 11.
- Quae dicantur appeti naturaliter à voluntate. ex D. Tho. ib. voluntatem liberam Gnomicam, sponte suam seu spontaneam vocat Nicetas. n. 12.
- In voluntate virtus est natura ad actus supernaturales, non completa. d. 1-6. n. 25. & 26.
- Vtrum dicenda sit voluntas respectu horum actuum principalis, an instrumentalis causa, vocum est non rerum diffenso. n. 16.
- Actus voluntatis, vt est in se, non potest cognosci quin etiam cognoscatur vt complacientia, aut diligencie circa obiectum. d. 209. n. 15.
- Imo si in eodem actu voluntatis concedatur fuga, & professio simul, non potest actus ille cognosci vt affectus voluntatis, quin cognoscatur vt prosecutio & fuga. ibid.
- Intencionem voluntatis esse relationem voluntatis falso confirmavit Henricus. n. 20. 21.
- Intensio voluntatis nihil aliud est, quam actus eius, circa obiectum. ibid.
- Qui actum, & affectum voluntatis circa obiectum cognoscit, cuius etiam intentionem penetrabit. ibid.
- Dupliciter potest voluntas moueri quoad exercitium, vel ex inconsiderantia, vel ex natura obiecti. d. 10. n. 7.
- Idem affectus voluntatis in se immutatus potest esse successus liber, & necessarius. ibid.
- Affectus voluntatis solum ex inconsiderantia necessary ignoti sunt Angelo, scit & liberi. ibid.
- Affectus necessary ex natura obiecti ab Angelo cognoscitur. ibid.
- Non semper mouetur voluntas ab intensiori cogitatione, sed ab ea, qua peculiari quadam expressione proponit, abiectum in proportione cum voluntate. n. 10.
- Quamvis voluntas, dum habet duas cogitationes non posset moueri a minus intensa, non sequitur necessary moueri ab intensiori cum posse neutrī conservari. ibid.
- Quādum dicatur voluntas aliqua velle natura alter. d. 223. n. 23.
- Necessario fertur voluntas quoad exercitium, quoties in ipsa operatione, aut exercitio non potest apparere ratiocinali. n. 29.
- Operatio voluntatis non est prior natura obiecto, circa quod versatur d. 29. n. 17.
- Cur operatio voluntatis, sicut & intellectus grammaticalis dicatur. ibid.
- † Consensus voluntatis, qui est opus gratiae, voluntas est à libero arbitrio & totius a gratia, non vicissim, sed simul, non separatis sed mixtum. n. 23. 24.
- Non potest peccare voluntas, nisi procedat in intellectu defelius considerationis. d. 231. n. 18.
- Voluntas libertas radicem habet in indifference intellectus, & rationis. ibid.
- In hoc statu non potest voluntas ab aliqua re ita moueri, ut non potest appositum efficacius proponi. n. 18. 19.
- Voluntas ex se hoc habet, ut à bono, quod non proponitur efficacius sub omni ratione boni, non potest necessary trahi. n. 19.
- Voluntatis naturale desiderium quid sit. d. 234. n. 4-5.
- Voluntas versari potest circa impossibile, cognitum etiam

Index rerum.

- ut impossibile affectu simplicis complacentia, non tamen electionis. n. 6.
Voluntatem esse impossibilium, non tamen electionem, quo sensu dicat Aristotle. n. 7.
Sufficienter potest moueri voluntas ad obiectum sola apprehensione, & simplici cognitione. n. 7.
Illiud axioma, Quicquid vult antecedens, vult consequens, quo sensu sit verum. n. 12.
Voluntas tam Angeli, quam hominis moueri potest ex libertate sive ad bonum, sive ad malum, sola obiecti similitudine propositione. d. 235. n. 16.
Voluntas efficax non potest circa impossibilie, ut impossibilitas versari. n. 17.
Ut voluntas libera sit, satis est si prius natura ex se confiderat indifferens sit, ut hoc, aut illo modo operari possit. d. 236. n. 12.
Operatio naturalis voluntatis, non necessaria praesedit tempore operationem liberam sed utraque simul duratione esse potest. n. 15.
Operatio voluntatis in via non dicitur naturalis, quia sit necessaria quod exercitium, sed quod specificatione. ib.
A solo Deo clare visa voluntas potest moueri quoad exercitium. num. 15.
Nostram voluntatem a Deo impelli ad peccandum, tamē Deo culpe non imputari dicunt heretici nostri temporis. n. 17.
Non alia ratione primus actus voluntatis potest esse a Deo, nisi quia prima cogitatio, qua mouetur voluntas, est a Deo determinante intellectum. n. 18. 19.
Cur, etiam si voluntas, moueat ad peccatum cogitatione, vel occasione innixa a Deo, non imputetur Deo peccatum, nec nos ab illo excusemur. n. 19. 20.
Ut voluntas dicatur, emouere ad volendum, non est necessarius aliis actus voluntatis, virtute cuius impellat se ipsam. n. 20.
Operatio voluntatis optime potest in instanti incipere. ibid.
Libertas voluntatis non est tantum respectu futuri. ibid. & d. 238. n. 10.
Ex libera electione non potest oriri immutabilitas voluntatis, si ante electionem mutabilis erat. d. 239. n. 5. & 19.
Si voluntas post electionem adhuc in se immutata, non maneret libera, concedendus esset diversus modus apprehendendi rem. n. 19.
Voluntatem quo magis libera est, eo maiori impetu ferri in obiectum sine fundamento dicitur. n. 25.
Si voluntati preparata cognitione congrua concursus deneretur a Deo ad consensem, vis illi inferretur. d. 240. num. 3. 4. 9.
Non infelix et Deus vim voluntati etiam si illi denegaret perduco cogitationem, qua ad bonum moueri posset. ibid.
Creatura voluntatis libertas a nullo habitu ipsi voluntati in-

fuso impediri potest. n. 6 & d. 241. n. 4.
Quid possit eius liberatatem impediere d. 240. n. 6.
Voluntas efficax impossibilium esse nequit. d. 241. n. 7.
Libertas voluntatis per praus habitus non ministeri inservit, ex viince tamen ministratur & gaudet. n. 4.
Voluntas finis præterita non potest esse circumstantia sive quantum voluntatum, nihil ipso se, aut per diuersitatem motus ad sequentes. n. 10.
Si omnes voluntates, que sequuntur post voluntatem ultimam, ipsam participarent, falem virtute, anno operis. Etiam post mortale peccatum, peccatum operis. n. 9.
Voluntas beatitudinis quoniam dicitur ab aliis peccatis voluntatibus participans. n. 11.
Non potest voluntas ab omni actu cessare. n. 18.
Eius libertas non est postea in cogitatione ab omni dicta sua hoc, quod potest hoc, aus illud eligere & velle illud.
Quibus modis humana voluntas immutari possit. d. 245. num. 4. 5.

Voluptas.
Vehemens voluntas ex Aristotle omnem pellit resistit. d. 242. n. 7. 8.

Cur vehemens voluntas possit esse cum timore mali facti, non tamen cum tristitia mali praesenti. n. 8. 9.

Vox.

+ Voces proxime significant res, ut sunt in nostro conceptu. d. 119. n. 5.

+ Voces communis, addita aliqua particula expriment proprietatem, aut officium aliquum in iudicio determinant pro aliquo singulari. d. 155. n. 26.

Vicia.

Discrimen inter vsiam, & Hypostasim recte explicare. Ba-
sil. Nyssen. Damasc. & nonnulli alii. d. 124. n. 10.

Vsia naturam, vel essentiam significat. n. 1. & 10.

Vtile.

Vtile, ut virile salam habet honestatem medie. d. 135. n. 4.

Wiccleffus.

Immerito VViccleffus reprehenditur ab VValdensi, quod au-
xerit terminum a quo creatione non esse omnino nullum. d. 172. n. 45.

VViccleffus agens de termino a quo creatione in quo errau-
rit. n. 7. 8.

Non ita despiciat VViccleffus, sicut patuit VValdensis. n. 8.

X.

Y.

Z.

Zenon Philosophus.

Materiam primam fuisse Deo coeteram, & ingenitam
sensit Zenon Philosophus. d. 171. n. 8.

Paderb. 1671

FINIS.

ANTVERPIÆ,

Ex Typographiâ Henrici Aertssij.

M. D. C. X. X.